

DRAGOSTE RENĂSCUTĂ
JANIS REAMS HUDSON

CAPITOLUL 1

Simțea mușcătura vântului de ianuarie acolo unde stătea, în apropierea copertinei dungate, în spatele ultimului rând de scaune pliante și privea. Prieteni vechi și străini treceau solemn prin fața sicriului acoperit cu flori și șopteau cuvinte de condoleanțe proaspetei văduve și tânărului ei fiu. Harper recunoștea că ar fi trebuit să simtă ceva. Durere, sentimentul că a pierdut pe cineva, furie. Ceva. În fond, urmau să-l înmormânteze pe fratele lui. Încercă să și-l imagineze pe Mike copil, cu ochi albaștri, de ștrengar, întotdeauna vesel, niciodată cu un gând serios la ziua de mâine sau la consecințele ultimei sale pozne. Dar i se interpunea mereu o altă imagine și, de această dată, Harper nu o putea alunga.

Și atunci era un ianuarie, rece și vântos ca astăzi. Și tot ca astăzi, Harper Montgomery venise acasă pentru o înmormântare. Atunci la cea a tatălui lor.

Moartea bruscă a tatălui său în urma unei crize cardiace l-a șocat. Jason Montgomery era fundamentul vieții lui Harper. Mare și puternic, atotștiutor, un om mândru de fiii săi și de ferma sa. Un om veșnic prezent când un băiat avea nevoie de el. Când i-a fost anunțată moartea tatălui său, Harper lucra ca agent federal în domeniul narcoticelor și se afla în misiune secretă într-o zonă cuprinzând trei state. Fugise acasă distrus, mult mai șocat decât credea că ar putea fi un tânăr de douăzeci și patru de ani ce se considera invincibil. Singurul lucru care l-a mai calmat într-atât încât să poată conduce pe drumul lung până acasă a fost gândul la Annie.

-Te iubesc, Harper, i-a jurat ea în iunie, când el a plecat. Te voi aștepta până te vei întoarce. Da, Annie va fi acolo. Îl va strânge în brațele ei subțiri și îi va alina durerea. Îl va iubi, îl va lăsa și pe el s-o iubească și, într-un fel, Harper știa că, având-o alături, va putea îndura pierderea. Se hotărâse să renunțe la munca sa ca agent secret. Se simțea murdar și era sătul să mai trăiască la marginea societății.

Se va căsători cu Annie așa cum au plănuțit înainte ca el să plece. A stat mult mai mult decât intenționase inițial. Orice altă femeie ar fi fost furioasă și jignită, dar Annie îl iubea și știa cât de mult o iubește și el. Îi amintea în fiecare scrisoare.

Știa că vine să o ia în căsătorie. Cu Annie alături totul se va rezolva.

Mai era și Mike. Cu doi ani mai tânăr decât Harper, Mike era mai mult decât capabil să administreze ferma, dar Harper știa cât de mult urăște totuși fratele său munca la fermă. Mike rămăsese numai fiindcă știa că, dacă pleacă, Harper se va întoarce pentru totdeauna. Așa era Mike, dorind mereu ceea ce dorea Harper sau ceea ce avea. Dar dorințele lui Mike erau de scurtă durată. Dacă Harper avea o cămașă nouă, Mike o împrumuta. Firește, fără să i-o ceară. Invariabil, cămașa era distrusă înainte de a fi înapoiată. Dacă Harper avea un cal bun, Mike îl călărea fără să aibă grijă de animal până când calul era rănit sau, în cel mai fericit caz, până îl oprea cineva. Dacă Harper avea o mașină nouă, Mike o lua și mergea cu ea până când motorul se defecta, caroseria era lovită sau măcar până când se termina benzina. Iar dacă Harper ar fi dorit să rămână acasă, la fermă, ei bine, toată lumea știa că la fermă nu era loc decât pentru două persoane. Pentru trei bărbați nu era suficient de lucru și tatăl nu voia să renunțe. Așa că Mike s-a văitat, s-a lamentat și s-a plâns atât, încât până la urmă Harper s-a angajat ca agent federal și a plecat. Mike se va plictisi destul de repede să scarmene noroiul și atunci Harper se va putea întoarce. Acum, dacă tatăl s-a dus, lucrurile se vor schimba.

Mike se va simți pierdut. Tot atât de pierdut ca Harper.

Și, în ciuda geloziei și a fricțiunilor dintre cei doi frați, Harper cunoștea valoarea glasului sângelui și a familiei. Nu ar fi renunțat pentru nimic la fratele său. Mike era... Mike. Harper îl iubea.

Mike și Annie. Cât de mult îi dorea Harper în acel ianuarie rece când se întorcea acasă. Și ei vor avea nevoie de el. Într-un fel, ei trei vor supraviețui.

Dar ceea ce l-a așteptat pe Harper acasă în acea zi cu zece ani în urmă a fost și mai copleșitor decât vestea despre moartea tatălui său. Când, în acea zi de demult, Harper a intrat pe ușa din spate, primul lucru care l-a izbit a fost sentimentul unei pierderi vitale. Tatăl său plecase. Pentru totdeauna.

Înainte ca durerea acestei conștientizări să se atenueze într-atât încât să poată respira, tot ceea ce a mai rămas din lumea lui s-a prăbușit asupra-i. Îl întâmpină Annie cu o sarcină avansată și cu o amărăciune nemaivăzută de el vreodată întipărită pe fața ei frumoasă. Și Mike. Stând alături de ea, cu brațele pe după umerii ei; postura, ochii, vocea lui-sfidătoare, triumfătoare.

-Harper, Annie și cu mine ne-am căsătorit. Suntem căsătoriți de cinci luni.

A fost ultima amintire a lui Harper legată de Mike, cea care nu îl lăsa să-și amintească de nimic altceva dinainte. Și nici de după, căci, în ultima clipă, după ce rămășițele pământești ale lui Jason Montgomery au fost depuse în pământ, Harper a renunțat la partea sa de fermă în favoarea lui Mike și a lui Annie și a plecat. În cei zece ani care s-au scurs de atunci nu s-a mai întors niciodată.

Până acum. Dar de această dată nu simțea nimic. În decursul anilor chiar și ura care l-a îndemnat să plece și să jure pe când conducea pe lungul drum pietruit că a fost ultima dată pierduse din intensitate. Nu mai simțea nimic. Nimic.

O picătură de ploaie în ochi spală amintirile pline de amărăciune. Trecutul era mort. Tot atât de mort ca fratele lui. Harper clipi. Văzu deodată ceafa lui Annie. De când venise atât văzuse din ea, ceafa ei, dar și aceasta părea alta. Părul ei ca pana corbului îl fascinase întotdeauna din cauza strălucirii sale, a buclelor rebele, a moliciunii sale mătăsoase. Acum părea lipsit de viață în vântul rece ce-l răvășea.

Privirea i se opri asupra băiatului de lângă ea. Nepotul lui. Îl ținea lângă ea îmbrățișat strâns. Cât o avea, nouă ani? Înalt pentru vârsta lui, așa cum fusese și Harper. Bineînțeles că Harper nu-l văzuse până acum. Nici măcar nu știa cum îl cheamă. Gândul îl întrista. Apoi o grimasă i se formă pe buze. Băiatul avea părul unchiului său-de culoarea nisipului. Părul lui Mike era negru ca al lui Annie. Se vedea că băiatul va fi tot atât de înalt ca Harper. Așa le trebuia. Cuprins deodată de un gând răutăcios speră că de fiecare dată când Mike și Annie își priveau băiatul se gândeau la el și sufereau din cauza amintirii a ceea ce i-au făcut.

Dădu gândul deoparte. Nu era cazul. De ani de zile a uitat-o pe Annie.

De ani de zile.A venit astăzi aici să-și ia rămas bun de la fratele său.După ce toată lumea va pleca din cimitir,va face și el la fel și apoi va porni.Nu intenționa să se ducă acasă.Annie nu-l va dori acolo.La naiba,nici măcar nu fusese ea cea care l-a sunat să-i spună despre Mike.Domnul Hardinger,proprietarul de-o veșnicie al întreprinderii de pompe funebre,a fost cel care l-a anunțat.

Bătrânul Hardinger se apropie de Annie și de băiat,ultimii care au mai rămas în cimitir.Cei trei au pornit prin iarba uscată către limuzina albă care aștepta să-i ducă acasă.În acel moment Annie se opri brusc și-și întoarse fața spre Harp de parcă ar fi știut tot timpul locul precis unde stătuse.Mușchii lui Harper s-au încordat.Zări în fugă doi ochi imenși,albaștri,cu o privire fixă și goală,privirea care odinioară fusese plină de viață.Tenul,odinioară strălucind de sănătate și auriu de la soarele de vară,era acum palid ca moartea.Buzele,în loc să fie atrăgătoare și generoase,păreau aspre și crăpate,neajutorate și vlăguite.

Toate acestea,se gândea el,erau firești.În fond,cu câteva clipe în urmă își înmormântase bărbatul.Deodată,nimic nu mai contă.Proiectele lui de a părăsi orașul fără să se ducă acasă au dispărut într-o clipă.Ca frate,întrebările l-au asaltat.Ca fost iubit,simți un șoc și o explozie de furie.Ca polițist-intuiția unei suspiciuni.Dorea să afle de ce pe obrazul drept al lui Annie Samuels Montgomery se vedea o vânătaie urâtă,albastră și purpurie.O vânătaie de mărimea pumnului unui bărbat.

O clipă Annie simți că nu-și poate mișca picioarele.Nu putea decât să privească la bărbatul care stătea lângă copertină.Părea atât de rece,primind în față întreaga forță a vântului,lăsând ca acesta să-i biciuiască impermeabilul deschis de parcă aerul rece nu l-ar fi afectat deloc.Detașat.Solitar.Harper.

Numele începu să i se formeze în gând ca un murmur.Apoi se înteți și-i trecu prin creier cu viteza și zgomotul unei locomotive în accelerare.Harper!

Simțea că genunchii nu o mai țin.A venit.Dumnezeu a ascultat-o,a venit.Își stăpâni izbucnirea de emoție care o cuprinsese numai privind-l de la o distanță de câțiva metri.Durere,vinovăție...teamă.Și alte sentimente,intime și nedemne de o femeie care stătea lângă mormântul soțului ei,încât Annie se îngrozi.

Respirând profund,se întoarse la limuzina albă care staționa și-și forță picioarele să se miște.

-Mamă,cine e bărbatul acela? Annie privi în jos la fiul ei,rațiunea ei de a trăi,și se pregăti pentru întrebări la care nu știa cum să răspundă.

-Dragul meu,este unchiul tău,Harper.Jason își întoarse privirea.

-O!

Domnul Hardinger ținu ușa limuzinei deschisă și Annie se așează, binecuvântând aerul cald. Jason se strecură lângă ea.

-Atât ai de spus? își întrebă fiul. Să știi, este unchiul tău. Jason o privi solemn.

-Știu. În ciuda căldurii Annie simți un frison. Ar fi putut s-o întrebe de ce nu a vorbit cu Harper. De ce nu l-a prezentat și nu l-a invitat acasă? Băiatul ei, curios din naștere, ar fi putut pune zeci de întrebări despre unchiul pe care nu l-a întâlnit niciodată. Annie simți un gol în stomac. Nu, Jason n-ar fi trebuit să pună întrebări. El ar fi trebuit să-l cunoască deja pe Harper. Harper, unchiul pe care părinții lui nu-l pomeneau niciodată, unchiul care nu venea niciodată în vizită. Nu era bine și vina era a ei și știa că ar trebui să facă neapărat ceva. A venit momentul.

Dar nu acum.” *Doamne, te rog, nu astăzi. Lasă-mă să rezist astăzi.*”

Harper simți atracția fermei înainte chiar să facă ultima cotitură de pe șoseaua asfaltată cu două benzi pe drumul pietruit. Casa veche cu două nivele i se înfățișă privirii mândră, zidurile ei vopsite în alb și verde viu profilându-se pe fundalul cerului cenușiu de iarnă și al piesajului maroniu, uscat. Zări un leagăn confecționat dintr-un cauciuc de mașină agățat de ramura marelui plop canadian din curtea laterală. Fructe încăpățănate de pecan se mai țineau, ca în fiecare an, pe crengile superioare ale celor trei arbori de pecan care stăteau de pază în curtea din față. Ciudat, dar în rarele ocazii când Harper și-a permis să se gândească în decursul anilor la acest loc, și l-a imaginat de fiecare dată mult mai păraginit, îndreptându-se neînduplecat către ruină... Iar acum îl găsea în stare bună, bine îngrijit. Arăta... ca un cămin. Simți o durere în inimă.

Nostalgie. Asta-i tot. Un sentiment cu totul firesc, mai ales ținând cont de nemulțumirea din ce în ce mai mare față de munca lui care-l epuiza și față de viața lui personală fără nici o satisfacție. Numeroase mașini erau parcate de-a lungul drumului pietruit și în curtea laterală. Harper ocoli casa și-și parcă *Ford-ul* lui de trei ani lângă grajd, în timp ce-și făcea loc între celelalte mașini și se îndrepta spre intrare, se întrebă ce naiba căuta aici. Ca răspuns, evocă imaginea vânătaii lui Annie. La naiba, era curiozitatea polițistului și se săturase să mai fie polițist. De fapt, se gândea serios să-și părăsească slujba. Singurul motiv care-l reținea era că nu știa ce să facă dacă va pleca. Așa că, în continuare, era polițist.

Dar oare această funcție îi dă dreptul să se amestece în ceva care nu-l privește? După vântul rece de-afară, căldura din casă părea sufocantă. Ca și amintirile.

Profesoara lui de engleză din clasa a opta îl salută la ușă. Lângă ea stătea soția pastorului, doamna Crawford, de la Biserica baptistă Calvarul. Și-au exprimat surprinderea văzându-l și părerea lor de rău pentru pierderea fratelui. Harper înghiți răspunsul usturător care-i veni pe buze-cu zece ani în urmă pierduse tot

ceea ce un bărbat putea să piardă. Astăzi era vorba de o simplă formalitate.

Doamna Wilder, profesoara, îi luă haina și-i spuse că o va pune la un loc cu ale celorlalți, în spălătorie. Probabil a șoptit răspunsul care trebuia, deoarece ea și doamna Crawford i-au zâmbit cu milă, așa cum fac de obicei oamenii la înmormântări, și au plecat. Peste douăzeci de persoane se înghesuiau în camera de zi și alții în bucătărie. Annie nu se vedea nicăieri.

-Montgomery. O mână mare și grea îl bătu pe umăr.

Harper se întoarse și-l văzu pe Frank Collier, fostul fanfaron al școlii și apărător în echipa *Crow Creek Cows* aruncându-i o privire sumbră. Frank și Mike fuseseră colegi de clasă și prieteni buni. Harper se întrebă dacă și Mike se îngrășase tot atât de mult ca Frank. Abdomenul lui Frank se revărsa peste curea, apăsând catarama în jos. Uniforma a fost o surpriză, dar Harper și-a amintit că, cu câțiva ani în urmă, auzise despre noul serviciu al lui Frank. Șerif districtual. Cine și-ar fi putut imagina ca băiatul care obișnuia să-i brutalizeze pe copiii mai mici și să le fure banii pentru dejun să reușească să fie ales ca hingher, nemaivorbind de funcția de șerif? Se întrebă, cum se face numărătoarea voturilor în districtul Crow.

-Mare ghinion cu Mike, începu Frank. Sunt convins că Annie se bucură că ai putut veni. Harper nu era atât de convins, dar nu-i păsa dacă ea se bucura sau nu. Fără nici un cuvânt, dădu doar din cap spre Frank.

-Cum se poartă acum cu tine cei de la OSBI? Te-am văzut anul trecut la televiziune în cazul acela de asasinat din districtul Carter. Se pare că și tu și eu am făcut carieră. Harper mormăi un răspuns și ascultă frânturile de conversație din jurul lui purtate cu o voce suficient de reținută. În spatele lui Frank, Harper îl recunoscuse pe Willard, fratele mai mare al șerifului, îl năpădi o altă amintire.

Harper și Willard erau în clasa a treia, Mike și Frank în clasa întâi. Bill, cel de-al treilea frate al lui Willard și Frank, era între ei, în clasa a doua. Era anul în care Willard a fost lovit în ochi cu o minge de fotbal pe vechiul câmp, la marginea orașului. Ceva s-a rupt deoarece din acel moment ochiul stâng era ațintit aproape în permanență undeva în spațiu, indiferent de direcția în care se uita ochiul drept. Familia Collier era în acele zile săracă lipită pământului, ca de altfel toți, fără nici o asigurare și bani pentru o operație la ochi.

Mike, mica haimana, l-a poreclit pe puștiul nenorocit „*Willard cu privire sălbatică*”. În decursul anilor, porecla brutală a rămas. Și, în decursul anilor, acest ochi al lui Willard a continuat să-și trăiască viața singur. Ori nu a putut fi fixat, ori lui Willard nu i-a păsat, deoarece, întâlnind privirea lui Harper, s-a uitat la el cu simpatie doar cu un singur ochi. Cu celălalt privea peretele.

Harper dădu din cap în direcția lui, apoi își întoarse privirea spre cameră.

Bill Collier își exprimă regretul că accidentul care a dus la moartea lui Mike a avut loc în garajul lui. Harper primise deja raportul. Nu avea nevoie să mai asculte o dată cum Mike nu a vrut să aștepte să se facă loc la o groapă corespunzătoare în garaj. A folosit un cric slăbit pentru a ridica mașina la care lucra, apoi s-a băgat sub mașină. Când și-a terminat treaba, ca să poată ieși de sub mașină, a apucat baza cricului. Harper și-a imaginat că în momentul dinaintea prăbușirii, când roata a zdrobit pieptul lui Mike, acesta trebuie să fi știut precis ce a făcut, ce se va întâmpla. Harper și-a presat ochii închiși cu degetul mare și cel mijlociu și a făcut ca imaginea să dispară.;

-Îți spun că nu o voi mai conduce. Vocea lui Dolores Polansky a ajuns la el ca o șoaptă înfundată. Harper se întrebă plictisit dacă mai lucrează la bancă.

-Bill, te rog s-o duci la magazinul lui Willard s-o pună în vânzare. Cu siguranță nu voi mai putea conduce niciodată mașina aceea. Ascultând discuția, Harper a tras concluzia că mașina doamnei Polansky a căzut peste Mike.

„Fir-ar să fie, dar nu au ceva mai bun de făcut decât să vorbească despre accident?” Indiferent de ceea ce simțea față de Annie, era bucuros că ea nu era în cameră să asculte conversația morbidă. Apoi deschise ochii și o văzu. Annie, soția fratelui său. Văduva fratelui său. Stătea în ușa bucătăriei, cu brațul pe după umerii băiatului, cu ochii ei albaștri uluiți fixați asupra lui Harper.

Părea tot atât de obosită și de epuizată ca și Harper. Rochia ei neagră, simplă, cu eșarfă neagră cu alb în jurul gâtului, atârna larg pe ea și o făcea palidă. Ciudat, dar pe vremuri îi stătea bine în negru. Al naibii de bine, mai ales în jacheta aceea neagră și fusta scurtă, roșie, a uniformei de conducătoare a galeriei.

Bineînțeles, costumul se potrivea rotunjimilor ei tinerești ca mâna unui iubit.

Bătrâne, analogia nu este corectă.

Cu toate acestea, nu putea să nu compare această amintire cu felul în care îmbrăcămintea ei de văduvă atârna pe ea până la jumătatea gambei, ca un sac rigid, uzat. Oare era vorba numai de acest prilej și de această rochie sau în decursul anilor nu s-a mai preocupat de înfățișarea ei?

Dar, în fond, ce-i păsa? Modul de a se îmbrăca al cumnatei sale nu-l privea deloc. A traversat camera, pe undeva așteptându-se ca ea să-i întoarcă spatele și să fugă, dar Annie a rămas locului. Era greu de ghicit la ce se gândea. Pe față i se citeau tristețe și resemnare, dar și teamă. De ce teamă? Închise ochii pentru o clipă și, când îi deschise, după părerea lui Harper, nu aveau o expresie anume. Mai de aproape, vânătaia de pe obraz era și mai vizibilă. Cunoscând bine și din experiență personală toate tipurile de vânătaii, își dădu seama că aceasta fusese

făcută cu trei-patru zile în urmă.

-Bună, Annie, îi spuse.

-Harper. Își coborî privirea pe undeva în jurul gulerului lui. Îmi pare bine că ai putut veni.

-Da, desigur. Îmi pare bine că am aflat la timp ca să pot veni. Ea se uită la el vinovată, apoi își întoarse privirea. Fiul lui, care ajungea cu capul până la umerii ei, se strecură în fața ei. O mișcare de protejare, se gândi Harper. Copilul avea instincte bune. Privirea ostilă pe care a îndreptat-o spre el întărea presupunerile lui Harper. Bărbatul casei-masculul speciei-protejând ce-i aparține.

-Tu... Annie se opri și-și umezi buzele palide. Nu l-ai cunoscut încă pe Jason.

Un mic sentiment dureros îl cuprinse pe Harper. *”Tatei i-ar fi părut bine să știe că primul său nepot îi poartă numele.”*

-Nu, nu l-am cunoscut. Bună, Jason.

-Jason, el este unchiul tău, Harper. Îl priveau niște ochi dușmănoși, de același cenușiu de iarnă ca ai lui Harper.

-Bună, mormăi Jason. Îi aruncă lui Harper o privire sfidătoare, apoi îi întoarse deliberat spatele și o privi pe Annie.

-Vino, mamă. Ai spus că trebuie să vorbești cu doamna Crawford. Este în bucătărie. Harper nu se îndoia că băiatul ar fi vrut s-o târască de-acolo pentru a scăpa de el. Nu știa cauza, dar a fost scutit de vreo investigație de reverendul Crawford.

-Tinere, pot s-o iau de-aici pe mama ta pentru o clipă? Întrebă reverendul cu blândețe. Îți promit că nu o să dureze, dar aș vrea să stau de vorbă cu ea și cu unchiul tău. Cred că doamna Crawford ți-a pus deoparte în bucătărie ultimele două ouă cu piper. Ieșind din cameră, Jason i-a aruncat lui Harper o altă privire, de această dată un avertisment care spunea limpede *„Nu te apropia de mama”*.

-Harper, spuse reverendul Crawford întinzându-i mâna. Harper strânse mâna bărbatului care fusese dintotdeauna preotul și prietenul familiei.

-Fiule, a trecut mult timp, prea mult timp de când nu te-am văzut, începu reverendul. Și îmi pare rău că a trebuit să se întâmple un eveniment atât de tragic ca să vii acasă. Harper acceptă critica subtilă fără vreun comentariu.

-Important este, însă, continuă reverendul, că ești acasă. Nici nu știi cât de bine îmi pare să știu că Annie și Jason nu vor fi singuri. Panica se putea citi pe fața lui Annie.

-Da, dar...

-Accidentul lui Mike a fost un șoc atât de mare, spuse preotul. Le vei aduce alinare celor doi. Harper ar fi putut spulbera presupunerea pastorului că va

rămâne la fermă,dar nu a făcut-o.Nu putea s-o facă.Annie se întinse să se uite la Crawford, care era cu vreo opt centimetri mai înalt decât cei 1,80 m ai lui Harper.Din cauza acestui efort,eșarfa ei de la gât,negru cu alb,s-a desfăcut.

Harper se încordă.Nu putea să-și ia ochii de la vânătăile de pe gâtul lui Annie.Putea vedea trei,dar era convins că mai era și o a patra,mai mică,situată mai jos.Și o a cincea-ceva mai mare de dimensiunea degetului mare al unui bărbat-pe partea cealaltă.

-Dar nu-l putem obliga pe Harper,o auzi pe Annie.Harper se forță să-și întoarcă privirea de la gâtul ei și-i întâlnească ochii.

-Eu vreau să mă implic.Și sper să nu vă supărați dacă voi dormi o noapte sau două pe canapeaua voastră.

-Foarte bine,foarte bine,spuse reverendul.Panica din ochii lui Annie îl făcu pe Harper să-și încleșteze fălcile.Foarte rău că nu-l vrea aici.Nu va pleca.Cel puțin până când nu va afla cine a încercat s-o stranguleze și de ce.

CAPITOLUL 2

Annie închise ușa de la dormitorul ei și se sprijini de ea.A făcut-o,se gândi ea în timp ce ochii i s-au închis și umerii i s-au lăsat.A supraviețuit acestei zile.Și-a îngropat soțul.A putut să facă față orelor petrecute împreună cu prieteni și cunoștințe în mijlocul zâmbetelor triste,cu ouă picante,sandvișuri cu șuncă și zeci de litri de cafea.Și-a culcat fiul.Fiul ei care devenea un străin ostil de fiecare dată când îl vedea pe Harper apropiindu-se de ea.Și s-a uitat în niște ochi cenușii și duri care erau cândva blânzi.S-a întâlnit cu Harper.A reușit chiar să-l conducă în camera lui Mike,de partea cealaltă a holului,păstrându-și un aer mai mult sau mai puțin neafectat.Acum,singură în camera ei,nervii și adrenalina care o ajutaseră să se stăpânească în timpul acestei zile au lăsat-o.Nimeni nu o mai urmărea.Nimeni nu va putea vedea că stăpânirea ei de sine a luat sfârșit.Nimeni nu va ști că mâinile-i tremură.Ar putea,pentru câteva clipe,să se lase copleșită.

Genunchii i se îndoiră și alunecă pe lângă ușa până când întâlnește podeaua.A venit.Harper a venit.Se simțea vinovată și cuprinsă de rușine.Nu are dreptul să se gândească la el.Nici un drept.L-a pierdut în urmă cu mulți ani.De zece ani îndelungați.Ar trebui să se gândească la Mike.Sotul ei.Sotul ei mort.Dar în spatele ochilor ei închiși apărea imaginea lui Harper.Uscățiv și musculos și chipeș,cu bărbia aceea pătrată,umerii obrajilor ascuțiți și buzele care aveau forma...păcatului.Acest gând a uluit-o.Oare când a observat ea ultima oară buzele unui bărbat? Cu un râs amar și înfundat,se chină să se ridice.Buzele lui Harper erau cea mai mică grijă a ei.Era bucuroasă că a venit,rușinată că nu l-a

chemat ea. Dar ce trebuie să facă acum? Ce-ar trebui să-i spună? Cum ar trebui să se poarte? În cele două dați când au stat de vorbă în această după-amiază nesfârșită, el a fost rece și distant. O mai urăște oare tot atât de mult?

-Bineînțeles. De ce să nu mă urască? murmură ea. Dar poate că nu o mai urăște. Poate că nu-i mai pasă deloc. Dar o va urî. O va urî. Curând.

Harper s-a oprit în mijlocul dormitorului pentru câteva clipe lungi privind la ușa din partea cealaltă a holului, ușa camerei lui Annie. În jurul lui, casa voche scârțâia și mormăia pregătindu-se pentru noapte. Caloriferul făcu un salt și un val de aer cald se degajă deasupra capului său. Făcu un pas și închise ușa încet.

„Camera lui Mike.” Așa a numit-o. Nu camera lor sau vechea cameră a lui Mike, ci camera lui Mike. I-a oferit chiar și hainele lui Mike, spunându-i să-și aleagă, indicându-i dulapul și comoda de aici, din camera lui Mike.

-Mulțumesc, dar mi-am adus câteva lucruri de schimb, îi răspunsese.

Ea înghițișe în sec și se uitase în altă parte.

-Ei bine...atunci, noapte bună. Și a rupt-o la fugă prin hol în camera ei ca un deținut care vrea să scape din închisoare. Acum, când Annie se găsea în camera ei și Harper într-a lui, se întoarse să privească în jur. Comoda și dulapul din perete erau pline cu haine bărbățești. Hainele lui Mike. Nicăieri în cameră nu vedea lucruri de-ale lui Annie. Mirosea chiar a cameră de bărbat.

Dacă avea nevoie de mai multe dovezi care să-l convingă de ceea ce aflase, o pereche de papuci bărbățești putea fi văzută sub pat. Lui Mike niciodată nu-i plăcuse să aibă picioarele reci. Își ținea întotdeauna papucii de casă sub pat ca dimineața să-și poată băga picioarele în ei. Șocul l-a ținut pironit încă o clipă în timp ce își repeta ceea ce a aflat: „Mike și Annie aveau dormitoare separate.”

Dormitoare separate. De când?

Își scutură capul. Nu-l privea. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Totuși, l-a tulburat în mod neașteptat. În toți acești ani, ori de câte ori se gândea la Mike și la Annie și-i imagina într-o căsnicie fericită, Mike fericit că a reușit să-i fure iubita lui Harp, iar Annie râzând la gândul că a reușit să-l facă pe Harp s-o creadă că îl iubește cu adevărat. Dormitoare separate, o vânătaie pe obrazul ei, urme de degete pe gâtul ei și un bodyguard feroce, de nouă ani, îi relatau cu totul altă poveste.

Ce naiba s-a întâmplat în casa asta? Camera lui Mike. A fost întotdeauna camera lui Mike, deși a fost aranjată pentru un adult după ce Harper a plecat. Camera tatălui lui este acum a lui Jason. O senzație plăcută l-a cuprins când și-a dat seama unde doarme Annie. În vechea lui cameră, tocmai acolo unde o dorea întotdeauna. Își scutură din nou capul. Erau gânduri nebunești. Nu o mai dorea pe

Annie.N-a mai dorit-o de ani de zile.Nu ar fi acceptat-o chiar dacă ea l-ar fi implorat,nu după toate câte i-a făcut.Nu-i pasă unde doarme.

La naiba,camera de dincolo nu mai era a lui.A zărit-o o clipă,înainte ca ea să închidă ușa.Pe pereți nu mai erau postere cu astronauți sau cu cântăreți rock,nici fanioane de la universitatea *Oklahoma*.Pereții erau albi,fără nici o decorațiune.

Mobila lui veche,cu piese nepotrivite,a fost înlocuită cu un dormitor din stejar lucios.În locul patului dublu era un studio.Nici urmă de ciorapi murdari pe noul ei covor albastru.El nu mai avea cameră în această casă.

Ea se aștepta ca el să doarmă în camera lui Mike,să poarte hainele lui Mike.În nici un caz.Cu o înjurătură înfundată,deschise larg ușa și coborî pe scările întunecoase.Camera de zi îi amintea prea mult de după-amiaza aceea,de înmormântare.Se duse în schimb în holul de jos,căutând drumul pe întuneric.

Degetele atinseră canatul ușii și simți un nod în lemn.Se opri brusc și pipăi din nou locul.Amintirile.l-au biruit.Auzi râsul a doi băieți.Apoi cearta,lacrimile.

Avea nouă ani și Mike șapte S-au tachinat pentru ceva-care dintre ei putea înota mai repede.Tachinările s-au transformat în încăierare și Mike i-a pus piedică.

Harper și-a lovit gura de canatul ușii și și-a pierdut un dinte.Tocmai în acest loc pe care-l atinge acum.Își amintea de parcă s-ar fi întâmplat ieri.Urlase ca un vițel care se scufundă în mocirlă și,atât el cât și Mike,au mâncat o mamă de bătaie pentru că s-au încăierat în casă.

Una din regulile mamei era să nu se bată în casă.Tatăl său nu a renunțat să impună aceste reguli chiar dacă mama murise cu trei ani în urmă într-un accident de mașină.Pentru el era o modalitate de a-i păstra memoria vie,de a fi sigur că băieții nu o vor uita.Dar pentru niște băieți atât de tineri,uitarea era inevitabilă.Ca și purtarea necorespunzătoare,așa cum s-a întâmplat în acea zi.

Era o amintire dureroasă,dar în același timp hazlie și tristă.Doi frați apropiați,dar nu suficient de mult.Niciodată în completă armonie.Nedorind niciodată același lucru de la viață,neavând niciodată aceleași idealuri.

Harper așteptă până când amintirea păli și aprinse lumina.Camera era confortabilă,te simțai în ea ca acasă.Mult mai mult decât în apartamentul lui steril din Oklahoma City.Un grup de fotografii pe masa de lângă canapea i-au atras atantia.Îl cuprinse emoția în timp ce-și apropia fotografia tatălui său care,de lângă John Deere,tractorul cel bătrân,făcea semne cu șepcuța echipei la baseball *Crow Creek Feed și Seed*.Au trecut zece ani și Harper tot îi mai simțea lipsa.După o clipă lungă și dureroasă,puse fotografia la loc și o privi pe următoarea.Își strânse pumnii.Mike și Annie,brațul lui pe după umerii ei,iar ea ținând noul născut.La dracu.

Harper se întoarse brusc simțind o durere în piept. Furia veche și stăpânită îl sufoca. Ar fi trebuit să fie soția lui. Jason ar fi trebuit să fie fiul lui.

Șocat de propriile-i gânduri, Harper se aruncă pe canapea. Sigur, l-a emoționat tot ce a văzut, toate amintirile-casa, Annie, fotografia tatălui său. Ar fi putut jura că de ani de zile uitase de Annie. Dimineța va sta de vorbă cu ea, va afla ce aste cu vânătăile și va pleca. La naiba, poate va uita de ce-i aici. Nu era treaba lui. Poate că, pur și simplu, va pleca acasă. Dacă avea puțină minte, nu ar mai aștepta până mâine dimineță, ci ar pleca chiar acum.

Dar se pare că nu avea minte. Așa că se răsuci ca să-și caute un loc mai comod pe canapeaua veche și-l găsi. Nu suficient de lungă pentru cei 1,80 m ai lui, canapeaua era acoperită cu o husă sintetică din anii '60. Șnururile care mărgineau cele trei perne îi apăsau dureros spatele. I se părea că doarme pe un pat din sârmă. A fost tot atât de incomodă și cu ani în urmă când, în seara în care învinseseră echipa tatălui lui, a reușit să o atragă pe Annie pentru mângâieri mai de substanță. Era o amintire pe care nu voia s-o mai evoce. *”Ce dracu fac cu această canapea nenorocită după toți acești ani?”*

Camera de zi cu amintirile înspăimântătoare ale condoleanțelor și înmormântării arăta, din clipă în clipă, mai bine.

Treză, în dormitorul ei de la etaj, încercând să se hotărăscă asupra cuvintelor exacte pe care să le folosească a doua zi dimineța când va vorbi cu Harper, Annie îl auzi părăsind camera lui Mike și coborând. Îi era oare foame sau era numai neliniștit?

Așteptă multă vreme, cu inima bătându-i nebunește numai la ideea că se află în casă și gândindu-se că este pentru prima dată în zece ani când ar putea să...să ce? Să lămurească lucrurile? Să-i ipună adevărul? Să-l roage s-o ierte?

Cu un oftat greu, Annie se întoarse de pe o parte pe cealaltă, își înghesui perna sub cap și o altă pernă între genunchi care să-i mai aline durerea de spate. Credea oare cu adevărat că două-trei cuvinte vor șterge ceea ce a făcut? Lucrurile nu vor putea fi niciodată lămurite. Nu acum, după atâția ani, după tot ce a făcut. Dar știa că trebuie să încerce. Trebuie să facă ceva. Era aici. Era singura ei șansă.

Neauzindu-l întorcându-se în camera de sus, își luă inima în dinți și se sculă.

Dacă e treaz și este dispus să stea de vorbă...

Încercând să nu facă zgomot-își dădea seama din clipă în clipă că nu este atât de curajoasă pe cât credea-coborî încet pe scări. Lumina era aprinsă în hol, dar camera era goală. L-a găsit culcat pe canapeaua din camera de zi, dormind.

Respirația lui și ticăitul ceasului de pe polița deasupra căminului erau singurele

zgomote din casă până când,câteva clipe mai târziu,se auzi motorul frigiderului din bucătărie.Lumina de siguranță de afară,dintr-un colț al curții,îi învăluia fața cu o strălucire palidă.Părea mai bătrân.Mai dur.Mai uscățiv.Unghiurile și planurile feței,lățimea umerilor...Părea implacabil.Un om care nu face compromisuri.Părea însingurat.Și rece,își dădu ea seama cuprinsă de un fior și nu numai din cauza aerului răcoros din cameră.

Se întrebă dacă mai este agent secret.Apoi...dacă este căsătorit.Gândul că ar putea fi,că probabil este,o îndurera profund.Nu are dreptul să fie îndurerată,să dorească în secret...Nu are dreptul.

Oare are copii? Ar putea avea copii.Annie își înghiți lacrimile și se pregăti să plece.Dacă ar mai rămâne s-ar putea trezi și deodată deveni conștientă că deocamdată nu este pregătită să-i vorbească.Luă o pătură dintr-un dulap de pe hol și-l înveli,apoi urcă încet pe scări.Reuși să adoarmă cu greu,în zori.

A doua zi de dimineață,Harper a fost trezit de soarele care-i mângâia fața.Și-a dat seama imediat de trei lucruri: avea un junghi la gât,undeva în apropiere se făcea cafea și la o distanță de nici un metru îl priveau niște ochi uluiți având aceeași nuanță de cenușiu ca ai lui.Ochii lui-numai că mai tineri,mai nevinovați. Nasul lui Mike.Bărbia tatei.Gura lui Annie.

Harper simți o durere în piept.Ei patru,tata,Mike,Annie și el și-au lăsat amprenta pe fața unei persoane cu totul noi.Gustul acid al geloziei l-a șocat,la fel ca în seara precedentă când s-a uitat la fotografia în care Mike și Annie îl țineau în brațe pe fiul lor nou-născut.Ochii cenușii,tineri,s-au îngustat de suspiciune.

-Cum ai ajuns să dormi pe canapea? Harper tăcu.Întrebarea ascundea ceva ce nu înțelegea.Își alege cuvintele cu grijă,fiind sigur că spune adevărul.

-Nu mi s-a părut corect să mă instalez în patul tatălui tău.O clipă,băiatul îl privi pătrunzător,cu prudență,își strânse genunchii îmbrăcați în blugi.Buzele lui au rostit niște cuvinte ușor zeflemitoare.

-De ce nu ai venit să ne vezi până acum?

-Jason,strigă Annie din ușă dezaprobatoare.Ți-am spus să nu-l trezești.

-Nu m-a trezit.Harper azvârli pătura,dându-și seama abia în acel moment de existența ei.Probabil că Annie l-a învelit.L-a privit cât timp dormea,s-a aplecat asupra lui,a fost lângă el.Cum de n-a simțit că a fost acolo?

O privi întrebător.Nu a putut dormi,a coborât în mijlocul nopții și a găsit un intrus pe canapeaua ei? Sau l-a găsit de dimineață când s-a sculat? Nu,îi era prea cald.Se vede că a stat mult timp acoperit.Abia și-a înmormântat bărbatul.

Probabil că nu a putut dormi.Acum ar fi dorit să știe de ce-i vine atât de greu să

se uite la el.Ceea ce a fost între ei aparține demult trecutului.S-a terminat.A murit.Nu mai este.Kaput.Cu zece ani în urmă nu i-a venit greu să-l privească.De ce nu o face și acum? Era palidă,cu părul lins,cu vânătaia de pe față o amintire vie,urâtă a faptului că are alte probleme de soluționat,mult mai importante.

-Micul dejun este gata,spuse ea din ușă și se întoarse.Micul dejun s-a desfășurat într-o atmosfera tensionată.În liniște.Annie nici nu se aștepta la altceva.Harper era politicoș,Jason zbârlindu-se cu o furie pe care nu o înțelegea.Simțea că,dacă ar fi putut țipa tare,tensiunea ei interioară s-ar fi atenuat.Prezența lui Harper după atâta vreme o speria.Dar nu va țipa.Annie Samuels Montgomery era cunoscută ca o persoană calmă,care știa să se stăpânească.

„Ce ridicol”,se gândi ea când Jason și-a înghițit restul de mâncare și a cerut permisiunea să plece.Cu greu i-a dat voie.Nu era pregătită să rămână singură cu Harper.Pregătită sau nu,se gândi,iată că a sosit momentul.Și era vorba de timpul trenul.Zece ani,timpul trecut.

-Annie,ce-ai pățit la față? Glasul lui Harper suna calm în liniștea bucătăriei.

„Am îmbătrânit”,se gândi ea cu o nuanță de isterie.Dar își dădea seama că nu despre asta întreba el.Îi întâlnește privirea fermă și rezistă impulsului de a-și ascunde obrazul.

-Un accident.O sprânceană cu câteva nuanțe mai închisă decât părul lui de culoarea nisipului se ridică întrebător.

-În ultimul timp aici s-au petrecut o serie de accidente.Lui Mike.Ție.Și ce-mi poți spune despre amprente de pe gâtul tău? Este de asemenea un accident?

De această dată,involutar,încercă să-și aranjeze eșarfa în jurul gâtului.

”*Controlează-te,Annie. Controlează-te.*”

-Da.Un accident.

-Și vrei să te cred? îi replică el imediat.

-Nu.Înghiți cu greu și-și împinse scaunul.Se ridică și începu să strângă farfuriile.

-Ținând cont de trecutul nostru,nu mă aștept să mă crezi orice aș spune.

A văzut că aceste cuvinte l-au uimit.Nu se aștepta ca ea să aducă vorba despre trecutul lor.Dar trebuia s-o facă.Trebuia,să găsească o modalitate să vorbească despre trecut,să-i explice.Însă Harper părea că are alte gânduri.

-Poveste veche.Cum stai cu finanțele? Cu brațele pline de farfurii murdare,ea se opri la jumătatea drumului spre chiuvetă.Tensiunea i-a încordat umerii.

-Ce vrei să spui? N-avea de unde să știe despre ceea ce făcuse Mike.

-Vreau să spun că,dacă tu și Mike aveți un cont bancar comun,din cauza morții lui este probabil înghețat.Dacă ai datorii neasigurate,creditorii te vor asalta.Ce știi despre asigurarea pe viață? Ai găsit polița și și sunat societatea?

-O!Uluită de toate amănuntele legate de moarte,așeză farfuriile în chiuvetă.

-Mulțumesc că mi-ai amintit.Mă voi ocupa luni.Harper se ridică și-și duse farfuria la chiuvetă.Dincolo de rămășițele mirosului de cafea și slănină simți o boare de pudră de talc.Deodată își aduse aminte: pudră pentru copii.Ei i-a plăcut întotdeauna mirosul acestei pudre,cum o simțea pe pielea ei catifelată.Și lui în aceeași măsură.Nu voia să-și amintească astfel de lucruri.

-Dacă vrei,pot să mă ocup chiar acum,aș putea arunca o privire prin hârtiile lui Mike.

-Nu-ți pot cere s-o faci.Se îndepărtă de el,aproape că fugi,de parcă apropierea lui i-ar fi fost incomodă.El știa ce simțea ea.Nici n-ar trebui să fie aici.Ar trebui să fie în oraș,la lucru.

-Nu mi-ai cerut.Eu m-am oferit.Doar arată-mi unde să caut să nu încurc lucrurile.Inima lui Annie palpită.

-Bine,îi răspunse repede.Dacă se hotărăște se plece? Nu putea să-l lase să plece până când nu va lămurii lucrurile.Cât pot fi ele de lămurite după atâta timp.

-Bine.Îți mulțumesc pentru ofertă.Trebuia să-l mai rețină,cel puțin încă o perioadă,până când va reuși să-și stăpânească emoțiile.

-Toate hârtiile sunt în biroul din hol.O să-ți arăt.Îl duse în hol,la biroul din colț.

-Ține...ține toate hârtiile noastre în sertarul de jos.Când Harper se aplecă să tragă sertarul,ea se apropie și-i arată.Polița de asigurare,acte privind ferma, mașinile...Harper făcu un pas înapoi.Simți din nou mirosul blestemat al pudrei pentru copii.O izbucnire bruscă de căldură și amintiri l-a șocat prin intensitate. Așa nu merge.Întrebările,indiferent de natura lor,privind vânătăile ei nu contează deocamdată.Mike a murit.Iar Harper se simți deodată,chiar dacă nu se cădea, chiar dacă nu voia,viu.Trebuia neapărat să plece de lângă ea.

-Uite cum facem,spuse răgușit.Trebuie să mă întorc în oraș.Ce-ar fi să le iau cu mine și să mă uit acasă peste ele? În câteva zile îți voi spune ce am găsit. Ușurarea a fost prima senzație pe care a resimțit-o.Apoi vinovăție.Vinovăție deoarece se simțea ușurată că pleacă.Dacă ia hârtiile,va trebui să se întoarcă. Poate atunci va ști ce să-i spună.Ar fi trebuit să discute cu el acum,cât timp Jason este sus.N-ar fi trebuit să-l lase pe Harper să plece fără să-i spună adevărul despre ce s-a întâmplat cu zece ani în urmă.Își repetă această frază tot timpul cât a privit cum se grăbea pe șosea de parcă ar fi fost bântuit de diavol.

CAPITOLUL 3

Harper mințise.Nu trebuia să se întoarcă acasă.Era sâmbătă și,de această dată,tot sfârșitul de săptămână îl avea liber.Dar nu a permis adevărului să-l oprească din

drum pe când accelera și se îndrepta spre Oklahoma City pe șoseaua 1-35, urmărit de amărăciune și de mirosul pudrei pentru copii. Când ajunsese acasă, după două ore de mers, împinse cutia cu hârtiile lui Mike pe birou. Ce naiba l-a apucat să se amestece în treburile lui Mike și ale lui Annie?

Nu mai avea importanță deoarece și-o făcuse cu mâna lui. Cu un oftat greu, se așeză și începu să se uite prin hârtii. Nu a durat mult să descopere ceea ce căuta.

Când a dat de document, a tras un pumn cutiei de carton cu acte. Blestematul de frate-său. La ce naiba s-a gândit Mike când a lăsat o asigurare de viață să expire? Nu a plătit ratele. La dracu. Din ce-or să trăiască Annie și Jason? Cum vor supraviețui? Carnetul de economii pe care Harper l-a găsit în dosarul pe care scria Bancă îi arăta clar că Annie va rămâne fără bani în aproximativ douăzeci de minute. Depunerea era de patruzeci și șapte de dolari.

-Doamne, Mike, cum ai putut să-ți lași soția și fiul într-o astfel de încurcătură?

Doar liniștea îi răspunse la întrebare. Harper suspină. Va trebui probabil să vândă ferma. Sau o parte din ea. Dar, răsfoind în continuare actele, își dădu seama de imposibilitatea acestui lucru, iar sângele lui înfierbântat de Montgomery începu să clocotească. Mike vânduse deja cea mai mare parte a fermei. În decursul anilor, trei parcele separate au ajuns la vecini. Tot pământul arabil. Tot ce a mai rămas erau cei optzeci de acri inițiali de pășune și pădurea de lângă casă.

„Mike, pui de cățea prost și inconștient. Această fermă era moștenirea ta.

Moștenirea fiului tău. Acest pământ a aparținut familiei noastre de la începutul secolului. Cum ai putut să-l vinzi?” Abia duminică după-amiaza a putut Harper să se decidă să se uite și peste restul hârtiilor. Poate mai era o altă poliță de asigurare. Nu părea posibil, dar, la naiba, trebuia să se uite.

A găsit o poliță de asigurare pentru casă și clădirile anexe, pentru lucrurile din casă, asigurarea pentru mașină și camion, dar nici o altă poliță de asigurare pe viață. Tipic. Cei mai mulți oameni nu vor să-și riște casele, de aceea le asigură.

Dar, când este vorba de a asigura viitorul familiei, oamenii cred că vor trăi veșnic. De ce să-și bată capul cu asigurarea pe viață? O poți face mai târziu, când îmbătrânești. Harper își scutură capul și se întoarse la cutie. Da această dată dădu peste certificatul de căsătorie al lui Mike și Annie. Și-a impus să-l citească, numai să-și demonstreze că o boare de pudră pentru copii și niște ochi albaștri nu mai au nici un efect asupra lui. Nici un efect. *Autorizație și certificat de căsătorie.*

Michael Dale Montgomery și Annie Louise Samuels. Districtul Crow,

Oklahoma. Eliberat la 29 decembrie... Ce? Nu poate fi adevărat.

Harper întoarse lampa de birou și controla din nou data. 29 decembrie. Citi tot documentul. Sub pecetea aurie a districtului se găsea certificatul de căsătorie.

S-au dus să se căsătorească într-un alt oraș,ceremonia fiind oficiată de un oarecare C.Charles Haskell,pastor al Bisericii baptiste din Puma,districtul Crow, statul Oklahoma.Data călătoriei era 3 ianuarie.

Simți mai întâi un val de căldură,apoi unul rece ca gheața.Pe 17 ianuarie,când s-a întors acasă la înmormântarea tatălui său,Mike i-a spus că el și Annie sunt căsătoriți de câteva luni.Cinci luni,a precizat Mike.

Cu mișcări lente și decise,Harper răsfoi actele până când găsi certificatul de naștere al lui Jason.La 12 martie Jason Samuel Montgomery va împlini zece ani. 12 martie.Fix nouă luni după ultima noapte petrecută de Harper acasă.Singura modalitate ca Jason să nu fie fiul lui ar fi fost ca Annie să se culce cu Mike înainte ca,a doua zi,Harper să fi trecut granița districtului.

Când duminică spre seară Harper a ajuns la fermă,degetele îl dureau de la volanul pe care l-a ținut prea mult timp.Stomacul îl ardea,de parcă dimineața cafeaua ar fi fost acid pur.Iar în piept simțea o strânsoare care făcea ca toate celelalte senzații neplăcute să nu aibă nici o importanță.

Nu i-a fost de ajutor nici imaginea din fața ochilor când lângă casă văzu trei mașini ale poliției locale cu ușile deschise și girofarul în funcțiune.Inima lui Harper făcu un salt.S-a calmat puțin,când zări un ajutor de șerif sprijinit de stâlpul verandei în timp ce-și curăța unghiile cu un briceag.Acești băieți de la țară nu erau obișnuiți cu crime violente.Dacă s-ar fi întâmplat ceva serios,nu ar fi stat atât de liniștit.Totuși,inima lui Harper n-a vrut să se potolească.

-Ce se întâmplă? îl întrebă pe ajutorul de șerif în timp ce urca pe scările verandei.Ajutorul de șerif se uită la el cu ochii îngustați.Cu un gest degajat, închise briceagul și-l băgă în buzunarul pantalonilor.

-Cine vrea să știe? Fără să intre în detalii,Harper își scoase insigna OSBI și-o flutură sub nasul tânărului polițist aubtirel.Ajutorul de șerif se îndreptă.

-Biroul de investigații al statului Oklahoma? Hei, Frank, strigă el deschizând ușa de la intrare.Ai chemat OSBI?

Harper nu așteptă răspunsul.Își puse insigna înapoi în buzunar și intră.Annie era acolo.De bucurie,Harper abia își putu stăpâni tremurul picioarelor.Era acolo și,la prima vedere,fără să fi pățit ceva.Privi în jur.Șeriful Frank Collier,doi ajutoari și Annie.

-Unde-i Jason? Ce s-a petrecut aici? Annie vru să răspundă,dar șeriful o opri.

-Ești cam prea îngrijorat,ținând cont de faptul că zece ani ai fost plecat.

Harper nu-l luă în seamă.Annie era mai palidă decât la înmormântare.

-Annie? Ea îi răspunse calmă,de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

-Azi după-amiază Jason este la un prieten.

-Ce s-a petrecut aici? Annie simți o nevoie disperată să se miște.Dacă va trebui să mai rămână multă vreme calmă,să se confrunte cu zâmbetul plin de condescendență al lui Frank și cu privirea scrutătoare a lui Harper,va începe să țipe.Dar nu s-a mișcat și nici nu a țipat.Își adună ce mai rămăsese din forța ei interioară și-și încrucișa brațele.

-M-am întors acasă din oraș și am găsit ușa din față deschisă.

La început a fost doar mirată.Apoi și-a amintit de telefonul din seara precedentă, nimeni nu a vorbit,doar câteva momente de liniște înainte ca acela care a chemat să închidă.Mai târziu,după miezul nopții,a auzit pe cineva afară,un zgomot care nu făcea parte dintre cele firești ale nopții.Amintindu-și toate acestea,ușa din față deschisă a părut deodată mai amenințătoare decât tot ce i s-a întâmplat până atunci.Dar groaza nu a fost exprimată cu voce tare.Stăpânirea de sine era tot ce i-a mai rămas.Dacă va ceda,toate celelalte amintiri o vor copleși.

Vinovăție,rușine,durere,părere de rău.Nu vor înceta niciodată.Toate aceste emoții vor pune stăpânire pe ea.Harper o privea cu intensitate.Oare își dădea seama ce puțin îi lipsește să nu se prăbușească?

-Deschisă,adică descuiată? Sau pur și simplu deschisă?

Ea îi aruncă o privire rapidă lui Frank,apoi întoarse spatele.

-Pur și simplu deschisă.Harper merse către ușă și o examinează.

-N-ai intrat?

-Nu,n-am intrat.Își dădu la o parte de pe frunte o șuviță de păr rebel care-i cădea pe față.M-am dus la familia Smith,care locuiește mai jos pe șosea și am anunțat la biroul șerifului.

-Lipsește ceva? Întrebă Harper aplecându-se să examineze broasca.

-La prima vedere,nu.Frank își trase pantalonii în sus.

-Nu-mi amintesc să fi cerut pentru acest caz ajutorul OSBI.

-Ai luat amprente? Ochii lui Frank s-au îngustat.

-Domnule agent,aici nu suntem într-un oraș mare.

-Hai,Frank,doar ne cunoaștem de-o viață.Nu trebuie să-mi spui „domnule”.Este suficient să-mi spui „agent Montgomery.” Frank râse disprețuitor.

-Nu avem pe nimeni în district care să poată lua amprente.Nu avem nevoie și nu avem nevoie nici de tine.Nici înainte n-am avut nevoie de ajutor din afară și nici acum.La naiba,biata de ea,este distrată,abia și-a îngropat soțul,spuse el arătând cu degetul către Annie eu vocea plină de condescendență.Este tulburată.Probabil că a uitat să tragă ușa.Păi,n-am mai avut o spargere ...

-Frank,mă îndoiesc că a uitat ușa deschisă.

Se vede limpede, chiar și pentru un amator, că ușa a fost forțată.

-Poate vezi tu, mârâi Frank. Eu nu văd decât o ușă veche, dărăpănată. La naiba, ușa are tot felul de urme. Dacă intenționezi să stai prin preajmă și să o faci pe Annie să creadă tot felul de prostii, s-o sperii ca acum, poate că ar fi mai bine să te duci înapoi la oraș și să arestezi un vinovat. Aici nu avem nevoie de ajutorul tău.

Frank se întoarce în direcția lui Annie.

-Scumpo, te lăsăm. Promite-mi că în viitor vei fi mai atentă când închizi această ușă. Vrei să mă duc să-l iau pe Jason și să-l aduc acasă?

-Mulțumesc, Frank, dar nu este nevoie. Reuși să-i zâmbească politicoasă. Astăzi ar trebui să se distreze. Vreau să-l mai las.

-Bine, scumpo. Dacă așa vrei. Frank o bătut prietenește pe umăr, ceea ce îi trezește dorința de a țipa de frustrare. Apoi își adună ajutoarele și pleacă. După ce ușa se închise în urma lor, Harper se întoarce spre ea.

-Te simți bine?

-Da. Spera ca tremurul care o cuprinsese să nu poată fi deslușit. Crezi într-adevăr că cineva a intrat în casă? Harper nu voia s-o sperie, dar nici să-i dea un fals sentiment de securitate.

-Nu cred. Știi. Nu-i așa că n-ai lăsat ușa deschisă?

-Nu, n-am lăsat-o. Se opri. Harper, ai putea sta cu noi câteva zile?

Doar nu era să plece tocmai acum când casa ei fusese spartă.

-Dacă nu te deranjează, cred că aș putea sta întreaga săptămână.

Ea aprobă din cap și păru că se mai liniștise.

-Ești sigură că nu lipsește nimic?

-La prima vedere, nu. Doar câteva lucruri au fost mișcate din loc.

-Ce fel de lucruri? Annie dădu din umeri.

-Lucrurile de pe birou nu sunt așezate cum erau înainte de a pleca în oraș. Un sertar tras...

-Ai o idee ce ar fi putut căuta?

-Crezi că au căutat un lucru anume?

-Cine știe. Puteau să caute orice. Dar, de obicei, se fură televizorul, aparatul video, cuptorul cu microunde, computerul, bijuteriile, orice se poate vinde. Și bani.

-Nimic din tot ce ai spus nu lipsește. Și toți banii erau-cu mine, în geantă.

Cearcănele de sub ochii ei erau mai întunecate decât în ziua precedentă. Această femeie obosită, nesigură pe ea, care părea gata să se prăbușească, era cu totul altă persoană decât fata pe care o ținea minte. Harper nu se putea decide să înceapă s-o chinuie cu alte întrebări. Nu acum când era atât de vulnerabilă.

-Annie, arăți obosită. De ce nu te odihnești puțin înainte ca Jason să vină acasă?

-Nu pot.Scutură o pernă de pe canapea și îndreptă o fotografie de-a lui Jason de pe cămin.Desigur,te-ai întors astăzi cu un motiv.

-O să-ți spun mai târziu.,,*Aș vrea să știi dacă Jason este fiul meu.Dacă știi cine i-a fost tatăl.Nimic important.*”

Până la urmă,Harper a convins-o pe Annie să se culce puțin.Nu i-a venit să creadă că a putut amâna întrebarea arzătoare despre Jason.Voia să știe.Avea nevoie să știe.Trebuia să știe.Dar ceva l-a reținut.Ceva în ochii lui Annie,ascuns profund în spatele acestui calm.Ceva care semăna foarte mult cu groaza.

Din cauza spargerii? Sau din motive cu totul personale ca,de exemplu,conștiința faptului că o va întreba câți ani are fiul ei?

La naiba,încercarea de spargere putea fi suficientă.După o astfel de infrațiune, victimele se simt întotdeauna oarecum violate-și nu fără motiv.Annie n-ar fi fost o excepție.Casa și securitatea ei au fost violate.Viața ei personală a fost violată de un străin care a umblat prin camerele ei,cotrobăind printre lucrurile ei personale,care a pus mâna pe obiectele ei.Ar trebui să se simtă în nesiguranță chiar dacă nu și-ar fi înmormântat de curând bărbatul.Cele două traume împreună ar putea să o rănească puternic.Și,totuși,părea calmă și stăpână pe ea ca un inspector de impozite.Harper își scutură capul.Oare nimic n-o mai afectează sau este doar amorțită,poate șocată de ceea ce i s-a întâmplat săptămână trecută? La treizeci de metri în spatele casei,grajdul l-a întâmpinat mare și solid,plin de amintiri pe care Harper le-a dat deoparte.În afara faptului că ar trebui zugrăvită,clădirea era în stare bună.Înăuntru,boxele erau curate, echipamentul agățat pe cuie și cârlige,toate la locul lor.Podul de fân părea plin.Mirosul baloturilor de alfalfa și de iarbă de Bermuda umplea aerul cu nostalgie.Doamne,cât de mult îi plăcea acest loc!

Nu numai grajdul,ci totul.Chiar și blestematul de tractor *John Deere* parcat afară,din care curgea uleiul ca apa prin ciur.Vitele,verile fierbinți și lungi, bășicile în fiecare primăvară,ritmul înnebunitor la recoltat,când toată lumea lucra împreună pentru a încerca să termine până la ultimul îngheț.Să spargi gheața iarna ca vitele să aibă de unde să se adape.Își ridică sprânceana a mirare văzând ce bine arăta totul.Bine întreținut.Pus la punct.Poate că,în decursul anilor,Mike a învățat câte ceva,de exemplu,cum să îngrijească ce e al lui.

Nici gând.Mike nu a avut grijă de fermă,a vândut cea mai mare parte.Vânățiile de pe obrazul lui Annie arătau limpede că avea un fel ciudat de a se îngriji și de nevasta lui.Un alt gând îi provocă aproape un rău fizic.Oare și Jason are vânăți? Deodată aerul din grajd i se păru de nerespirat,prea sufocant.

Harper ieși și se îndreptă spre deal, nedorind să se întoarcă în casă. Nu era încă pregătit pentru a o interoga pe Annie. Nu era pregătit să se confrunte cu răspunsurile, indiferent care ar fi, pe care ar putea să i le dea. Simțea o furie interioară, o furie profundă pe care crezuse că a reușit să o domine cu ani în urmă. Iarba uscată, sfărâmicioasă acum iarna, trosnea sub pașii lui. Vântul ascuțit trecu prin blugi. Își ridică gulerul cojocului să-și protejeze fața.

În clipa în care a atins creasta dealului și s-a oprit sub crengile uriașului plop canadian, Harper și-a dat seama că nu trebuia să vină aici. Cu toate acestea, nu și-a putut opri pașii și picioarele l-au dus în jos, spre desișul de sălcii de la marginea eleșteului, tot așa cum nu ar fi putut opri mereu prezentul vânt din Oklahoma să sufle. Ultima oară când fusese la eleșteu era întuneric. Licuricii dansau între sălcii și greierii acompaniau corul broaștelor. Ce spunea Annie? Că broaștele orăcăie atât de tare, încât scoală și morții din morminte? Zâmbi slab la această amintire.

Viața în „țara liniștită” era departe de a fi atât de liniștită pe cât credeau oamenii din oraș. Acea noapte de iunie era umedă și fierbinte. Ca și dragostea lor. Dacă închidea ochii, putea vedea pătura deschisă la culoare pe pământul întunecos.

Trupul întins, auriu al lui Annie care-l aștepta, care-l chema mai aproape. Mai aproape. Nici o femeie și nici un bărbat n-ar fi putut fi mai apropiați decât ei doi în acea noapte. O așteptase atâta vreme. Ani de zile. Și, în sfârșit, în acea noapte fierbinte de iunie a devenit a lui. Își amintea de un altfel de fierbințeală, care nu avea nici o legătură cu vremea, în schimb avea cu sângele care-i pulsa în vene. A fost primul bărbat din viața ei și ea a fost atât de dulce, atât de sălbatică sub el, încât până la urmă și-a pierdut capul. Inima lui îi aparținea de multă vreme.

Cu o înjurătură sălbatică, Harper plecă de lângă eleșteu. Avuseseră noaptea lor și a doua zi dimineață plecase, primind o nouă însărcinare, promițându-i că se va întoarce acasă înainte de sfârșitul verii. Nu a reușit să vină. Strângându-și maxilarele să nu înjure, Harper părăsi dealul. Venise timpul răspunsurilor.

Nu a primit nici un răspuns. Nici măcar n-a putut pune întrebări, când Harper s-a întors, Jason era acasă. Harper nu voia să-și asume riscul ca băiatul care ar fi putut să fie fiul lui să intre și să audă ceea ce intenționa să întrebe.

CAPITOLUL 4

A doua zi, doar voința a ținut-o pe Annie pe picioare și i-a permis să mai facă puțină treabă. Simțea că are din ce în ce mai puțin timp. Ușa din față trântită la plecarea lui Jason la școală a făcut-o să tresară. Ostilitatea lui permanentă față de Harper o epuiza. Nu înțelegea atitudinea fiului ei, dar era evident că se simțea

într-un fel amenințat de prezența lui Harper.Măcar de-ar fi știut cum să-l liniștească.Măcar de-ar fi fost ceva cu care să-l liniștească.Ca să facă neapărat ceva,se ridică de la masă și începu să adune farfuriile murdare ale micului dejun.

-Annie,trebuie să vorbim.Glasul neîndurător al lui Harper a speriat-o.A sosit, deci,ceasul socotelilor.

-Trebuie să-ți spun ce-am găsit când m-am uitat printre polițele de asigurare. Farfuriile s-a lovit unele de altele.Un răgaz.Se întoarse spre chiuvetă pentru a-și ascunde sentimentul de ușurare.

-Ce-ai găsit?

-Ce crezi c-am găsit? Annie oftă,așeză farfuriile în chiuvetă și se întoarse să se confrunte cu Harper.Sprijinindu-se de servanță,își încrucișa brațele și-i zâmbi scurt.

-Dacă vrei să vorbești de bani sau de situația noastră financiară,sunt convinsă că n-ai prea găsit mare lucru.

-Știai că Mike nu și-a mai plătit primele pentru asigurarea pe viață?

Simți un junghi în inimă.

-Îmi era teamă că așa va face.În ultima perioadă n-am prea avut bani,dar Mike nu voia să vorbească despre asta.Continua să spună că totul se va aranja.Aștepta să primească în curând niște bani.Harper mormăi.

-De la garaj? Nu prea pare probabil.De unde trebuia să primească? Ce voia să facă,să vândă casa?

-Nu,ți-pă ea uluită.Respiră profund și vorbi mai calmă.Nu,nu intenționa să vândă casa.

-Ești sigură? A vândut restul,bucată cu bucată.Ura ferma.Puteai să vinzi casa și să te muți la oraș și el n-ar mai fi trebuit să-și bată capul cu nimic.Sincer să-ți spun,sunt surprins că a rămas aici atât de multă vreme.

-Niciodată nu ar fi vândut casa.Aveam o înțelegere,în plus,nu avea nimic cu locul,nu-i plăcea munca de la fermă.Pur și simplu nu-l interesa să cultive cereale sau să se ocupe de vite.De aceea a vândut pământul.

-Dar au rămas vitele.Mike ura bovinele.

-Da,zâmbi ea slab.Dar,de ani de zile,vitele îmi aparțineau mai mult sau mai puțin,așa că nu s-a preocupat de ele.

-Îți aparțineau? Harper își înălță sprâncenele a mirare.Ea făcu la fel.

-De ce nu? Harper deschise gura,apoi o închise.

-Doar așa.Niciodată nu mi-aș fi închipuit că tu...La naiba,Annie,a avea grijă de vite înseamnă o muncă grea.

-Mie-mi spui? Dar niciodată nu am avut mai mult de opt sau zece capete.

Îmi place și aduce și bani.

-Prea puțin ca să vă întrețineți tu și Jason.

-Da.Prea puțin,răspunse ea dând din cap.

-Ce-ai de gând să faci? Părăsi servanta și se întoarse la chiuvetă.

-Am niște economii.Ne ajunge până găsesc ceva.

-Annie...

-Ce este? îl privi peste umăr.

-Economiiile tale...carnetul de economii era acolo,împreună cu celelalte acte la care m-am uitat.

-Nu este vorba de carnetul acela,îi explică ea de lângă chiuvetă.Cu câțiva ani în urmă mi-am scos un carnet al meu.Mike nu știa de el.Nu am mulți bani,dar cu această sumă și cu vitele,dacă mă gospodăresc cu grijă,ne vom descurca.

-Annie,trezește-te.Opt sau zece capete nu-ți vor aduce un venit suficient.

-Îți aduc când ai un taur de rasă *Limousin*,dintre cei mai buni în acest stat.

Harper,nu trebuie să te îngrijorezi,dar,oricum,îți mulțumesc.

-Atunci nu te superi dacă te mai întreb ceva? Annie își stăpâni impulsul de a se încorda.Cu spatele la el,închise ochii.

-Ce vrei să știi?

-Vreau să-mi vorbești despre vânătăile de pe obraz și de pe gât.Rămase tăcută câteva clipe înainte de a se hotărî să deschidă robinetul.

-Ți-am spus,a fost un accident.

-Da.Mi-ai spus.Vrei să-mi zici că,întâmplător,un bărbat te-a prins de gât și a strâns atât de tare,încât i-au rămas urmele degetelor? Cum ea nu răspunse,el trase o înjurătură.

-Un accident foarte ciudat.Unii oameni sunt omorâți în felul acesta.

Annie respiră încet.Nu putea povesti despre vânătăi.Nu avea nici un rost.Doar l-ar îngrozi pe Harper,iar ea ar retrăi totul.Afară,pe drumul pietruit s-au auzit zgomote de cauciuc.Lui Annie i-a părut bine că vine cineva.

Era doamna Crawford,soția pastorului,care aducea mâncare și venea să-și ia vasele goale lăsate aici în ziua înmormântării.Câteva minute după plecarea ei,apăru și May Smith,care locuia mai jos,pe șosea.Voia să știe ce s-a întâmplat după ce ieri Annie i-a telefonat șerifului.Apoi un alt vizitator,o altă vizită.

Până la întoarcerea lui Jason de la școală,Harper simțea că este gata să explodeze din cauza frustrării.Începând cu vizita doamnei Crawford,nu a reușit să fie singur cu Annie mai mult de trei minute.Își petrecuse întreaga zi fie conversând politicos cu prietenii și vecinii ei,fie ascultând convorbirile lui Annie la telefon cu alți prieteni și vecini.

Ar fi trebuit s-o întrebe de Jason în clipa în care băiatul a plecat la școală.La naiba,ar fi trebuit să întrebe aseară.Harper stătea la ușa din spate și privea cum băiatul arunca mingea de-baschet în coșul montat deasupra ușii garajului.Privea cu ochi avizi,întrebându-se care este gradul de rudenie între el și Jason.

Vântul a zburat părul nisipiu al lui Jason și i-a înroșit obraji și nasul,dar băieților nu le păsa niciodată de puțin frig,chiar dacă încheieturile lui se vedeau din haina care îi devenise prea scurtă,în plus,și-a dat seama Harper,tânărul Jason ar fi făcut orice să se țină departe de el.Frigul de afară nu însemna mare lucru.

Imaginea mingii lovindu-se de panou și căzând în coș îi evocă amintiri,ca și zgomotul mingii jucate și al baschetului pe beton.Harper și Mike obișnuiau să arunce la coș.Uneori,seara târziu,și tata li se alătura.Da,în timpul ultimei vizite a lui Harper,el și tata au aruncat câteva coșuri,înainte ca el să se ducă după Annie la ultima lor întâlnire.Ringer fugea printre picioarele lor...Ringer.De ani de zile Harper nu se mai gândise la câinele lui.Alte amintiri l-au năpădit.

Annie se opri brusc în ușa de la bucătărie,brațul de rufe pregătit pentru spălat devenind deodată foarte greu.Felul în care Harper stătea acolo privind cu intensitate fiecare mișcare a lui Jason îi produse un junghi în inimă.Probabil că Harper a auzit-o mișcându-se,deoarece vorbi cu blândețe.

-Mi se pare ciudat să privesc un băiat jucându-se afară fără un câine în jurul picioarelor.Ce i s-a întâmplat lui Ringer? Annie respiră sacadat.Amintirea lui Ringer o făcea să-și dorească să plângă.Harper i l-a dăruit pe Ringer când cățelul avea opt săptămâni.Deoarece Annie și mama ei locuiau într-un apartament deasupra băcăniei,Ringer a rămas la ferma Montgomery.Dar era câinele ei.

Primul cățel din viața ei.Ziua în care Harper i-a dăruit cățelul,o săptămână înaintea ultimei lui plecări,a fost cea mai fericită zi din viața ei.Era la două săptămâni după ce și-a dat examenul de bacalaureat și era ziua în care Harper a cerut-o de soție.Atunci era atât de vioi și plin de viață,nu bărbatul posomorât de-acum.Era atât de nerăbdător s-o ceară,încât nu a așteptat să-i poată cumpăra un inel.Drept cadou de logodnă i-a luat,în schimb,un cățel.Zâmbetul de pe buzele ei dispăru când o altă amintire luă locul celei precedente.Mike l-a urât întotdeauna pe Ringer deoarece îl primise de la Harper.

-Ce s-a întâmplat? întrebă Harper din nou privind peste umăr.Annie ridică rufe și porni din bucătărie către spălătorie.

-A murit acum patru ani.Niciodată nu-i va putea spune lui Harper că Mike, într-un acces de gelozie,a împușcat câinele.Când,după câteva minute ieși din spălătorie,Harper îl mai urmărea pe Jason prin ușa din dos.

-Annie,este fiul meu? Întrebarea rostită blând a răsunat prin cameră,în inima lui Annie,în sufletul ei.Picioarele îi deveniseră ca de plumb,oprind-o pe loc,pe vechiul linoleum,unde se găsea în acel moment.Când a răspuns,se auzi doar o șoaptă.

-Da.Cuvântul îl lovi pe Harper ca un glonț în piept.Creierul se aștepta la acest răspuns.Inima-nu.Simțea în întreg corpul o explozie de durere.Apoi furie,cu o intensitate niciodată resimțită,atât de puternică încât,pentru o clipă,îl ameți.Cățea blestemată și mincinoasă!Cu maxilarele atât de strânse,încât ar fi putut să-și rupă molarii,se întoarse de la geam și se uită furios la femeia palidă care stătea în partea cealaltă a camerei.

-Annie,fii blestemată!Fii blestemată!Cum ai putut timp de zece ani să-mi ascunzi că este fiul meu? La naiba,cum? De ce? Cum ai putut lăsa un alt bărbat să-mi crească fiul de parcă ar fi fost el lui?

-Harper...Eu...Annie întinse o mână spre el.Eu...Lăsă brațul să-i cadă.

-Haide,Annie,îi strigă.Ai avut timp zece ani să găsești o explicație.Hai,spune-mi,abia aștept să aud.Dar trebuie să fie foarte bună.Spune-mi de ce ai făcut ca lumea să creadă că fiul meu este al lui Mike? Ce-ai făcut,ai sărit în patul lui a doua zi după ce am plecat ca să se creadă că băiatul este al lui?

-Nu.În sfârșit,se gândi Harper cu satisfacție răutăcioasă,în sfârșit niște urme de emoție pe fața ei atât de calmă.Nu se aștepta s-o acuze.Șocul resimțit de ea era vizibil.

-Nu? Întrebă el.Atunci ce-ai făcut? Cum ai reușit să-l păcălești să se însoare cu tine?

-Nu l-am păcălit,țipă ea.El m-a păcălit!Se așteptase la o negare,dar nu la o inversare de situație.

-Ce naiba spui? Fața ei deveni din nou nemișcată.Ce dracu',atât de puțin îi pasă de ce s-a întâmplat,încât chiar nu simte nimic?

-Îți amintești cum eram pe-atunci? Începu ea să relateze cu o voce aproape deloc încordată.Eram atât de tânără și de credulă.Naivă.M-a mințit,a profitat de teama pe care o simțeam și,mi-e rușine să recunosc,l-am crezut.Fii sigur că am plătit pentru prostia mea de-atunci în fiecare zi.Harper rosti cu dispreț:

-Da,te cred.Ea închise ochii și-și ridică fața.

-Mă lași să-ți explic?

-Da,îmi vei explica chiar dacă va trebui să-ți scot cu cleștele fiecare cuvânt.

Ea-și scutură capul.

-Nu,vreau să-ți spun.De ani de zile vreau să-ți spun,dar eu...îți amintești că noi acasă nu aveam telefon.Tu mi-ai zis că dacă am nevoie de ceva să vorbesc cu

Mike, deoarece ai să suni acasă de fiecare dată când poți. În clipa în care am bănuț că sunt însărcinată l-am rugat pe Mike să-ți spună când vei suna din nou. Furia din măruntaiele lui Harper se transformă într-o minge de gheață.

-Când? Când i-ai spus?

-Cam la mijlocul lui august. Nu eram sigură, dar credeam... speram... că ai dori să știi. I se făcea din ce în ce mai rău.

-Nu mi-a transmis niciodată.

-Știu, îi răspunse ea obosită. Cel puțin acuma știu. Atunci... zicea... zicea... că ar trebui să-ți spun când voi fi sigură. Ca tu să nu te îngrijorezi până când nu este sigur. Primul lui instinct a fost s-o întrerupă. Propriul lui frate nu putea să procedeze așa. Nu când era vorba de un lucru atât de important. Mike nu i-a pomenit niciodată de faptul că Annie crede că ar putea fi însărcinată. Dar în sinea lui Harper știa că Mike era în stare să spună orice pentru a căpăta ceea ce dorea. Totuși, Harper se gândea că Annie ar fi putut avea mai multă încredere în el.

-L-ai crezut?

-Nu știam ce să mai cred. Eram speriată și în fiecare dimineață mi-era greață, apoi mătușa mea a murit și mama a început să facă planuri să ne mutăm. Singurul motiv pentru care am rămas în *Crow Creek* timp de trei ani a fost mătușa. Mama și cu mine n-am stat nicăieri atât de mult timp. Era primul loc pe care l-am considerat un cămin. Nu voiam să plec. Nu știam ce să fac. În septembrie când am fost sigură că sunt gravidă i-am spus lui Mike.

-Și? Annie își frecă fruntea cu vârfurile degetelor.

-O săptămână mai târziu a venit la mine și mi-a povestit că atunci când ți-a spus, tu ai râs.

-Ce-am făcut?

-Mi-a spus că erai atât de emoționat din cauza cazului la care lucrai atunci, încât nu ți-a mai păsat de nimic. Mi-a spus că ziua și noaptea ești înconjurat de femei și că nu vei veni curând acasă. Harper rămase o clipă nemișcat cu gura deschisă, apoi vorbi cu o voce dură, plină de scepticism.

-Și l-ai crezut?

-La început nu. Glasul ei se frânse. Așteptă puțin înainte de a relua povestirea. Dar eram atât de speriată. M-am jurat tot timpul că nu-mi voi crește copilul așa cum m-a crescut mama pe mine. Copilul meu va avea un cămin adevărat, un cămin permanent și un tată. Și o mamă care să-l iubească. Atunci când nu am mai știut nimic despre tine, când am văzut că nu primesc nici o scrisoare, nici o carte poștală...

-Ți-am scris de mai multe ori.Nu mi-ai răspuns niciodată.Ea privi în altă parte.

-Am descoperit mai târziu...mult mai târziu că Mike le reținuse.Nu am primit nici o scrisoare de la tine.Clătină din cap.Așa că am crezut că nu te interesează.

Mike s-a folosit de această înșelătorie.Știi cât de persuasiv putea fi.Tatăl tău spunea întotdeauna că ar putea vinde unui om cu picior de lemn un fierăstrău ca și-l taie.Harper își înghiți o înjurătură.

-Eram vulnerabilă.Cum n-ai venit acasă și era deja aproape de Crăciun,iar Mike mi-a zis că tu ai răs când ți-a vorbit de copil...am fost cu totul pierdută.El mi-a spus că te-a implorat să dai un telefon acasă la o oră prestabilită și el mă va chema,dar că tu ai spus să nu te deranjeze.Apoi mi-a declarat că mă iubește și că vrea să se căsătorească neapărat cu mine.Că-l va iubi pe acel copil și-l va crește ca pe al lui propriu.Nu puteam face altceva decât să-i primesc oferta,deoarece era în decembrie și tu mi-ai spus că vii acasă în august.Credeam că nu mai vii deloc.

-Puiul de cățea.Harper își băgă adânc mâinile în buzunare și privi podeaua.Am încercat să te chem la băcănie unde lucrei și mi s-a spus că ești bolnavă.Ți-am scris și i-am spus lui Mike că nu pot veni acasă atunci când mi-am propus.

-Știu,spuse ea cu voce blândă.Harper își smuci capul.

-Știi? Ce dracu' înseamnă toate acestea? Dacă știai că mă voi întoarce puțin mai târziu...

-Nu am aflat decât când era prea târziu,îl întrerupse ea.

-Mi-ai mai spus și înainte.Cât de târziu? Annie înghiți.

-Șase ani mai târziu.

-Șase...puiul de cățea.

-Atunci am descoperit tot ceea ce a făcut Mike,toate minciunile,toate scrisorile tale pe care le-a ascuns...totul.

-Stai o clipă.Vrei să spui că ai descoperit...când,acum patru ani? Că Mike a mințit,că te-a păcălit făcându-te să crezi că te-am abandonat?

Ea înghiți din nou și dădu din cap.

-Da.

-Ai descoperit acum patru ani,spuse el ridicându-și din nou glasul,și nu mi-ai spus? Nici măcar n-ai considerat că am dreptul să știu că am un fiu?

-La ce bun? ți-pă Annie.Mai eram căsătorită cu Mike și el și Jason erau foarte apropiați.Nu puteam să distrug căminul lui Jason bazându-mă pe faptul că tu mă vei crede.Felul în care ai plecat cu zece ani în urmă nu mi-a dat nici un motiv să consider că mă vei crede.

-La naiba,Annie...

Am greșit, strigă ea, cu pumnii strânși bătându-se pe piept. Acum știu.

Am știut de ani de zile. Toată încurcătura, totul este din cauza mea, eu sunt vinovată.

-Ce vorbești? Și Mike a fost un spectator inocent? Vreau să-ți spun, Annie, bine că a murit. Dacă era aici în acest moment, eu...

-Nu! O, Doamne, Harper, nu vorbi așa. Te rog, știu că nu te-ai gândit la așa ceva. Nu știi ce înseamnă să nu fii în stare să te stăpânești la furie. Ultimele cuvinte pe care i le-am spus când a plecat la lucru în noaptea în care a murit a fost că nu vreau să-l mai văd niciodată, că nu vreau să mai vină acasă. Și n-a venit acasă și îmi pare că și asta este vina mea. Harper se simțea amețit. Ar fi vrut să vadă pe fața ei emoții, nu zece ani de vinovăție, de durere.

-Vorbești prostii. Moartea lui Mike a fost un accident.

-Oare? Dacă nu ne-am fi certat, nu s-ar fi dus în garaj în mijlocul nopții. Era prea beat ca să...

-Ce spui? Annie clipi.

-Ce spun?

-Nimic din toate acestea nu figura în raportul de autopsie. Că a fost beat, că a murit în mijlocul nopții. Nici în raportul poliției. Ce naiba se întâmplă pe-aici?

Cu o strâmbătură Annie respinse îngrijorarea lui.

-Este probabil felul lui Frank de a proteja memoria prietenului. El și Frank au rămas tot atât de apropiați ca la școală-așa cum tatăl tău obișnuia să spună-legați unul de altul ca doi hoți. Harper se gândi o clipă la cele spuse de ea și-și dădu seama că răspunsul ar putea fi corect. Frank ar fi putut falsifica rapoartele pentru ca Mike să nu apară într-o lumină nefavorabilă. Cu toate acestea, se hotărî să mai verifice o dată. Instinctul lui de polițist nu agrea nepotrivirile. Annie îl urmărea cu o privire plină de resemnare, de parcă ar fi așteptat ca el să mânuiască ghilotina.

-Deci, în noaptea când a murit, tu și Mike v-ați certat. Atunci ți-a făcut vânătăile? Ea roși și-și acoperi obrazul.

-N-are importanță.

-Cum dracu' nu? Înainta spre ea, cuprins din nou de furie. Știu că nu era blând.

Te-a lovit? A încercat să te sugrume? Fir-ar să fie, răspunde-mi! Povestește-mi ce s-a întâmplat! În spatele lui ușa se închise brusc. Înainte ca Harper să se întoarcă, simți pe spate loviturile unor pumni mici.

-Să nu-i faci rău mamei! Pleacă de lângă ea! Să n-o lovești!

-Jason! Annie îl împinse pe Harper și încercă să-l tragă pe Jason.

-Hei, strigă Harper. Nu-i fac nici un rău. Reuși să se întoarcă și să apuce încheieturile băiatului. Groaza și lacrimile de pe fața lui au pătruns prin Harper

până la os.Din nou furia îl sufocă.Ce dracu le-a făcut Mike lui Annie și fiului ei?
-Nu-i nimic,îl liniști pe băiat,încercând să-și stăpânească furia din glas.N-am vrut să-i fac nici un rău.

-Ba da,țipă Jason.Exact cum a făcut tata,și din cauza ta.Harper simți un fior rece, parcă mortal.

-Din cauza mea i-a făcut tata rău mamei?

-Doar știi că da! Dacă nu erai tu,mama nu s-ar fi mutat în camera ei și nu l-ar fi lăsat pe tata singur.Dacă tu n-ai fi fost tatăl meu adevărat,tata n-ar fi lovit-o pe mama.Inima lui Harper se strânse dureros.Lângă el,Annie scânci.

-Jason,taci,îi șopti ea cu o voce chinuită.

-Mamă,am auzit ce-a spus tata în noaptea în care a murit.Și am auzit și mai înainte.Este vina lui,spuse el privind-l pe Harper cu ochii plini de lacrimi.Dacă n-aș fi fost micul lui bastard l-ai fi iubit pe tata și totul ar fi fost frumos și tata n-ar fi început să bea și nu s-ar fi dus la garaj și n-ar fi murit.Annie începu să plângă.

-Este adevărat,nu-i așa? întrebă Jason.Toată lumea spune cât de mult semăn cu el în loc să semăn cu tata.Chiar și această gropiță stupidă.O urăsc! îl urăsc.Nu vreau să semăn cu el!

-Oh scumpule...Annie-și întinse brațele către fiul ei,dar el se întoarse brusc și fugi din cameră.Urcă cu pași repezi scările,apoi trânti ușa dormitorului lui.Ultimul zgomot i se păru lui Annie ca un foc de armă.Cu un strigăt dureros,vru să-l urmeze.

-Jason!

-Annie,nu.Lasă-l o clipă să se liniștească.Liniștește-te și tu.La naiba,este singurul aici care are tărie de caracter.

-Știu,auzi el șoapta ei chinuită.O,Doamne,oare când a aflat? De când trebuie să suporte acest gând? Genunchii n-o mai susțineau.Alunecând spre podea,se eliberă din strânsoarea lui Harper.Se chirci,își înconjură mijlocul cu brațele și începu să se legene,scoțând din profunzimile ei un vaiet de animal.

-O,Doamne,niciodată nu mi-am imaginat ca el să sufere atât de mult și eu să nu știu.Întreaga viziune a lui Harper despre lume s-a făcut țândări.Zece ani lungi a purtat cu sine,bine închise,o durere și o amărăciune pe care nu le-a lăsat la vedere,pe care a încercat să nu le observe.Acum,când a aflat că Jason este fiul lui,totul a reapărut,înăbușindu-l pur și simplu.În tot acest timp a trăit cu convingerea că el este partea afectată.A avut dreptate,dar numai în parte.Dorea să vadă și la Annie manifestarea unor emoții,dar nu acestea,Doamne,nu acestea.

„Și Jason.Fiul meu.Doamne,am un fiu.Un fiu care mă urăște.

Dar numai fiindcă nu înțelege.Cum poți însă să explici o astfel de încurcătură unui copil de nouă ani care a crezut tot timpul că Mike este tatăl lui?”

Deocamdată nu era cazul să lămurească lucrurile.Dar Annie era într-o stare în care nu putea fi de nici un ajutor.De fapt,nici el nu era într-o stare mai bună.

Indiferent de gândurile urâte pe care în toți acești ani le-a avut în ceea ce o privește,indiferent de cât de jignit și supărat ar mai putea fi acum când a aflat adevărul,nu putea s-o lase să sufere.Se lăsă în genunchi în fața ei.

-Annie? Ea se legănă și se vaită,cu capul în jos,cu fața ascunsă de părul care-i cădea înainte.

-Annie.Harper o prinse de umăr.Brusca tresărire pe care a simțit-o la atingerea ei l-a șocat.Dar a fost nedorită,nepotrivită și era numai fizică,o mișcare neașteptată de conștientizare,atât de puternică precum o arsură.

Când își retrase mâna Annie își ridică dintr-o mișcare capul.Răsuflarea-i era sacadată.Credea că a plâns,dar ochii ei erau uscați.În afara durerii ultimelor câtorva minute,poate a celor zece ani,în ochii ei se putea citi prudență,dar și un șoc care l-au dat de înțeles că nu numai el a fost afectat de această atingere.

Ea se chinui să se ridice în picioare și se întoarse să plece.

-Mă duc să vorbesc cu Jason.

CAPITOLUL 5

Annie fugi din bucătărie și de lângă bărbatul care era acolo,urmărită parcă de câinii iadului.Nu-i venea să creadă ce s-a întâmplat.În mijlocul uneia dintre cele mai traumatice experiențe ale ei de viață,Harper i-a oferit o mică înfrângere.Asta era,asta intenționa să fie.A înțeles foarte bine.Ceea ce nu a înțeles a fost cum de o atingere atât de ușoară,a unui bărbat pe care nu l-a văzut de zece ani,a unui bărbat care,în fond,era un străin,a putut să-i provoace în profunzimile ei un astfel de foc.Un foc care nu putea fi descris decât ca...sexual.

Obrajii-i ardeau.Întregul ei corp ardea.Nu era o persoană cu apetit sexual,de ani de zile nu simțea dorințe.Ea și Mike n-au mai fost împreună de patru ani,din ziua în care a descoperit că a mințit-o.Mike a vrut să schimbe această situație în noaptea în care a murit.De aceea s-au certat.A șocat-o,năvălind în dormitorul ei,cu ochii aprinși,mirosind a whisky.Când l-a respins el a izbucnit.

-Dacă aș fi fost sanctitatea sa,fratele meu mai mare...dragul tău Harper...nu mi-ai fi spus nu,iubito.A făcut-o intenționat,numind-o „iubito”.De ani de zile îi spunea așa,din dispreț,deoarece știa că așa-i zicea Harper.De fiecare dată când îi spunea așa,i se încrețea pielea.În mod normal Annie îl lăsa și suferea în tăcere.Dar în acea noapte nimic nu era normal.

Pentru prima dată în ultimii ani, ridică glasul și-i replică.

-Te-am rugat și înainte să nu-mi spui așa. Te rog din nou să nu mă mai chemi niciodată așa.

-De ce? Mike veni mai aproape. Mirosul de whisky aproape că o ameți. Dacă i-a plăcut lui Harper, trebuie să-mi placă și mie.

-De ce? Îl întrebă cu vehemență. Nu valorezi nici pe jumătate cât el. Nu ai valorat și nici nu vei valora.

-O, tu... Atunci o lovi cu pumnul. Impactul o doborî. Durerea care a cuprins-o a lăsat-o mută. Înainte de ași reveni, simți mâinile lui în jurul gâtului.

-Căteea, îți voi arăta eu. Degetele lui au strâns-o cu putere până ce i se făcu negru în fața ochilor. Ai dreptate... nu valorez nici jumătate din el. Sunt de două ori mai bărbat ca el. Tocmai când crezu că va leșina, Mike o lăsă.

-Îți voi arăta, țipă el. Îți voi arăta, iar data viitoare când voi veni la tine în cameră nu mă vei refuza. La naiba, pe el nu l-ai fi refuzat niciodată. Avem un fiu, dovada vie a acestui fapt, nu-i așa? Și micuțul bastard îi seamănă leit. Pariez, draga mea, că nu-ți este pe plac. Mike a prezentat în mod deliberat lucrurile în felul acesta, de parcă ea l-ar fi înșelat. Annie știa că, în mintea lui, Mike a sucit lucrurile într-atât, încât a ajuns să creadă ceea ce spusese deseori. Că trăia cu el când s-a culcat cu Harper. Că l-a numit pe Jason bastard și fiul lui Harper a făcut-o pe Annie să-și dea seama cât de furios, de jignit și de beat era, căci ea știa: indiferent ce spunea, Mike îl iubea pe Jason ca pe propriul fiu, se gândea la el ca la al lui. Dacă ar fi fost treaz n-ar fi spus niciodată astfel de lucruri.

Dar în acea noapte Mike nu era deloc treaz. Annie nu va ști niciodată de ce a venit la ea în cameră când el ar fi trebuit să știe că răspunsul ei va fi același ca în ultimii patru ani. Atunci nu-i păsa. Era prea ocupată să încerce să respire cu cât mai puțină durere. Prea ocupată să se roage ca Jason să nu se fi trezit în mijlocul acestor țipete și bătăi. Se ridică în picioare, tremurând de frică, durere și furie, atât de mari, încât nu a mai ținut cont de nimic.

-Piei din fața mea, îi șuieră. Piei din casa asta și să nu te mai întorci niciodată. Nu vreau să te mai văd niciodată. Și a spus-o cu convingere. În ceea ce o privea, căsătoria lor luase sfârșit. Niciodată până atunci n-a lovit-o, dar ea trebuia să-și fi dat seama că era doar o chestiune de timp. În sinea ei recunoștea că trebuia să pună capăt lucrurilor de câțiva ani. Cu mult timp în urmă, chiar înainte de a descoperi că Mike a mințit-o și a păcălit-o, în căsătoria lor s-au ivit probleme serioase. Mike o iubea. Cel puțin în măsura în care era în stare să iubească o femeie. Annie n-a putut să-i răspundă cu aceleași sentimente. A încercat. A încercat să-l iubească și ea. Credea că ar merita cel puțin atât. Dar inima ei nu s-a

lăsat cucerită și ea nu a fost niciodată în stare să-i cedeze această ultimă părțică a ei. Și viața lor sexuală a avut de suferit, mai ales când, după ani de căsnicie Mike, a ghicit că, de la început, ea numai s-a prefăcut că este satisfăcută. Nu și-a dat seama dacă el a înțeles că s-a prefăcut și în altele, nu numai în ceea ce privește satisfacția. Adevărul gol-goluț și dureros era că atingerea lui Mike nu i-a făcut niciodată plăcere. Acum Harper era aici. Abia a atins-o și ea a fost cuprinsă brusc de fierbințeală, dorință și nevoie, simțăminte pe care nu le-a cunoscut niciodată. Inima îi bătea de parcă voia să-i sară din piept. Sângele-i clocotea.

Mâinile-i tremurau. Iar el o ura. Cu siguranță o ura, mai ales după ceea ce i-a spus. Să se simtă reînviată la atingerea lui acum când era prea târziu părea o ironie a soartei prea crudă. Dar inima ei, hormonii ei sau indiferent ce s-ar întâmpla sau nu între ea și Harper trebuiau să aștepte. Fiul său suferea și avea nevoie de ea.

Urcă pe scări și bătu la ușă.

-Jason? Nu așteptă nici un răspuns și nici nu primi. Împinse ușa și-l găsi culcat pe burtă în pat, cu fața întoarsă. Urme de murdărie de la pantofi se vedeau pe pătura cu inscripția Dallas Cowboys, primită de la Mike cu doi ani în urmă, de Crăciun. Cât de mult le plăcea celor doi fotbalul american.

Deschise gura să-l certe-nimeni din casă nu avea voie să se urce în pat cu pantofii-, dar își înghiți cuvintele. Oricât de obișnuite ar fi sunat cuvintele, cu toate că ea și Jason aveau mare nevoie de ceva obișnuit tocmai acum, nu putea să-l certe. Suspinele lui înăbușite și răsuflarea lui rară îi spuneau că încearcă să-i ascundă că mai plânge.

-Jason? Scumpule? Se așeză cu grijă pe marginea patului. Salteaua îngustă cedă, iar el se rostogoli spre ea. Durerea și disperarea lui o sfâșiau.

Harper rămase în mijlocul bucătăriei. Se simți de parcă o vijelie ar fi trecut prin cameră. Amețit. Dezorientat. Nu putea gândi limpede. Annie. Jason. Mike.

Doamne, cum poate un frate să-i facă atâta rău celui alt frate? Cum a putut Mike să-i facă atâta rău lui Annie?

Harper nu s-a îndoit nici o clipă de adevărul cuvintelor lui Annie. Și-a amintit cum l-a rugat pe Mike să-i explice lui Annie despre absența lui îndelungată, despre cazul care dura mai mult decât se așteptau, că nu poate să dea prea des telefoane ca să nu i se descopere identitatea. Și-a amintit cum i-a trimis lui Annie scrisori prin intermediul lui Mike, pentru ca mama ei curioasă să nu le poată citi. Scrisori pe care Harper știa acum-Annie nu le-a primit niciodată.

Dintre toate gândurile ce-i treceau prin cap, s-a oprit la unul. Annie.

Nu l-a trădat și a făcut ce a crezut că trebuie să facă pentru a-i oferi fiului lui o

viață bună.Fiul lui.În urmă cu o oră Harper era sigur în ceea ce privește persoana lui, viața lui.Acum..."Doamne Dumnezeule,sunt tată."Nu voia să plece din bucătărie.Nu voia să urce.Nu avusese intenția s-o urmeze pe Annie în camera lui Jason.Dar se trezi stând în ușă,privind în cameră și nereușind să plece de acolo.

-Nu-i voi spune tată,zise Jason plin de lacrimi,cu fața în continuare întoarsă.
Cu inima zdrobită Annie îi mângâie spatele care se scutura.

-Nu trebuie s-o faci.

-Nu....nu este d..drept! Nu vreau să-mi fie tată.Îl urăsc.Îl vreau înapoi pe tatăl meu.Annie simți un nod în gât și mai trecu un timp până când reuși să vorbească.

-Știu,scumpule,că-l vrei pe tatăl tău înapoi.Știu.Dar am mai vorbit despre asta.
Mi-ai spus că ai înțeles că tata nu se va mai întoarce niciodată.

-Știu.Vocea-i tremură.Dar tot nu este drept.Annie se luptă cu un sentiment copleșitor de vinovăție și neajutorare.

-Da,scumpule,nu este drept.Dar,Jason,nu-l poți învinui pe Harper.Dacă vrei să dai vina pe cineva,eu sunt de vină.Tot ceea ce s-a întâmplat este din vina mea.

-Annie,nu.Vocea profundă a lui Harper din ușă conținea o notă de implorare.
Annie și Jason s-au întors uluiți spre el.Annie își reținu respirația.Fața lui era răvășită,cu emoții dureroase,ochii lui cenușii-întunecoși și încețoșați.Umerii i s-au întărit,de parcă se pregătea să primească o lovitură.

-Ce să nu fac? reuși ea să spună în timp ce el intră în cameră.

-Nu te învinui.Știi că nu este vina ta.A fost...

-Harper,te rog,îl imploră Annie.Nu putea să-l lase să-l învinuiască pe Mike.
Jason îl adora pe Mike.Și așa viața fiului ei era făcută bucăți.Nu putea permite ca amintirile lui despre singurul tată pe care l-a știut să fie întinate.Nu acum.
Harper respiră profund și se uită la Jason.

-Jason,cu toții am greșit.Mama ta,tatăl tău și eu.Eram tineri și nu am analizat lucrurile în profunzime.Nici unul dintre noi nu și-a dat seama de consecințe.Nu ne-am dat seama câtă durere îți vom produce.Jason își lăsă ochii în jos și se uită la o zgârietură de pe arătător.

-Lucrurile sunt destul de complicate,îi spuse Harper.Nu știu cum pot să-ți explic sau dacă de fapt vrei s-o faci,dar un lucru trebuie să înțelegi.Cu câteva minute în urmă,în bucătărie,ai crezut că vreau să-i fac rău mamei.Nu trebuie să te temi Jason,nu-i voi face niciodată rău.Îți jur pe tot ce vrei,dar trebuie să mă crezi.
Poate că mă voi înfuria sau voi țipa,asa cum am mai făcut înainte,dar nu-i voi face niciodată rău-mamei sau ție.Niciodată.

În seara aceea,cina a fost deprimantă.Nimănui nu-i era foame,dar Harper a plecat în oraș și a adus pizza.Toți trei,Harper,Annie și Jason,au mâncat într-o tăcere tensionată.Annie,cu ochii mari,disperați și vinovați,nu putea să-și ia privirea de la Jason.Harper,la rândul lui,s-a trezit că se uită la băiat.Fiul lui. Cea mai mare parte din timp Jason nu-și ridică ochii din farfurie.În sfârșit se uită la ei,iritat.

-Mi-a crescut un cap sau ce? De ce vă uitați tot timpul la mine?

Annie roși vinovată.

-Îmi pare rău,n-am vrut.

-Nici eu,adăugă Harper,cu un zâmbet crispat.Tot mai încerc să mă obișnuiesc cu bomba pe care mi-ai azvârlit-o azi după-amiază.Cred că mai sunt în stare de șoc.

-Cum adică? O întrebare,o propoziție și acum încă o întrebare.Dacă Harper reușește să-l facă să vorbească,poate că măcar o parte din tensiunea umerilor mici ai băiatului se va atenua.

-Ei bine,trebuie să recunoști că nu se întâmplă în fiecare zi ca un bărbat la vârsta mea să afle că are un băiat de nouă ani.Annie răsuflă din greu.

-Poftim? o întrebă Harper.Fața-i oglindea limpede profunda durere.Clătină din cap.

-Nimic.Doar...Când se opri,Harper o îndemnă:

-Doar ce? Ea înghiți,privi la Jason,apoi în jos.

-Doar că...nu sunt convinsă care sunt sentimentele lui Jason...dacă vrea să vorbim despre toate acestea.Pulsul lui Harper se accelerează,dar se străduie să rămână calm.Ridică dintr-o sprânceană.

-N-ar trebui să vorbim despre cele întâmplate.

-Nu asta voiam să spun.Ochii ei îl implorau din nou,dar nu putea ghici de ce.

-Atunci ce-ai vrut să spui? o întrebă liniștit.Că nu vrei să-i spun „fiul meu?”

Cu buze tremurătoare,ea respiră profund.

-Nu,doar că Jason este emoționat.Poate că s-ar simți mai bine dacă va avea mai mult timp să se obișnuiască...încet...cu totul.Harper se uită la Jason.Băiatul alegea feliile de ardei din pizza și le așeza una peste alta.Cu un oftat Harper se lăsă pe spate.

-Știu că Jason este emoționat.Are tot dreptul.Toți suntem emoționați.Poate voi doi v-ați simți mai bine dacă aș pleca acasă.Annie tresări.Era ultimul lucru la care se aștepta.Pe undeva,în ciuda tuturor celor întâmplate în acea zi,nu se gândise nici o clipă că el ar putea să plece.Harper și Jason trebuiau să se obișnuiască unul cu altul.Și ea trebuia să se deprindă cu el,dar nu asta dorea.

Oricum,nu pentru ea.

Emoțiile contradictorii de pe fața lui Jason îi zdrobeau inima.

Teamă, furie, confuzie. Durerea pierderii lui Mike. Dar și curiozitate în ceea ce-l privește pe acest străin care-i era tată. Această curiozitate a determinat-o să decidă într-un fel.

-Nu, îi spuse lui Harper. Ai spus că rămâi o săptămână. Nu vrem să pleci. De fapt, tocmai voiam să-ți propun că ai sta mai comod sus decât pe canapea.

-În camera lui Mike. Fața lui Harper rămase imobilă. Annie dădu din cap.

-Și să vă las să credeți că vreau să-i iau locul lui Mike. Nu, niciodată. Și dacă tot vorbim despre acest lucru, adăugă pentru Jason, vreau să-ți spun pe gândesc, ca să nu mai existe nici un fel de dubiu. Da, sunt tatăl tău și tu ești fiul meu. Dar Mike... Mike este singurul tată pe care l-ai cunoscut și știu că l-ai iubit. N-aș încerca niciodată să-i iau locul în inima ta. N-aș putea, chiar dacă aș încerca. Mai degrabă vreau să am locul meu. Așa că nici unul din voi nu trebuie să-și mai facă griji în această privință. Annie simți că tensiunea din corpul ei slăbește. Nu era îngrijorată din cauza lui Harper, ci a lui Jason, a gândurilor copilului. Acum medita, rumegând ceea ce-i spusese Harper.

-Cum ar trebui să-ți zic? Vocea lui Jason era plină de suspiciune.

Harper zâmbi ușor.

-Ce zici de Harper? Jason înghiți și se uită la pizza lui deteriorată.

-Adică... nu trebuie să-ți spun „tată?”

-Nu, numai dacă și când vei vrea, veni răspunsul lui Harper. După o lungă tăcere, timp în care Jason se încruntă și mai mult, băiatul vorbi din nou.

-Ar trebui să le spun celorlalți? Vreau să spun copiilor de la școală?

Annie așteptă cu răsuflarea întretăiată. Dacă Harper dorea ca lumea să știe, ea nu se va amesteca.

-Nu trebuie să spui nimănui ceea ce nu vrei, răspunse Harper. N-aș vrea să minți, dar cred că, deocamdată, ar fi mai bine să nu zici nimic până când mama nu se hotărăște ce ar vrea să le spună celorlalți. Știi cum sunt oamenii. Le place să bârfească. Cred că tu și cu mine putem să suportăm ca doi bărbați, dar mama ta... nu am vrea ca mama să fie necăjită. Annie își strânse gura. Habar n-avea cum de i-a venit să râdă în mijlocul crizei. Știa doar că Harper se folosea de singurul lucru cu care putea câștiga simpatia lui Jason: nevoia de a-i proteja mama. Căine viclan ce era. Chiar în această clipă cei doi bărbați, tatăl și fiul, se uitau unul la celălalt. Cu mesaje tacite în priviri. Chiar dacă nu știau ce simt unul față de altul și cu siguranță Jason nu era încă pregătit să-l accepte pe Harper, cei doi se vor asocia și-o protejeze pe ea. Îndemnul de a râde dispăru, iar nodul din gât reveni. De această dată îl simți că are mărimea mingii de baschet a lui Jason.

Cu înfățișarea a două persoane normale,deși nici unul dintre ei nu se simțea normal,Annie și Harper priveau împreună cum Jason urcă scările să se culce.Au rămas la capătul scărilor până când au auzit ușa de la dormitor închizându-se.Și au rămas acolo și în continuare.

-Îmi pare rău de cele spuse mai înainte,vorbi Annie încet.Că Jason n-ar fi pregătit să discute despre...

-Despre faptul că este fiul meu? Annie,dar nici măcar nu poți rosti aceste cuvinte?

-Mi se pare straniu să le spun cu voce tare.Evitând privirea lui Harper,Annie fixă în continuare scările întunecoase.

-Doamne,habar n-am avut că a știut.Cât a trebuit să sufere din cauza mea!

-Poate,acceptă Harper.Dar mai ales din cauza lui Mike,adăugă el fibros.Înțeleg dorința ta de a proteja,din cauza lui Jason,imaginea lui Mike.Dar,Annie,sunt și eu.Și toate acestea,continuă el febril,arătând în jur,s-au întâmplat din cauza lui Mike și a minciunilor lui.Poate că și noi am greșit,dar suntem în aceeași măsură victimele minciunilor lui Mike ca și Jason.Trebuie să fii convinsă de asta.

Inima lui Annie bătu cu putere,iar mâinile-i tremurau,îl privea pe Harper cu speranță amestecată cu teamă.A fost atât de furios,furios în mod justificat când i-a spus că Jason este fiul lui.Cum să n-o învinuiască pe ea că a ascuns acest lucru atât de mult timp?

-Harper...Harper s-ar fi simțit bine dacă ea nu l-ar fi atins,dar mâna ei pe brațul lui i-a trimis o undă de șoc pe care a resimțit-o până în călcâie.Înainte de a-și da seama ce face,o luă în brațe și o ținu strâns,prea strâns.Coapsele ei se lipiseră de ale lui,iar sânii ei s-au frecat de pieptul lui.Respirația ei accelerată îi dădu de înțeles ce simte și ea.

-Harper,șopti ea.

-Știu.Fața-i era atât de aproape,nu putea decât să se aplece.Știu.

-N-ar trebui...

-Nu,n-ar trebui.Se aplecă și mai mult și-i simți respirația mângâindu-i buzele.

-Nu este bine.Îi auzi bătăile inimii.

-Probabil este lucrul cel mai rău cu putință.

-Ar fi o greșeală.Cu o scurtă mișcare nervoasă a limbii își umezi buzele.

-Una mare,acceptă el,aplecându-și capul și mai mult.Dar,Annie,cred că n-am ce face.În clipa în care buzele lor se întâlniră,simți o explozie fierbinte în stomac și organul lui deveni rigid.Nu i s-a întâmplat niciodată atât de repede.Niciodată.Doamne,ce dulce era! Uitase cât de dulce putea fi gustul unei femei...al acestei femei.O devora,luând,oferind și ea primea și oferea la rândul ei.Scâncetul slab

ar fi putut să-l oprească,dar pentru urechile lui nesățioase părea un scâncet de dorință.Limba lui i-o găsi pe a ei și gemu.Mâna i s-a aventurat pe spatele ei și a tras-o mai aproape,mai lipită de el.Brațele ei au alunecat,prinzându-l de mijloc. Mâinile ei se înlănțuiră pe spatele lui,implorându-l să vină mai aproape.Când și-a lipit șoldurile de ale lui,el era să-și piardă controlul.Doamne Dumnezeule, genunchii îi tremurau.Genunchii lui n-au mai tremurat de multă vreme,de când lucra ca agent secret.Dar era atât de bine cu ea.Nu a îndrăznit niciodată să viseze că ar mai putea s-o țină în brațe,s-o sărute,s-o facă să-l dorească tot atât de mult pe cât o dorea și el.În timp ce inimile lor băteau împreună în același ritm și respirația lor era la fel de sacadată,ultimii zece ani de singurătate n-au mai contat.Valul fierbinte al pasiunii s-a dezlănțuit în el și voia să-l descătușeze,să lase să-l ardă până-i va mistui pe amândoi.Voia s-o culce pe podea chiar aici în hol și...Imaginile erau atât de vii,încât transpirația îi umezi șira spinării.Dacă nu va înceta s-o mai sărute acum ar putea fi prea târziu.Își smulse gura de pe a ei și-i strânse capul la pieptul lui.Luptând pentru o gură de aer,o ținu și se rugă ca pulsul să i se liniștească.

-Îmi pare rău,reuși să spună.Doamne,Annie,n-aș fi vrut-să-mi pierd stăpânirea în așa hal.Zguduită și amețită de ceea ce i s-a întâmplat,lui Annie i-a trebuit o clipă să se îndepărteze de el.N-a crezut că ar putea simți ceea ce a simțit și numai sărutându-se cu un bărbat.Bărbatul pe care inima ei l-a dorit neîncetat.

-Nici eu,șopti ea cu o voce plină de emoție.

Cu carnea arzând încă de la atingerea lui Harp,Annie se duse în bucătărie și puse pe foc o altă porție de cafea fără cofeină.El o urmă,dar câteva minute nici unul din ei nu scoase o vorbă.

-Cum de a aflat Jason despre mine? întrebă Harper,rupând în sfârșit tăcerea.

-Mi-a spus că ne-a auzit pe Mike și pe mine,mai demult,certându-ne.

-Vi se întâmpla adesea? Să vă certați?

-Nu,clătină ea din cap.Nu,nu ni se întâmpla.

-V-ați certat în noaptea în care a murit?

-Da.Ea deschise dulăpiorul de lângă chiuvetă și scoase două cești.

Harper o urmări.Începea să se închidă în ea și nu-i plăcea.Totuși a presupus că după acest sărut avea nevoie de distanțare.Dar el nu dispunea de un comutator pentru emoții, așa cum avea ea.Faptul că ea și-a revenit atât de ușor l-a frustrat.

-Obişnuia să te lovească? Ea se opri din gestul de a lua zaharnița din dulapul de lângă chiuvetă.

-Nu.Clătină din cap.Niciodată până atunci nu m-a lovit.

-Din ceea ce a spus Jason am dedus că dacă n-ar fi știut până atunci despre mine, ar fi aflat în noaptea aceea. Annie, ce s-a întâmplat?

Annie începu să caute în fundul unui alt dulap și trase un pachet de zahăr de trei kilograme. Activitățile ei cotidiene îl înnebuneau pe Harper. Și era convins că le făcea deliberat. Nu putea fi atât de calmă.

-Annie?

-Nu are nici un rost să discutăm despre ce s-a întâmplat atunci.

-Nu? Ca din senin soțul tău cu care trăiești de zece ani te lovește pentru prima oară și tu consideri că nu are rost să discutăm. Pentru ce v-ați certat, ce l-a deranjat atât de mult, de ți-a făcut acest semn pe obraz? La naiba, nu numai că te-a lovit, dar a încercat să te straguleze. Vorbește!

-Bine. Ne-am certat din motive de relații conjugale. E bine? Ești satisfăcut?

-Tu ai fost? îi replică el cu furie.

-Nu. Se întoarse către el cu ochi inexpresivi. Nu am fost satisfăcută de când ai plecat tu. Asta ai vrut să auzi? Harper se simți de parcă cineva i-ar fi tras în acel moment un pumn în piept.

-Annie...

-Mike și cu mine n-am mai dormit împreună de când am aflat despre minciunile lui. Bănuia ceva din cauza dormitoarelor separate.

-Cum de-ai aflat?

-Din întâmplare. Își încrucișă brațele pe piept și privi la ceasul de deasupra sobei, în partea cealaltă a camerei. S-a întâmplat acum patru ani. Deja vânduse aproape tot pământul, dar tot nu aveam bani. Nu-i plăcea să aibă un loc de muncă. Se hotărâse să vândă pășunea.

-Și?

-Dacă vindea pășunea însemna să vândă și eleșteul, rosti ea liniștită. Eu... eu l-am rugat să nu-l vândă. Eleșteul. Unde Harper și Annie au făcut dragoste pentru prima și ultima oară.

-De ce nu voiai să vândă eleșteul? Încetul cu încetul Annie se forță să-i întâlnească privirea.

-Doar știi de ce. Ea se uită în lături, incapabilă să vadă amintirea în ochii lui. Și Mike știa. L-a apucat puțin nebunia și l-a omorât pe Ringer. Până la urmă mi-a spus cum m-a prostit, cum m-a păcălit să mă căsătoresc cu el.

Încercă să dea impresia unei povestiri simple, dar, cunoscându-l pe Mike, Harper era sigur că a fost cea mai urâtă scenă petrecută vreodată în această casă.

-În noaptea în care a murit a fost a doua oară când l-am văzut în halul acela.

Cred că nu voi afla niciodată ce l-a împins să fie așa, poate că băutura, și atunci

s-a decis să pună capăt...Înstrăinării noastre.

-Și te-a atacat și a pomenit numele meu și pe al lui Jason ca să te facă să te simți vinovată?

-Cam așa ceva.

-Și te simți vinovată?

-Sunt vinovată de multe,multe lucruri.Harper nu i-a putut răspunde.Ar fi vrut să-i spună că nu este vinovată,dar,la naiba,dacă acum zece ani ar fi avut mai multă încredere în bărbatul pe care pretindea că-l iubește,nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

CAPITOLUL 6

Noaptea i-a fost imposibil să-și găsească o poziție comodă pe canapea.Nu putea să ștergă din minte imaginea lui Mike atacând-o pe Annie.Apoi a început să-l obsedeze o altă imagine,mult mai insidioasă,mult mai tulburătoare.A lui Mike și Annie înaintea căsătoriei dispăruse,fiind înlocuită de cea cu cei doi împreună,în intimitate.Harper se simți foarte tulburat dându-și seama că are mult mai mult în comun cu Mike decât ar fi crezut vreodată.Annie i-a povestit că Mike a înnebunit din cauza atașamentului ei pentru eleșteu,știind că în realitate era vorba de Harper.Acum,stând culcat pe întuneric în casa în care a crescut împreună cu Mike,Harper a descoperit,uluiit,că și el poartă germenii nebuniei, deoarece gândul la Annie și Mike îi producea o groază profundă,de necontrolat. Simțea că-i arde în stomac ca o torță,l-a trebuit aproape toată noaptea,până în zori,să reușească s-o stăpânească.

În sfârșit,mintea i s-a limpezit în așa măsură,încât să poată fi atent la ce se întâmpla în jurul lui.Jason,liniștit și retras,a plecat la școală iar Annie îl evita în mod vădit.De fiecare dată când el intra în cameră,ea ieșea.Când intra ea într-o cameră și-l găsea acolo,pleca.Oare a speriat-o seara trecută când a sărutat-o? Se gândise că va fi tot atât de emoționată ca și el,dar poate că nu era așa.În fond,era să fie sugrumată de propriul ei soț care a vrut s-o violeze.Poate că după această traumă nu mai voia ca vreun bărbat s-o atingă.Dacă era așa,Harper nici măcar nu putea s-o învinuiască.Dar el voia s-o atingă,din nou și din nou.Era furios pe sine din această cauză.Nu era cazul să stârnească sentimente vechi care ar fi trebuit să moară de ani de zile.Nici măcar nu era sigur dacă-i place astăzi de Annie,de femeia ce-a devenit,atât de calmă,de stăpână pe ea în majoritatea timpului.O ctorea,dar aceasta nu era același lucru cu dragostea.Unde a dispărut focul ei? Acea pasiune sălbatică de viață care l-a atras către ea cu ani în urmă? Unde era Annie a lui?

Annie a lui era sus ocupându-se de pasionanta activitate de împăturire a prosoapelor curate.În același timp își făcea sieși observații.N-ar fi trebuit să-l lase pe Harper s-o sărute.Focul din sângele ei era cu totul nepermis.Și surprinzător.A vorbit serios seara trecută-în toți anii ei de căsnicie nu a fost satisfăcută din punct de vedere sexual.Hormonii ei rebeli din adolescență s-au potolit și se comportau de parcă nici n-ar fi existat.

Sau cel puțin așa a crezut.Și totuși a fost suficient ca el s-o atingă și fiecare nerv a prins viață.Gustul lui,îmbrățișarea lui atunci când a crezut că niciodată în viață nu-i va mai simți brațele,au făcut-o să-l dorească,atât fizic cât și emoțional.Ar fi dorit,avea nevoie...să plângă,dar de ani de zile nici măcar această eliberare nu i-a mai fost dată.Nu a mai fost în stare să plângă de când și-a dat seama cât de proastă a fost că l-a crezut pe Mike.A plâns aproape o săptămână după ce el s-a lăudat cum a reușit s-o prostească.A plâns atât de mult,încât l-a speriat pe Jason și până și Mike a început să se îngrijoreze.Când în sfârșit s-a oprit,părea că se oprește pentru totdeauna.De-atunci n-a mai fost în stare să plângă.

Ce i se întâmpla? Ea, care nu era o persoană cu instincte sexuale puternice, dorea din suflet, cu disperare, atingerea lui Harper. Ea, care nu plângea, simțea că nevoia de a plânge o cuprinde ca un val. Ea, care n-a permis niciodată să fie condusă de emoții, simțea că își va pierde controlul. De ce i se întâmpla toate astea?

Dar știa de ce. Răspunsul era Harper. Era atât de simplu, dar și atât de complicat. Era aici, prezent din nou în viața ei și era gata să plece. Într-un fel trebuie să găsească o cale să le înapoieze lui și lui Jason ceea ce le-a furat, ținându-i la distanță atâția ani. Numai atunci va începe să se elibereze de vină.

În cursul după-amiezei Harper a primit un telefon și, după ce a închis, a început să înjure.

-Ce s-a întâmplat? întrebă Annie. El înjură din nou.

-Cazul la care am lucrat împreună cu partenerul meu va fi judecat mai repede decât ne-am așteptat. Mâine după-amiază trebuie să vorbesc cu procurorul districtual și joi trebuie să depun mărturie. Annie simți că se pierde.

-Credeam că ai toată săptămâna liberă.

-Aveam. Dar acum s-a revocat.

-Trebuie să pleci...mâine?

-Nu. Trebuie să plec acum. Își trecu degetele prin păr într-un gest de frustrare.

Annie, n-am ce face. Nu voia ca el să plece. Încă nu! A durat câteva clipe până și-a recăpătat vocea.

-E-n regulă. Înțeleg.

-Oare? Este munca mea.Își scutură capul și închise ochii.Cred că,deși au trecut anii,nimic nu s-a schimbat.Când aş dori din suflet să rămân aici,trebuie să plec.

Deschise ochii.Vino cu mine.Uluită,ea-l întrebă:

-Ce spui?

-Tu cu Jason.Veniți cu mine.Am un dormitor liber.Voi doi ați putea pleca pentru câteva zile,să mai scăpați de tot ceea ce s-a întâmplat aici.

Ea dorea din tot sufletul.O,Doamne,cât de mult dorea să spună să plece pur și simplu cu fiul ei și cu tatăl acestuia și să plece acolo unde i-ar duce el.Dar clătină din cap înainte ca el să termine fraza.

-Nu pot să-l iau pe Jason de la școală tocmai acum,nici măcar pentru câteva zile.Întreaga lui viață a fost tulburată.Este încă necăjit.Are nevoie de condiții de normalitate pentru a putea depăși toate acestea și la ora actuală școala este singurul lucru normal pentru el.Harper clipi,cu fața ca de stâncă.

-Înțeleg.Era oare dezamăgit? Furios? Mai degrabă furios.Timp de zece ani l-a ținut pe fiul său departe de el și acum vrea să-i separe tocmai când încearcă să se obișnuiască unul cu altul.

-Dar la sfârșitul săptămânii? Văzu o lumină în ochii lui,dar nu reuși să-i deslușească sensul.Rosti cuvintele apăsate:

-Ce este la sfârșitul săptămânii? Annie înghiți și își adună curajul și zise:

-Am putea veni vineri,după școală,și să stăm o zi sau două.Harper simți că tensiunea interioară i se atenuează.Nu voia deocamdată să-i piardă din ochi,nici pe ea,nici pe Jason.Dorea să i se ofere posibilitatea să-și cunoască fiul,să-i câștige încrederea.Dacă are noroc,poate și prietenia.Și Annie...între ei doi existau sentimente nedeslușite cu care nu știa ce să facă.Și nu știa dacă puteau face ceva cu ele.Îi răspunse scurt.

-Atunci la sfârșitul săptămânii.

Când cu o săptămână în urmă părăsise ferma ducând cu el hârtiile lui Mike,se întorcea în oraș nerăbdător.La naiba,fugea să-și salveze viața.Plecarea de acum era cu totul alta.N-o părăsea pe femeia care l-a trădat.Nu-și părăsea nepotul.O părăsea pe femeia care i-a născut copilul și-și părăsea fiul.

Vedea în oglinda retrovizoare cum casa și grajdul devin din ce în ce mai mici.De această dată îi venea chiar greu să părăsească aceste locuri.Era căminul lui în care a dorit întotdeauna să-și petreacă viața,lucrând pământul,îngrijindu-l,cerând pământului să-i dea roade și crescând vite.Și copii.La capătul drumului s-a forțat să-și concentreze atenția asupra șoselei.Avea un serviciu cu care în ultimii câțiva ani a fost din ce în ce mai nemulțumit,dar mai era serviciul lui,mai era important

și mai avea obligații în această privință. Când ajunse la șoseaua de țară pavată, la patru mile de casă, recunosc pentru prima dată că nemulțumirea lui față de serviciu și viața a început cam de când Trace s-a căsătorit. Să vezi un bărbat înăsprit de viață ca Trace Youngblood îndrăgostindu-se și cedând, să stai și să-i urmărești pe Trace și pe Lilian aducând pe lume mai întâi un copil, apoi un al doilea copil, o lume care pentru Harper părea goală și tristă.

La naiba, dacă voia să fie onest, trebuia să recunoască faptul că îi era milă de el și ura acest sentiment. Acum s-a întâmplat o minune. Oricât de incredibil ar părea, Harper avea un fiu. Un fiu care nu voia să aibă de-a face cu el.

Dar era firesc. Nu avea de ce să fie supărat pe Jason. Deși băiatul știa de o bună bucată de timp că Mike nu era tatăl lui adevărat, avea nevoie de o perioadă să se deprindă cu pierderea bruscă a lui Mike și cu apariția unui străin care-i este tată. Poate că o zi, două de despărțire vor constitui cel mai bun remediu pe care Harper l-ar putea oferi fiului său.

Când Annie se întoarse de la pășune unde se duse să vadă vitele, Jason venise acasă de la școală. Își agățase haina în cuier și era afundat în fotoliu la televizor, ceea ce însemna că era acasă de cel puțin o jumătate de oră. Oricât de mult îl iubea, ea știa că îi ia mult timp să facă un lucru atât de plictisitor cum ar fi să-și agate haina. Plictisitor și inutil, obișnuia el să-i reamintească. În fond și mâine trebuia să se îmbrace. Intră în holșor și-l strigă.

-Scumpule, sunt aici. Se așepta să întrebe unde este Harper, dar el îi făcu doar semn cu mâna și se întoarse la televizor. Simțind tensiunea, Annie îl lăsă și plecă să pregătească cina. Va aștepta să vadă dacă va întreba unde este Harper.

Peste trei sferturi de oră Annie îl chemă pe Jason la masă.

-Mai întâi spală-te pe mâini, îl atenționează. I-a luat puțin timp și când intră pe ușă se opri cu ochii pe locul gol al lui Harper. Se uită repede prin cameră, apoi își privi șireturile în timp ce își făcea loc spre scaun. Annie aștepta și-l urmărea. Primul lucru pe care l-a observat când copilul își desfăcu șervețelul a fost că nu s-a spălat pe mâini. Îl trimise la chiuvetă. S-a dus, dar îmbufnat. O tulbură deoarece Jason nu fusese niciodată un copil îmbufnat. După o spălare aproximativă el reveni la masă cu mâinile nu prea curate și-și luă locul obișnuit. Își umplu farfuria cu macaroane și brânză, fasole verde și un antricot, luă furculița să înceapă să mănânce, apoi se opri. Cu privirea ațintită în farfurie întrebă:

-A plecat? Annie luă o înghițitură din ceaiul ei de la gheață.

-Are și un nume?

-Da. Îl cheamă Harper Montgomery și îi seamănă leit. Toată lumea crede că e

unchiul meu,dar,de fapt,este tatăl meu adevărat.Deci,a plecat?

-Și nu este vinovat cu nimic,răspunse Annie.Am mai spus,Jason,este vina mea.Dacă vrei fii supărat pe cineva,pe mine trebuie să fii.Harper nu merită să fie disprețuit.Și da,s-a întors Oklahoma City să depună mărturie într-un caz care lucra.

-Deci,este cu adevărat polițist?

-Da.Lucreează la OSBI.

-Este un fel de FBI?

-Da,dar numai pentru Oklahoma.Jason începu să-și taie antricotul.Își mănca jumătate din mâncarea de pe farfurie înainte de a treba:

-Se întoarce? Mulțumită că a întreat,Annie își șterse gura cu șervetul.

-Știu că ar fi dori.De fapt n-a vrut să plece,dar n-avea ce face.Ne-a invitat să mergem la el.Când vei acasă de la școală vineri,vom pleca.Jason o privi uluit.

-La Oklahoma City?

-Da.

-Să stăm la el?

-Da.

-O!A fost tot ceea ce a răspuns.Dar ochii și fața lui spuneau multe.Mai întâi emoția,deoarece lui Jason îi plăcea să călătorească și nu avea prea des ocazia să plece.Apoi prudența.Jason termină de mâncat,se sculă și ceru permisiunea să plece.

-Sigur,scumpule,îi răspunse mama lui.Ai de făcut lecții?

-Nu.Privi în lături și-și băgă mâna în buzunar.Mă duc la mine în cameră.

Îi simți privirea ațintită asupra lui,așa cum se uita când încerca să ghicească la ce se gândește.De obicei reușea și tocmai atunci când el nu dorea ca ea să știe la ce se gândește.Nu voia să știe cineva.

-Ne vedem mai târziu,îi spuse el și plecă din bucătărie.

-Jason? El se opri în ușă și-și lăsă în jos umerii.

-Da?

-S-a întâmplat ceva? Inima-i făcu un salt ciudat.

-Nu,mamă,o minți.Ajungând în camera lui încuie ușa și se ghemui în pat,pe întuneric.Din cauza sentimentului de vinovăție,cina-l apăsa în stomac ca o piatră.Știa că n-ar trebui s-o mintă pe mama,dar dacă i-ar spune că are probleme, ea l-ar întreba imediat ce nu este în regulă.,,*Hai,lașule,spune mai departe,își zise sălbatic.A murit.*”Lacrimile l-au copleșit.Încercă să le oprească,dar nu știa cum, ele curgeau pur și simplu.Își îngropă capul în pătura Dallas Cowboys primită de la tatăl lui și suspină liniștit.

-Tată,tată,de ce a trebuit să mori? De ce a trebuit s-o lovești pe mama și apoi să pleci și să mori? De ce a trebuit să mă numești așa? Tată,mă doare,mă doare și acum te-ai dus și eu nu pot fi supărat pe tine fiindcă la școala de duminică ni se spune că nu trebuie să fim supărați pe cei care au murit.

Jason își strânse pumnii și lovi patul.Nu-i păsa dacă făcea rău; n-avea ce face,era furios pe tatăl lui.Tata a necăjit-o pe mama! Se presupune că tații nu trebuie să necăjească mamele.Dar furia împotriva tatălui său îi făcea rău deoarece chiar dacă a necăjit-o pe mama,Jason n-ar fi vrut ca tatăl său să fi murit.Nu voia ca celălalt,Harper,să fie pe-aici.Nu voia să-i invite să-și petreacă sfârșitul de săptămână în oraș.Nu voia să fie emoționat la gândul că va pleca.Nu era drept și nu era bine.De ce nu pot fi lucrurile cum erau înainte ca mama să se fi înfuriat și tata să fi devenit rău? Apăsarea din spatele ochilor lui devenea din ce în ce mai puternică până când și-a dat seama că a început să plângă din nou,ca un copil mic.Nu-i păsa.Își dorea viața din trecut,împreună cu tatăl lui cel vechi, așa cum era odinioară.Se ghemui mai mult,își îngropă fața în mâini și încercă să-și înghită suspinele.”*Tată,tată,eu tot te iubesc.*”

Annie era îngrijorată din cauza lui Jason.Niciodată n-a stat în camera lui toată seara,iar acum a venit vremea să se culce și n-a mai coborât.Urcă și nu zări nici o dungă de lumină sub ușă.Deschise încet ușa și apoi răsuflă ușurată.Era deja în pat și dormea.Nu a putut rezista impulsului de a se apropia de copilul pe care-l iubea mai mult decât orice și intră în cameră oprindu-se lângă pat.Lumina din hol se revărsă peste părul lui de culoarea nisipului și peste fața nevinovată.Se aplecă să-i sărute obrazul,dar se opri.Lumina din hol i-a dezvăluit și urma lacrimilor.”*O,copilașul meu,ce confuzie e în capul tău,cât de mult trebuie să te doară.Aș da orice să-ți alin durerea.*”Dar nu-i putea aduce tatăl înapoi și știa că era singurul lucru care i-ar fi alinat durerea.Își lipi buzele de fruntea lui și șopti cu blândețe:

-Scumpule,vise plăcute.Te iubesc.Numai când s-a aplecat să tragă pătura peste umerii copilului a observat ce purta.Inimă i se strânse când-văzu că Jason doarme într-unul din tricourile favorite de fotbal ale lui Mike.

Mai târziu,când Annie se afla jos să încuie ușa,telefonul a început să sune.Se opri cu mâna la câțiva centimetri de receptor.Era Harper? Dă Doamne să fie el. Răsuflând profund pentru a se controla,răspunse la al treilea apel.

-Alo? Replica a fost o tăcere.Nu era nimeni.Dar nu era adevărat.Nu era tăcerea liniei moarte,a cuiva care a închis deja.Auzi o respirație ușoară,apoi din nou.Era ca în seară dinainte când s-a întors și a găsit ușa deschisă.

-Alo? întrebă ea. Este cineva acolo? Nici un răspuns.

-Asta nu-i o glumă. Dacă mai suni, află cine ești și am să te spun părinților.

Se auzi un clic distinct, apoi tonul. Annie trânti receptorul furioasă că un idiot oarecare nu avea ceva mai bun de făcut decât bancuri la telefon.

Joi, în timp ce Jason era la școală, Annie se decise să se uite prin dulap. Dacă a doua zi se va duce în oraș, trebuia să se gândească de acum cu ce se va îmbrăca.

În ultimul timp n-a fost decât la biserică și la băcănie, așa că nu era sigură cum să se îmbrace. În drum spre dulap se văzu în oglinda mesei de toaletă și se opri brusc. Șocată, se apropie de oglindă cu ochii mari, deschiși, sufocată. Privi multă vreme imaginea ce se reflecta înainte ca șoapta ei neîncrezătoare, îngrozită să se audă în cameră.

-Am ajuns o babă! Cu degetele paralizate de șoc își pipăi obrazul și-și simți uscăciunea pielii. Vânătaia de sub ochi pălise, căpătând o culoare galbenă, bolnăvicioasă. Arăta de parcă ar fi suferit de o boală îndelungată care o slăbise.

Într-un fel, se gândea ea, a suferit. De multă vreme nimic și nimeni n-o interesa în afară de Jason. Jason și ferma. Cele două rațiuni ale ei de a exista. Altceva n-o preocupase, inclusiv persoana sa. Mai ales persoana sa dacă această imagine palidă, lipsită de viață ce se reflecta în oglindă era cu adevărat Annie Montgomery. „*Părul meu! Doamne, ce s-a întâmplat cu părul meu? De când era atât de anost și lipsit de viață?*”

Mike trebuie să fi fost mult mai beat decât și-a imaginat ea dacă a dorit în acea ultimă noapte să se culce cu ea. Orice bărbat normal s-ar fi uitat la baba care devenise și ar fi fugit urlând în direcția opusă. Și Harper! Oare ce credea când vedea cum arăta acum?

„*Annie, ești o proastă.*” Și ce contează cum arată? De multă vreme, de când a dat ascultare minciunilor lui Mike, a pierdut posibilitatea de a mai fi vreodată cu Harper. N-ar trebui să se preocupe de înfățișarea ei. Dar o preocupa. Uitându-se la propria imagine în oglindă, simți o tristețe profundă.

„*Am douăzeci și opt de ani și arăt de cincizeci. Cândva eram drăguță.*”

Își privi mâinile, pline de bătăături și zgârieturi din cauza anilor de muncă la fermă, cu unghiile rupte și tăiate scurt. Ciudat, dar nu-i păsa de mâinile ei muncite. Era chiar mândră de aceste bătăături dure și zgârieturi vindecate, deoarece le-a câștigat onest printr-o muncă grea și productivă. Mike îi ura mâinile. Nu-i plăcea duritatea atingerii ei, unghiile ei scurte. Voia ca mâinile ei să fie albe, moi, ca ale unei doamne. Își imagina că majoritatea bărbaților simțeau la fel. Întoarse spatele oglinzii. Nu contează cum arată sau în ce stare-i erau mâinile.

Nu se duce să atragă bărbații. Pentru Dumnezeu, n-au trecut nici două săptămâni de când și-a pierdut soțul. Nimeni nu se așteaptă să arate ca în vremurile bune.

Dar o ultimă privire peste umăr la imaginea ei a făcut-o să se strâmbă. Și deodată se simți sătulă să arate de parcă ar fi petrecut prea mult timp cu vitele. Arăta neîngrijită și nu avea nici o scuză.

Fugi din cameră și nu se opri până la telefon de teamă să nu se răzgândească. De atâta vreme n-a mai făcut ceea ce voia să facă acum, încât a trebuit să caute numărul în cartea de telefon. Formă numărul, apoi numără apelurile. O dată, de două ori, de trei ori., *„Hai, Wanda, hai. Te rog, fii acasă.”*

Wanda a răspuns când telefonul a sunat a cincea oară. Părea surprinsă că Annie a sunat-o. Annie își putea închipui de ce.

-Este o urgență, îi spuse ea. Vreau să te ocupi de mine și repede.

Un strigăt scurt se auzi la capătul celălalt al firului. Apoi, fosta colegă de clasă își drese glasul și trecu la concret:

-Vino mâine dimineață la ora zece. Nu, că va dura. Vino la nouă.

-Bine, dar să terminăm până la trei. Un chicotit slab se auzi prin telefon.

-Atunci mai bine la opt. Annie răspunse posomorâtă:

-Voi veni. Apoi agăță receptorul și se gândi: *„Annie, ești o proastă. Nimănui nu-i va păsa cum arăți.”* Dar în timp ce s-a uitat în oglindă, și-a dat seama că și ei îi păsa. A trecut atât de multă vreme de când nu-i mai păsa decât de Jason și de fermă, încât nu voia să piardă aceste simțăminte noi. Poate, poate va începe să revină la viață. Faptul că moartea soțului ei și întoarcerea lui Harper au determinat-o să înceapă să se preocupe de ea, îi dădu o mică senzație de greutate. Dar aceasta n-a oprit-o ca vineri dimineața la ora opt fix să intre pe ușa salonului de coafură și cosmetică al Wandei.

CAPITOLUL 7

Era o prostie să fie atât de nervoasă, dar Annie n-a putut schimba faptul că palmele i s-au umezit când a parcat mașina lângă complexul de apartamente în care locuia Harper. Pentru a zecea oară în ultimele zece minute se întreba dacă n-a exagerat cu înfățișarea ei. Și-a tăiat și și-a aranjat părul, bucle mari încadrându-i fața până la umeri, și-a făcut manichiura și unghiile ei scurte păreau aranjate și curate și lucioase, acoperite cu un strat de lac transparent, și pentru prima dată în ultimii ani se machiase. Nu prea tare, niciodată nu i-a plăcut să fie prea machiată, căci tenul ei era prea palid și nu i se potrivea decât un machiaj ușor. Își puse doar atâta fond de ten cât să-și acopere vânătaia care mai pierduse din intensitate-noroc că Wanda n-a făcut nici o observație-, o umbră de fard de

pleoape și creion care au făcut ca ochii ei să pară limpezi și luminoși,și foarte puțin roșu pe obraji.Rujul avea o nuanță caldă,dar nu prea strălucitoare.

Când se întoarse de la școală,Jason îi aruncă o privire și spuse:

-Sfinte Sisoie,mamă,ce-ai făcut? Arăți bine.Era cât pe ce să începă să plângă.

Fiul ei nu avusese o mamă despre care se putea spune că arăta bine.De ce nu s-a mai îngrijit? Dar știa răspunsul,pur și simplu n-o interesa în așa măsură,încât să facă un efort și să arate bine.,,*Haide,Annie,de data asta încearcă să fii onestă.*”

Ei bine.Poate că pe undeva se gândea că dacă nu se îngrijește Mike nu va mai fi interesat de ea.Poate chiar într-atât încât o va părăsi.S-o ierte Dumnezeu,dar a fost prea lașă ca să-l părăsească.Și se gândea sincer că în interesul lui Jason este mai bine să rămână.,,*Nu ești o martiră adevărată*”,își spuse.

-Am ajuns,îi zise lui Jason cu totul inutil.Oricând cu alte ocazii,el și-ar fi dat ochii peste cap la o astfel de constatare evidentă.Astăzi privi o singură dată la clădirile din cărămidă și lemn de cedru,la crengile goale de stejar,la verdele închis al pinilor,apoi își fixă din nou privirea în jos.Annie se întinse să deschidă portiera și încercă să vorbească pe un ton vesel.

-Să mergem.Jason o întâlnește pe trotuar.

-Nu ne luăm valizele?

-Le luăm mai târziu.Să vedem mai întâi dacă e acasă.”*Și să vedem dacă mai vrea să rămânem și dacă mai am curaj*”.Dar ce se va întâmpla dacă el crede că s-a aranjat din cauza lui? Din cauza felului în care l-a sărutat va crede oare că-i pregătește capcana? Că încearcă să-l cucerească din nou? Știa deja că în curând va avea probleme bănești.Cu siguranță că și el,ca și ea,a auzit de femeii care nu puteau supraviețui fără sprijinul unui bărbat.Ar putea crede că vrea un bon de masă și un tată pentru fiul ei?

Dorind din tot sufletul să nu se fi dus niciodată la Wanda,să nu se fi privit atât de atent în oglindă,Annie se forță să respire adânc și bătu la ușa apartamentului 12.

Era caraghios să fie atât de nervos numai fiindcă Annie și fiul lui urmau să vină.La naiba,s-a confruntat cu criminali înarmați cu mult mai puține emoții.

Probabil că Youngblood ar muri de râs dacă ar ști că un ciocănit la ușa lui Harper îl făcea nervos.Harper deschise larg ușa și privi încremenit.Annie arăta altfel.A făcut ceva cu fața și cu părul ei și era minunată.Arăta,se gândea el, așa cum ar fi trebuit să arate întotdeauna.Apoi avu un sentiment de prudență și se întrebă de ce.De ce s-a coafat și s-a machiat? De ce această privire prudent-nesigură? Se folosește de propria-i persoană ca de o momeală să-i mențină interesul față de Jason?

În fond,s-a căsătorit cu Mike din cauza lui Jason și a rămas cu el zece ani mizerabili.Alungă gândul.Nu avea importanță de ce arăta deodată atât de bine.În imaginația lui arăta întotdeauna așa.Dacă a făcut-o ca să-l atragă,de ce trebuie să se plângă? Dacă s-a gândit că trebuia s-o facă pentru a-l păstra lângă ea ca să-și cunoască fiul,nu era cazul să-și facă probleme.Dar era bucuros că a făcut-o.Nu avea nevoie de trucuri.Nu se îndoia că Jason era fiul lui și Harper intenționa să ocupe un cât mai mare loc în viața băiatului.Și bineînțeles că nu va fi un chin nici dacă în acest scop va trebui să-și petreacă timpul cu o femeie frumoasă.

Chiar dacă ea a fost femeia care a avut atât de puțină încredere în el,încât s-a căsătorit cu fratele lui și l-a lăsat pe Mike să-i crească băiatul.

„Termină!” Nu mai trebuia să lase această veche moară să-i macine gândurile.

Dacă voia să se acomodeze cu prezentul și cu viitorul trebuia să se îndepărteze de trecut.

-Arăți superb.N-ar fi vrut să spună,dar ăsta era adevărul.Dacă s-a aranjat pentru el,această remarcă ar fi trebuit s-o facă să-i dispară teama din ochi.

Dar n-a dispărut.Intrigat Harper se dădu înapoi și-i invită înăuntru.

-Bună,Jason.Intră.Aproape fără să-l privească,Jason se strecură înăuntru.

Harper scoase un oftat imperceptibil.Trebuia să se străduiască mult ca să câștige afecțiunea lui Jason.Harper știa că trecuse puțin timp de la moartea lui Mike.

Probabil că va renunța și-l va lăsa pe băiat să-l plângă pe Mike și să se familiarizeze cu prezența lui.Dar nu putea.Era fiul lui.Fiul pe care,până săptămână trecută nu-l văzuse niciodată.Harper a pierdut zece ani,întreaga viață a băiatului.

Nu voia să mai piardă.Totuși,știa că trebuie să procedeze cu precauție,altfel risca să-l înstrăineze.Annie intră în urma lui Jason și Harper îi luă paltonul.Ajunsese până la el mirosul pudrei pentru copii,atât de dulce la un copil,atât de provocator la o femeie.Deși își spunea tot timpul că nu trebuie să aibă încredere în ea,s-a lăsat destul de ușor amețit.

-Faceți-vă comozi,îi invită.

„Imposibil”,se gândi Annie aruncând o privire rapidă prin cameră.Era de-a dreptul consternată.Acesta era căminul lui Harper? Acest loc minunat și steril care dădea impresia că nimeni nu locuiește aici? Pe pereți erau reproduceri de artă,dar nicăieri nici o fotografie.Erau cărți într-o mică bibliotecă,dar nici un fel de reviste,nici un fel de ziare împrăștiate pe masă.A avut impresia că această cameră era ordonată nu fiindcă Harper era o persoană pedantă,ci fiindcă nu-i păsa suficient de mult de locuință ca s-o facă confortabilă.Apartamentul părea..însingurat.O,Harper.A făcut oare mai mult decât că l-a lipsit de fiul său? l-a luat ceva și mai important? Iubirea de sine,bucuria de a trăi?

Seara au ieșit la restaurant să mănânce hamburgeri. Jason termină primul cu masa și între timp și-a mai dat drumul, astfel că vorbea cu propoziții întregi, nu cu monosilabe mormăite. Mama lui și Harper continuau să mănânce. Annie îi dădu lui Jason mărunțiș să se ducă după arcadă la jocurile video.

-Cum se simte? o întrebă Harper, urmărindu-l pe băiat cu privirea.

Annie îi zâmbi cam forțat.

-Nu știu. După tot ce-a avut de suportat...

-Adică eu...

-Adică întâlnirea cu tine și pierderea lui Mike, spuse Annie cu grijă. Cred că se simte așa cum trebuia să ne așteptăm.

-El și Mike erau destul de apropiați? Pe Annie a durut-o sufletul simțind tristețea din glasul lui, dar era decisă să-i spună adevărul.

-Da. Poate n-ai vrea să auzi, dar se iubeau foarte mult. Harper își scutură capul.

-Mai degrabă vreau să aud că așa a fost decât să-mi spună că Mike l-a urât fiindcă era al meu. Este mai mult decât m-am așteptat din partea lui Mike.

Știu. Annie deveni gânditoare. La început nu mi-am pus nici un fel de întrebări.

Dar mai târziu, când am aflat că Mike m-a mințit, n-am putut să înțeleg de ce era atât de legat de Jason. Până la urmă mi-am dat seama că în cea mai mare parte a timpului Mike a reușit să se autosugestioneze că Jason era al lui. Harper încetă să-l mai privească pe Jason și se întoarse spre ea.

-Nu ar mira pe nimeni. Întotdeauna își dorea ce era al meu. Îi venea mai ușor să ia ceva de la mine decât să se ducă să caute și să găsească sau să obțină prin forțe proprii. Obişnuia chiar să glumească, spunând că am gusturi mai bune decât el. Îi plăcea mai mult mașina mea, calul meu, hainele mele. Când îmi lua lucrurile, mă enervam. Uneori mă înfuriam. Dar știam întotdeauna că așa era el. Adăugă încet: Dar n-aș fi crezut niciodată că voia să mi te ia și pe tine. Deodată Annie simți o fulgerare de vanitate.

-Crezi că din cauza asta a făcut-o? Deoarece voia ceva de-al tău?

-Nu te amăgi. Privirea lui deveni mai intensă. Poate că și din această cauză, dar orice bărbat formal te-ar fi dorit. Annie roși.

-Poate în trecut.

-Și acum. Roși mai tare, dar nu-l crezu.

-Dacă te referi la noua mea înfățișare, este departe de a fi excepțională. Este numai o îmbunătățire față de felul în care arătam, dar adevărul este că mai rămân și acum uluită când mă uit în oglindă. Un ochi de-al lui se îngustă și un colț al gurii se ridică.

-Dorești complimente? Ți-am spus că arăți fantastic.

-Sper că nu crezi că am făcut-o pentru...
-Pentru ce?
-Ei bine,ca să încerc...să te atrag...
-Un bărbat ar fi flatat dacă ar ști că o femeie frumoasă vrea să-l cucerească.
Annie își înalță sprâncenele.
-Dacă știe despre respectiva femeie că este văduvă,cu probleme financiare,un băiețel de crescut și o fermă de lucrat,orice bărbat cu un dram de minte ar fugi cât de repede cu putință în direcție opusă.În ochii cenușii ai lui Harper se putea desluși ceva foarte asemănător cu mirarea.
-Bine,Annie,evident că încerci să-mi spui ceva.Fii sinceră și explică-mi de ce te-ai coafat și de ce te-ai fardat? Mâinile i s-au umezit de transpirație.Își mototoli șervetul și-și drese glasul.
-Adevărul adevărat este că m-am uitat în oglindă și am fost șocată.
-De ce?
-Harper,haide,ai văzut cum arătam.Părul meu era ca paiele și tenul meu ca o piele lăsată în soare de un deceniu.
-Ei și? Ți-ai înmormântat bărbatul abia săptămână trecută.Nimeni nu se aștepta să arăți bine.
-Annie își scutură capul.
-Mi-e rușine să recunosc,dar așa am arătat de ani de zile.Numai că nu mi-am dat seama că...
-Nu ți-ai dat seama de ce? întrebă el când ea se opri.Annie se adună și bău o gură de Coca.
-Nu mi-am dat seama ce conversație stupidă este asta.Ajunge că m-am decis că mi-e lehamite să mai arăt ca o babă și am luat măsuri.De dracul meu.
-Foarte bine.Dacă și el gândea așa,de ce zâmbetul lui avea o nuanță care,în mod straniu,aducea cu dezamăgirea?

Sâmbătă dimineața s-au dus cu toții în centru.Harper s-a săturat să-l vadă pe Jason într-o haină prea mică și i-a cerut mai mult sau mai puțin permisiunea să-i cumpere una nouă.Când au plecat spre casă,Jason îmbrăcat în noua lui geacă de aviator,bordată cu blană de oaie,băiatul se întoarse spre Harper.

-Asta vrea să însemne când cineva vrea să cumpere afecțiunea cuiva?

Harper clipi.Oare asta încearcă să facă?

-Jason,știgă Annie.Este îngrozitor ce spui.Băiatul nu ținu seama de ea și privi furios la Harper.

-O,nu știu,îi răspunse el cu precauție.Când un bărbat pe care abia l-a întâlnit

începe deodată să-i cumpere lucruri scumpe, băiatul are dreptul să fie suspicios. Doar din curiozitate, îi spuse lui Jason, dacă eu aş fi încercat să-ţi cumpăr afecţiunea, o geacă de piele ar fi fost suficientă?

-Nu, veni răspunsul rebel.

-Aşa mi-am închipuit şi eu. Deci vrei să dai haina înapoi?

Uluit, Jason îşi ţinu braţele strâns lângă corp de parcă voia să se apere să nu-i ia cineva haina.

-Nu. Cred că e-n regulă. Harper îşi făcu gura pungă pentru a opri zâmbetul.

-Aşa crezi? Jason îl privi pe Harper mai de-aproape, apoi zâmbi sfios.

-Nu-i aşa că vrei să mă tachinezi?

Puştiul era formidabil. Țepos şi încăpăţânat, suspicios, uneori chiar duşmănos, dar n-avea suflet rău. Îşi adora mama, de obicei se purta respectuos şi încerca din greu să nu-şi manifeste simpatia faţă de bărbatul cel nou care i-a fost impus.

Luând în consideraţie recentele evenimente din viaţa băiatului, Harper recunoscuse faptul că nu-l putea acuza pe Jason pentru unele manifestări contrare bunei creşteri. Probabil că la vârsta lui el s-a comportat mult mai rău. Lăsă zâmbetul să-i apară pe faţă.

-Da, te tachinez. Doar dacă nu-ţi place haina. Putem oricând s-o ducem înapoi.

Surâsul lui Jason deveni mai larg.

-Ei, nu. Deşi e veche şi uzată, cel puţin îmi vine mai bine decât cea pe care am avut-o. Cu o strângere de inimă dureroasă, Annie urmări cum Harper îl încântă pe fiul ei... pe fiul... şi câştigă un zâmbet. N-ar fi trebuit să treacă prin această etapă de cunoaştere reciprocă. Trebuiau să se ştie din ziua în care Jason a venit pe lume. Din nou se jură să facă tot ce este necesar pentru a recupera timpul pe care l-au pierdut. Fără să cunoască gândurile sumbre ale mamei lui, în timp ce-şi făceau drum spre ieşire, Jason îşi zâmbi imaginii reflectate într-o vitrină a magazinului. Extraordinar. Nu putea să se sature. O geacă de aviator, din piele, bordată cu blană! Să vedem ce-o să spună tipii de la şcoală când vor vedea!

Apoi Jason văzu oglindit în vitrină şi un alt lucru care l-a şocat. Îi vedea pe ei trei, pe mama lui, pe Harp şi pe el însuşi mergând împreună, zâbind, râzând, părând ca o familie adevărată. Un sentiment de vinovăţie şi durere, mare cât un bolovan era gata să-l sufocă. Era o minciună. Poate că bărbatul de lângă el îi este tată, dar nu era tatăl lui. Ei trei nu erau o familie., *Totul e o minciună, totul e o minciună. Nu-l voi uita pe tatăl meu. Nu-l voi uita niciodată!*"

Seara, Trace Youngblood, partenerul lui Harper şi familia lui au venit în vizită cu un imens pui fript şi toate garniturile. Trace Youngblood era înalt şi spătos, cu un

păr negru ca pana corbului,ochi albaștri precum cerul și un ten de culoarea bronzului închis care trădau moștenirea sa indiană.Soția lui,Lillian,nu avea mai mult de un metru și cincizeci și șase de centimetri,dar era probabil femeia cu cea mai mare încredere în sine pe care Annie a întâlnit-o vreodată.Îi dirija pe soțul ei,pe Darren de trei ani,pe Brian de patru luni și restul lumii cu precizia unui sergent de instrucție.Dragostea și afecțiunea manifestate față de soțul și de copiii ei îi confereau aproape o strălucire.Annie a fost imediat cuprinsă de invidie văzând fericirea lui Lillian.

-Ține,polițistule.Lillian îl împinse pe cel mic în brațele bărbatului ei.Ia-l pe acest mic pungaș ca să mă pot îngriji de mâncare.

-O să mă pot ocupa eu,se oferi Annie.

-Prostii,obiectă Lillian.Am picat neinvitați.De ce să fii obligată să te ocupi de masă? în plus,ești musafira lui Harper.Sunt convinsă că nu așteaptă de la tine să servești o societate care n-a fost invitată.Nici n-au apucat să pună farfuriile pe masă când o voce profundă răsună din camera de zi.

-Hei,învățătoareo,o strigă Trace pe nevastă-sa.Iar a făcut pe mine.Unde ai pus punga cu scutece?

-Tu ești polițistul familiei,îi strigă Lillian.Tot timpul descoperi criminali.O pungă neînsemnată cu scutece ar trebui să fie floare la ureche.

-Te rog,Lillian,ajută-mă.

-Polițistule,uită-te printre picioare.

-O!Lillian își dădu ochii peste cap și puse tava pe masă.Annie se trezi surâzând și-și dădu seama că se simte ciudat.Nu-și mai amintea când s-a simțit atât de bine,auzind hărțuiala dintre cei doi.Vocea liniștită,profundă,pătrunse din nou în bucătărie,dar de această dată era blândă și caldă; polițistul cel mare vorbea șoptit cu fiul său cel mic.Annie făcu ochii mari.

-Chiar îi schimbă scutecele? Lillian zâmbi și scoase dintr-o pungă mare de hârtie un vas cu dungii roșii și albe.

-E mai bine s-o facă.Annie aproape că începu să râdă.

-Ești sigură c-o face cu adevărat?

-Da,desigur.Lillian se opri și cu capul ridicat o studie pe Annie.Știi,am venit aici convinsă că nu te voi putea suferi,dar am greșit.Uluită Annie clipi.A vorbit ceva Harper despre ea familiei Youngblood? Despre faptul că de frică și prostie nu i-a comunicat că are un fiu?

-Îmi pare rău,continuă Lillian.N-ar fi trebuit să spun nimic.Numai că,în ultimul timp,Harp era atât de distrat.Părea preocupat și am crezut că din cauza ta.

Annie se simți vinovată.și jenată.

-Indiferent ce se întâmplă nu este treaba mea.Dar ținem la Harp ca la un membru al familiei.Apoi este și munca lui Harp și Trace.Uneori viața soțului meu depinde de Harp.Dacă îi faci rău...

-Nu,răspunse Annie blând.Nu-i fac nici un rău.Dar ai dreptate.Este preocupat din cauza mea.Este...foarte complicat să-ți explic.

-Este un om bun.Nu merită să fie jignit,spuse Lillian.

-Crede-mă,îi răspunse Annie cu convingere,nimeni nu știe mai bine decât mine. După cină Lillian i-a pus pe Trace și pe Harper să strângă masa și să spele vasele.Annie privi uluită cum cei doi bărbați au ascultat-o fără să protesteze.

Rămase și mai uluită când văzu că Jason îi urmează.

Când Harper observă că Jason se sprijină de un scaun de bucătărie,adună repede toate resturile și începu să le îndese în găleata cu gunoi,știind că n-o să încapă totul.

-Hei,Jason,vrei să mă ajuți să duc jos gunoiul?

Jason privi în lături și dădu din umeri așa cum fac copiii când sunt bosumflați.

-Trebuie să-ți pui haina.

-O! Bine.Jason se îndreptă,vizibil mult mai interesat de posibilitatea de a-și pune haina lui cea nouă decât de a duce gunoiul.Când Jason se repezi în cameră să-și ia haina,Trace se întoarse spre Harper.

-Drăguț copil.

-Pot să îndrăzesc să spun că deși este copilul fratelui tău seamănă al naibii de bine cu tine? Harper îi răspunse cu un zâmbet mic,dar adevărat.

-Da,într-adevăr.Trace ridică dintr-o sprânceană deasă,neagră.

-Ca partenerul tău,ca persoana cea mai apropiată de tine oare ar trebui să știu ceva? Harper îi înfruntă privirea.

-Ei bine...

-Sunt gata,mormăi Jason din ușă.Harper își apucă haina și o îmbrăcă.

-Vorbim mai târziu,îi răspunse lui Trace.Apoi îl îndemnă pe Jason.Hai să mergem.În excursia lor în partea cealaltă a parcării au fost grăbiți de un vânt rece din nord.Când cei doi s-au întors în apartament,deși nu fuseseră plecați decât cinci minute totuși,fața lor era de gheață,iar degetele abia și le puteau mișca.Harper ținu deschisă ușa apartamentului ca Jason să intre,apoi îl urmă.

Jason s-a dus să-și pună haina în dormitorul pe care-l împărțea cu Annie.Harper voia să-l urmeze să-și arunce și el haina pe pat,dar imaginea căreia Jason nu i-a acordat decât o privire îl ținut pe Harper locului.Annie stătea pe canapea ținând bebelușul lui Trace și Lillian.Zâmbetul ei blând când privea la copilul din brațele ei l-a făcut pe Harper să înghită cu greu.Tot așa l-o fi ținut și pe Jason când era

bebeluș? l-a adresat și fiului ei acest zâmbet de femeie înțeleaptă, de mamă? Fiului lui? Fiului lor? Simți în piept o durere ascuțită și profundă cu gândul la tot ce-a pierdut. Ar fi vrut să dea timpul înapoi. Voia s-o vadă mare și rotundă cu copilul lor nou-născut în brațele ei subțiri. Dorea să țină și el în brațe acel copil, copilul pe care l-au procreat împreună prin dragostea lor.

Și nu putea. A fost jefuit de toate acestea și de toate celelalte în toți anii care au urmat. Înșelat. De propriul lui frate. De temerile și incertitudinea lui Annie și de lipsa ei de încredere. Ea știa ce gândește. Putea citi în ochii ei și deodată deveni furios, dar din cu totul alte motive. S-a săturat să mai vadă pe fața ei acea expresie de vinovăție și rușine. Ura din tot sufletul modul în care se ținea tot timpul atât de rezervată. Cu excepția clipei când a sărutat-o. Atunci n-a fost deloc rezervată.

Nici reținută. Și acest lucru îl făcea furios, deoarece, oricât încerca să nege, fapt este că o dorea. Această dorință îl făcea furios.

„*Uită-te la ea. Poate să citească în mine ca într-o carte.*” Știa precis la ce se gândea el. Își putea da seama după mica tresărire de panică din ochii ei. Îl înnebunea și mai mult faptul că-i putea ghici gândurile și că se temea de el.

Dar teama dispăru repede din ochii ei. În schimb îi reveni profunda privire dureroasă care, de asemenea, îl supăra.

-Ce-a fost, a fost, strigă el la ea. Este trecutul și nici unul dintre noi nu poate face nimic. Ea înghiți și se uită în jos la bebelușul din brațele ei.

-Știu.

-Atunci nu te mai simți atât de vinovată. Își smuci capul și se uită la el cu ochii mari și gura întredeschisă.

-Cum să nu mă simt vinovată? Dacă sunt? Și tu mă acuzi. Știu asta. Indiferent ce fac, nu voi putea niciodată să îndrept...

-Nimeni nu-ți cere să îndrepti nimic, spuse el răspicat. Vocile lui Trace, Lillian și Darren din bucătărie i-au dat de înțeles lui Harper că puținele momente în care au putut rămâne singuri au luat sfârșit. Te rog doar să termini cu martiriul. Nu i se potrivește acelei Annie de care-mi amintesc. Îl privi cu ochii albaștri plini de durere.

-Harper, acea Annie de care-ți amintești nu mai există. Simți din nou strânsoarea în gât. Se temea foarte mult că ea avea dreptate. Annie pe care o cunoscuse și o iubise a murit, a dispărut. Și deodată i-a simțit lipsa, i-a simțit lipsa îngrozitor.

Și aceasta de asemenea l-a înfuriat.

CAPITOLUL 8

Când a doua zi Annie și Jason s-au întors acasă, părea lucrul cel mai firesc ca Harper să-i urmeze cu mașina lui și să stea la fermă. A spus că de multă vreme nu și-a luat concediu. Annie era bucuroasă că vine. Harper și Jason aveau nevoie să stea mai mult împreună. Dorința ei de a-l vedea la fermă nu avea nimic comun cu limba de foc care a mângâiat-o ieri când a observat căldura bruscă în ochii lui văzând-o cu bebelușul i familiei Youngblood în brațe. De săptămâna trecută când a atins-o pentru prima dată, cu greu își putea stăvili dorința...

Ieri, în camera de zi a apartamentului, nu a făcut decât s-o privească și ea a simțit cum pulsul i se accelerează în locurile în care de ani de zile nu și-a simțit pulsul. Locuri care n-ar trebui acum să pulseze. Dar cu certitudine nu acesta era motivul pentru care dorea să stea la fermă.

„*Ei bine, Annie, spune-mi altul,*” își zise el în gând. Poate că totuși i-a plăcut valul de emoție produs de apropierea lui. Ceea ce nu înseamnă că va face ceva în această direcție. Este posibil ca ieri să se fi uitat la ea cu ochii lihniți, dar în ochii lui puteai citi și alte lucruri, mult mai importante. De exemplu, jignire și trădare. Lângă el Jason se întoarse și privi prin geamul din spate. Annie se uită în oglinda retrovizoare și văzu *Ford-ul* lui Harper la o mică distanță. Jason reveni și privi în față.

-Cât va rămâne la noi?

-Vorbești de Harper? Băiatul își dădu ochii peste cap.

-Păi de cine altul?

-Scumpule, nu știu cât va sta. Cred că până te vei hotărî în legătură cu el sau până când i se termină concediul, peste câteva săptămâni.

-Eu?

-Aha.

-Și ce-ar trebui să hotărâsc? Rugându-se să fie suficient de înțeleaptă, Annie privi în continuare șoseaua.

-Dacă îi vei oferi sau nu o șansă.

-Ce fel de șansă?

-Poate să încerci să-l iubești. Jason se încruntă. Degetele i s-au strâns pe marginile noii jachete de piele.

-De asta mi-a cumpărat haina? Să-l iubesc? Annie își alese cuvintele cu grijă.

-L-ai mai întrebat. Dar, Jason, hai să privim lucrurile altfel. Dacă tu încerci să te împrietenești cu cineva și vezi că are nevoie de un lucru pe care tu i l-ai putea oferi fără părere de rău, ce-ai face? Jason stătu pe gânduri.

-Așa cum Jack abia venit în oraș și-a scăpat sandvișul pe terenul de joacă și eu

i-am dat o jumătate dintr-al meu?

Annie clipi.De fapt n-a crezut că va înțelege ceea ce încerca să spună.

-Da.Întocmai.De ce ai împărțit sandvișul cu el?

-Păi,mamă...

-Poftim?

-Vreau să spun...păi,mamă,îi era foame și eu am avut mai mult decât îmi trebuia.

-Numai din acest motiv? Nu te-ai gândit că poate dacă împărți cu el s-ar putea să te placă și ți-ai face un prieten nou? El se încruntă.

-Și nu e bine?

-Ba da,scumpule,bineînțeles că da.Mai ales dacă crezi că n-ai încercat să-i cumperi prietenia,așa cum l-ai acuzat pe Harper că încearcă s-o cumpere pe a ta.Jason roși.

-Vrei să spui...Harper nu vrea decât să fim prieteni?

-Scumpul meu,eu cred că el ar dori acest lucru foarte mult.

-Dar...cealaltă chestiune? Știi,să-l recunosc drept tatăl meu adevărat...

Pulsul lui Annie se accelerează.

-Adică ce-i cu asta?

-Nu vrea să fie tatăl meu? O,Doamne!Cum să-i răspundă fără ca Harper să pară că ar încerca să-l lipsească pe Mike de ceva sau că vrea să-i ia locul lui Mike în inima lui Jason?

-Eu cred,vorbi ea încet,că ar dori foarte mult să-ți fie tată.Scumpul meu,el este tatăl tău.Știi că totul este încâlcit,fiindcă Mike a fost întotdeauna tatăl tău.Într-un fel ai noroc.Multe persoane își pierd un părinte,dar nu capătă un altul în loc imediat,poate niciodată.Dar Harper nu vrea să-i ia locul tatălui tău.Ți-am spus-o. Nu vrea să-l uiți pe tata.,,*Nici să nu îndrăznească*”,se gândi Jason furios.

-Vrei să spui că se va învârti pe-aici până când îl voi lăsa să fie tatăl meu cel nou? Vrei să spui că va trebui să hotărască?

-Cred că trebuie să te hotărăști dacă vrei să-i jignești sentimentele sau nu.

Depinde de tine dacă vrei să fii drăguț cu el,dar știi că nu este permis să fii nepoliticos cu oamenii.Da,Jason știa.Presupunea că dacă într-adevăr Harper nu va încerca să-i ia locul tatei,s-ar putea să fie drăguț cu el.Se simțea oarecum lipsit de loialitate față de tata,dar pentru mama va fi în.

-Va dormi iar pe canapea?

-Nu știi,răspunse Annie,surprinsă de întrebarea lui Jason.Aș dori să n-o facă,deoarece nu că nu este comodă,dar ai auzit ce-a spus.Se teme că dacă ar dormi în camera lui tata,tu și cu mine am crede că încearcă să-i ia locul.Am o idee ce-am putea face.

-Ce idee?

-Dacă vrei, poți avea camera lui tata. Atunci Harper ar putea folosi fosta ta cameră. Ochii lui Jason s-au aprins.

-Aș putea? Cu adevărat?

-Dacă vrei... Jason simți o usturime în ochi. Camera lui tata! Nimeni nu-i va cere să-l uite pe tatăl lui dacă va sta în camera lui. Și nici măcar nu va trebui să se simtă prost dacă va fi drăguț cu Harper.

-Când pot să mă mut? Annie chicoti.

-Dacă Harper ne va ajuta, poate mâine după ce vii de la școală.

-De ce nu în seara asta? o imploră el nerăbdător. Nu va dura mult.

Annie zâmbi, mulțumită că-l vede interesat de ceva.

-Vedem când ajungem acasă.

Când au ajuns acasă nu s-au mai ocupat de noua cameră a lui Jason. Și-au dat seama că cineva a intrat din nou în casă. Acum era neîndoielnic. Casa a fost întoarsă cu fundul în sus. Annie se opri în ușă și privi șocată camera de zi.

-Vai, mamă! Ce s-a întâmplat? Annie se întoarse brusc și-l împinse pe Jason înapoi pe verandă. Harper zări mișcarea când se dădu jos din mașină. O văzu pe Annie strângându-l pe Jason în brațe, văzu cum fața ei devine cenușie. Cu gura uscată, fugi de la mașină spre verandă. Teama din ochii ei îl sperie.

-Ce s-a întâmplat?

-Doamne, Harp, strigă Jason. Annie îl ținea atât de strâns, încât capul lui era îngropat la pieptul ei, înăbușindu-i vocea. Cineva a golit casa.

În acea clipă lui Harper îi trecură prin minte trei lucruri. Primul-bucuria că Jason îi spunea pe nume. Al doilea-ca să spună așa ceva însemna că puștiul s-a uitat la prea multe filme polițiste. Al treilea-furie că acest cămin a fost violat din nou.

I-a condus pe cei doi înapoi în mașina lui. Deschise compartimentul pentru mănuși și-și scoase pistolul lui de calibru 38.

-Ia-l pe Jason și duceți-vă în vecini. Te voi chema.

-Nu. Annie se uită cu ochii mari la pistol. Nu poți intra dacă crezi că mai este cineva acolo.

-Pot și o voi face. Asta fac, Annie, sunt polițist.

-Nu te voi lăsa singur, se jură ea.

-Atunci rămâi în mașină. Folosește telefonul celular și cheamă 911.

-Dar, Harp, aici n-avem 911, vorbi Jason cu ochii mari. Harper înjură încet. Era prea obișnuit cu orașul. A uitat că foarte multe orașele nu dispun de fonduri pentru servicii de urgență, considerate firești în marile orașe.

-Atunci cheamă informațiile și cere numărul șerifului districtual.Cheamă-l pe Frank.Închide ușile și stai locului până vin să te iau,îi ordonă.Cu mâinile tremurânde,Annie ridică telefonul din mașină.Nu trebuia să sune la informații; cunoștea numărul lui Frank.După ce închise îi veni să țipe.Unde este Harper? De ce durează așa de mult? ! Mai este oare cineva în casă?

Soarele începea să apună.În această perioadă a anului se întuneca repede.Gândul de a sta în mașină,iar Harper în casa pe care cineva a violat-o în timp ce începea să se lase întunericul,îi dădea fiori.

-Mamă,de ce ne-au spart casa?Și ea ar fi vrut să știe.A doua oară într-o săptămână.

-Crezi că au furat ceva? Dacă ne-au luat televizorul?

Încercând să glumească să nu-l sperie,ea îi înălță o sprânceană.

-Ce nenorocire! Ca să te distrezi va trebui să citești o carte.

-O,mamă!Când în sfârșit Harper ieși din casă pe veranda din față Frank și doi dintre adjuncții lui tocmai soseau în trei mașini separate.

O oră mai târziu,Jason a fost dus să doarmă la familia Robson,Frank și ajutoarele lui au plecat,Harper își mânca unghiile,iar Annie stătea în mijlocul a ceea ce mai rămăsese din camera ei de zi,epuizată,furioasă și speriată.

În jur erau împrăștiate rămășițele căminului ei.Mobile răsturnate,tapițerie tăiată,grămezi de pământ de la ghivecele pe care le ținea la geam.Ramele de la tablouri au fost scoase și îndoite,iar sticla care proteja fotografiile prețioase, spartă.Continutul fiecărui sertar și dulap,la parter și la etaj,zăcea pe podea.Chiar și sertarele au fost scoase și aruncate pe jos.Omul de la asigurări,întâmplător un văr al unuia dintre ajutorii de șerif,a venit,s-a uitat prin casă și a făcut câteva fotografii.Bătând-o prietenește pe mână îi spuse:

-Draga mea,nu te necăji.Vom avea grijă de tine.Să nu se necăjească? Potrivit spuselor lui Harp și Frank s-a umblat și în grajd,pivniță,garaj și chiar în camionul lui Mike.Își imagina ce era și pe acolo.Casa oricum arăta de parcă ar fi trecut o vijelie.Dar n-a fost o vijelie.A fost făcută de mâini de om.Acestea au sfâșiat în bucăți căminul ei,au călcat peste lenjeria ei,au invadat viața ei,secretele ei.Să nu se necăjească? Annie nu și-a dat seama până atunci cât de ușor este să-i intre cineva în casă.Era suficient să spargă geamul ușii din spate,apoi să bage mâna și să întoarcă cheia.Atât de simplu.Atât de străin de experiența ei.

Deasupra distrugerilor din jurul ei plutea parcă o senzație de furie.Nu furia ei,ci a unui străin.Și răutate.Se simțea violată.Și,totuși,după cât putea să-și dea seama-și nu era ușor în aceste condiții-era ca ultima oară.Nu lipsea nimic.Cel

puțin la prima vedere.Lucrurile firești pe care un hoț ar fi vrut să le ia-televizor, video,bijuterii-erău intacte.Nu tocmai la locul lor,dar erau în aceeași cameră unde stăteau de obicei.Annie stătea în mijlocul camerei de zi,prea amețită ca să facă altceva decât să privească dezordinea din jur.Începu să tremure și nu numai din cauza aerului rece.

-De ce? întrebă,dar nu pe cineva anume.

-Evident,căutau ceva.Vocea lui Harper o sperie.Se întoarse și-l văzu în ușa de la bucătărie.

-Ce spui? strigă uluită.Ce puteau să caute? Cu mâinile în șolduri își dădu capul pe spate și închise ochii.Un mușchi în apropierea maxilarelor îi tresărea.

-Am sperat că știi să dai răspunsul la această întrebare.

-Eu? încercând cu disperare să-și păstreze rămășițele ținutei ei,Annie reuși să hohotească răgușit.Nu sunt sigură nici cum mă cheamă darmite ce căuta un străin în casa mea.Harper se aplecă și se uită o clipă la podea.

-Mă duc să caut ceva să pun în locul geamului de la ușă.Îl urmări cum se pregătea să plece,cu umerii trași,cu vocea dură.

-Harper? Tonul ei îl opri.

-Mulțumesc că ai fost aici.Că m-ai ajutat cum să vorbesc cu Frank.Nu știu singură ce-aș fi făcut.Harper pufni.

-Nu folosi,te rog,cuvintele ajutor și Frank în aceeași propoziție.Este pierdere de timp.N-au nimic în comun.Cu pulsul mai rapid ea se apropie un pas de el.

-Mai ești furios fiindcă nu a vrut să cheme pe cineva să ia amprentele?

Harper trase aer în piept o dată,de două ori.Apoi umerii i s-au lăsat și dădu din cap.

-Cred că nu.Nelipsind nimic,cererea s-ar fi aflat printre ultimele pe lista de priorități a unității de specialitate.Deoarece n-ai spus la nimeni cât vei fi plecată, putea fi oricine.Ar trebui să-ți ia amprente și ție și lui Jason pentru a vă elimina, și să le caute și pe ale lui Mike.Întreaga casă ar fi fost acoperită cu praf negru.Și probabil inutil.Cine a fost aici a lucrat foarte atent și minuțios.Privirea lui furioasă cuprinse camera.Mă îndoiesc că a lăsat vreo amprentă.Se întoarse să plece din nou.

-Să văd ce pot găsi pentru geam.

-Mulțumesc,îi spuse ea.În grajd găsești niște scânduri.Mă duc să fac cafea.Privi în bucătărie și la vederea haosului fu cuprinsă de un frison.Poate.

Harper n-a vrut să se uite la ea în timp ce ieșea pe ușa din spate.Nu putea să suporte privirea ei rănită.Când va pune mâna pe bastardul care a făcut aceasta,îl va stoarce cu atâta forță,încât acela îi va implora mila.

La naiba! Ce dracu' ar putea căuta cineva în casa lui Annie?

Annie se întreba nervoasă același lucru în timp ce luase o mătură și strângea de pe cimentul bucătăriei părți sparte din viața ei. Filtrul de cafea și carafa erau întregi și funcționau, așa că Harper va putea bea cafea. Nu credea că ea ar fi fost în stare să înghită ceva. Deja stomacul o durea de parcă ar fi băut acid de acumulator. Auzii bocancii lui Harper pe scara din dos. Annie se întoarse să-l primească, dar în clipa în care el intră telefonul sună. Răspunse la aparatul instalat pe perete, lângă ușa spălătoriei.

-Alo? Doar tăcerea o salută. Deodată își simți coloana înghețată. Era oare aceeași persoană care mai sunase de două ori? Era oare persoana care îi spărsese casa?

-Ce doriți? întrebă ea.

-Soțul dumitale a luat ceva ce nu-i aparține. Annie încremeni. De fapt nu așteptase nici un răspuns, nicidecum ceva de felul acesta.

-Îl vreau înapoi, continuă cel care sunase. Aiurită și îngrozită, Annie se întoarse și întâlni privirea curioasă a lui Harper. Înapoi? îl vrea înapoi? Ce anume? Ce-a luat Mike și de la cine? Singurul lucru la care Annie se putea gândi erau banii despre care s-a lăudat că-i va căpăta. Nu i-a spus niciodată cum îi va obține sau de la cine. Dar era aproape sigură că nu i-a primit. Dacă „ar fi dat” de banii pe care-i aștepta, ar fi spus cu siguranță ceva.

-Mă auzi, cucoană? îl vreau înapoi. Annie încercă să înghită, dar nu putea.

-Nu-l am, reuși să spună.

-Atunci găsește-l! Ai patruzeci și opt de ore la dispoziție înainte să te chem din nou. Atunci îți voi spune ce să faci cu el.

-Dar... Era inutil. Se auzi doar tonul de oraș.

-Ce este? întrebă Harper privirea devenindu-i tăioasă. Cu mâinile tremurânde, Annie îi povesti ce-a vrut cel care a sunat. Harper înjură furios.

-Despre ce-i vorba? Annie, în ce era amestecat Mike?

-Nu știu, strigă ea, pierzându-și controlul. Răsuflă profund înainte să continue, mult mai calmă. Nu știu. Tot ce știu ți-am povestit săptămână trecută. Că-mi spunea tot timpul că va primi niște bani. Dădea impresia că ar fi vorba de bani mulți, dar niciodată nu a spus concret.

-De unde urmau să provină banii? Annie își scutură capul. Nu-i plăcea deloc senzația că este interogată de un agent OSBI.

-Ți-am mai spus, habar n-am.

-Și nu crezi că i-a avut?

-Nu mi-a spus și eu cred că ar fi făcut-o, după felul în care se lăuda.

-Ai recunoscut vocea de la telefon? Ea-și clătină capul din nou.

-Nu.Părea înfundată de parcă bărbatul încerca să-și deghizeze vocea.

-Bărbat? Ea dădu din cap.

-Cum să-și deghizeze vocea?

-Nu știu.Vorbind din gât.Poate că a pus o cârpă pe receptor,oricum trebuie să fi fost una subțire.

-Părea o voce bătrână? Tânără?

-Nu știu...Dar nu era de copil.Cred că era un adult.Harper oftă.

-Bine,cât timp punem casa în ordine,hai să ne convingem că obiectul pe care-l caută nu este totuși pe undeva pe-aici și i-a scăpat celui care te-a chemat.Crezi că societatea locală de telefoane poate face o identificare în cazul în care te sună din nou? Luptând împotriva senzației de greață care o cuprinse brusc,Annie se întinse după o ceașcă.

-Nu.

-Mi-am închipuit.Îi turnă lui Harper o ceașcă de cafea și i-o întinse.

-Mulțumesc,îi spuse el absent.Se pare că un timp va trebui să stau cu tine.

-Ce vrei să spui?

-Vreau să spun că fie că-ți place,fie că nu,voi rămâne până când acest caz se rezolvă și hoțul tău este prins.

Annie era aproape sigură că niciodată în viața ei nu s-a bucurat ca acum auzind aceste cuvinte.Gândul de a sta singură acasă o înfiora.Cu toate acestea,nu putea să se aștepte ca el să rămână cu ea multă vreme.Avea un serviciu și o viață la Oklahoma City.Îi răspunse cu o expresie care spera că aducea a zâmbet.

-Îți mulțumesc de ofertă,dar nu poți face asta.Mi-ai spus că ai doar două săptămâni de concediu.

-Dacă e cazul pot să mai iau.

-Nu suntem responsabilitatea ta.El își înălță o sprânceană.

-Nu? își îndreptă ținuta.

-Nu,nu suntem.

-Părerea mea e alta.Jason este fiul meu și tu...mama lui.N-am să te las singură aici știind că un descreierat crede că ai un obiect pe care-l vrea.De fapt,n-aș vrea deloc să fii aici.Cu siguranță că ai o prietenă la care ai putea sta câteva zile până când lucrurile se rezolvă.Annie își scutură capul înainte ca el să fi terminat de vorbit.

-Nici nu poate fi vorba.N-am să plec.

-Annie,fii rezonabilă.Casa nu este sigură.

-Dar pentru tine e sigură? Harper,este căminul meu.

Singurul cămin adevărat pe care l-am avut de când mă știu.Nimeni nu mă va goni de aici.Unul din motivele pentru care rămăsese împreună cu Mike atâția ani,cu toate că ar fi trebuit să-l părăsească a fost că nu putea suporta ideea de a pleca de la fermă.Nu putea să admită că toți acești ani au fost inutili.Nu-i putea permite unui străin s-o alunge.”Nimănui”,se jură ea din nou.

În timp ce Harper pune în locul geamului spart de la ușa bucătăriei o bucată de scândură,Annie se apucă de sarcina ingrată de a pune casa la punct,în măsura în care putea.Când Harper a terminat cu geamul a venit s-o ajute.Împreună au căutat să facă locuibilă casa,până când vor sosi banii de asigurări și vor putea înlocui mobilele rupte și alte obiecte sparte.Măturau și puneau lucrurile la loc,dar în același timp căutau peste tot și prin toate colțurile,încercând să ghicească ce putea fi acel obiect pretins de cel care a dat telefon.

N-au găsit nimic care să nu fi făcut parte din gospodărie.

-A fost oare o glumă? întrebă Annie.

-Ce anume,telefonul sau spargerea?

-Telefonul.

-Un banc prin telefon? Annie dădu din umeri,privind la gunoi.Orice numai să mai scape de această tensiune.

-Știi,cum fac copiii.

-Mi-ai spus că n-avea voce de copil.

-Poate am greșit.Harper pufni și împinse canapeaua lângă peretele din holișor.

-Ce să-ți spun,bancuri la telefon!Nu te-a întrebat dacă-l ai pe prințul Albert într-o cutie de conserve.O amintire veche,dar clară și vie o asalta pe Annie și se trezi zâmbind.

-Dar nici nu m-a sunat să-mi spună că am câștigat partenera visurilor mele.

Harper se opri să mai aranjeze o pernă de pe canapea și se uită la ea pe deasupra umărului.Colțurile ochilor i s-au înălțat într-un zâmbet.

-Doamne,am uitat cu totul.Bineînțeles că a uitat.Ca de-altfel și Annie.Dar acum și-a amintit de parcă ar fi fost ieri.Noaptea în care ea și încă două viitoare absolvente de liceu au dormit la Wanda a fost o ocazie specială în viața ei.

Atunci toate au pariat că Annie nu-l va putea convinge pe Harper Montgomery, legendarul fotbalist din districtul Crow s-o însoțească la banchetul de absolvire.În fond el terminase liceul cu ani în urmă.Pentru el era doar o puștoaică.Annie s-a îndrăgostit de Harper Montgomery cu o vară în urmă,când s-a mutat în oraș împreună cu mama ei.Nu-l vedea des deoarece el nu venea des în oraș,dar a fost suficient ca să știe că o fascina.

Niciodată nu și-a dat seama de unde i-a venit curajul ca în acea seară să-i dea telefon din dormitorul Wandei, dar l-a sunat. A format numărul lui pe telefonul roz al Wandei și și-a ținut respirația până când el a răspuns. Cuvintele pe care le-a pronunțat au uimit-o pe ea în aceeași măsură ca și pe el.

-Vorbesc cu Harper Montgomery din Crow Creek, Oklahoma? îl întrebă ea în mijlocul chicotelilor prietenelor ei.

-Cine-i la telefon? întrebă el posac.

-Societatea americană a premiilor și dumneata, Harper Montgomery, din Crow Creek, Oklahoma, ți-ai câștigat partenera visurilor. Normal că el a început să râdă.

-Glumești? A avut totuși curajul să-i spună că partenera visurilor lui este o tânără minunată care se numește Annie Samuels și că s-au făcut toate aranjamentele ca el să o însoțească- cea mai curată fată din oraș- la banchetul de absolvire a liceului. Marele fotbalist din districtul Crow a murit de răs. Exact ca acum.

-Râzi de mine, îi vorbi cu blândețe, dar simțea că vrea s-o provoace.

-Da, râd. Trebuie să-ți dau dreptate. A fost cel mai bun banc la telefon care mi s-a făcut vreodată.

-Pentru că a fost așa, îi răspunse ea calm în timp ce aranja un abajur. Ai venit- cu cincisprezece minute mai devreme să mă iei la dans. El chicoti din nou. Cu o voce șoptită îi spuse:

-Într-adevăr, Annie, ai fost o fată frumoasă. Tonul profund, intim, i-a declanșat un val de căldură în partea de jos a corpului, șocând-o prin intensitate. Discuția la care se adăuga amintirea de a fi fost tânără și îndrăgostită și iubită a fost aproape imposibil de suportat. Ea a evocat prima amintirile din tinerețe. Acum ea va trebui să le pună capăt.

-Sunt obosită. Mă duc să mă culc. Dacă vrei, poți dormi în patul lui Jason. Este mai comod decât pe canapea.

CAPITOLUL 9

Harper o urmări cum urcă scările și simți o senzație ciudată în piept. De ce a adus vorba despre întâlnirea lor de la banchet? Și de ce a lăsat și el ca aceste amintiri să iasă la suprafață?

Își scutură capul și se forță să se gândească la ce are de făcut. Dacă ea vrea să creadă că telefonul primit în seara asta era un banc, o va lăsa să creadă. El știa mai bine. Trebuia să fie aceeași persoană care a cotrobăit prin casă.

Ceea ce Harper trebuia să facă era să descopere în ce fel de afaceri se implicase Mike. Locul cel mai potrivit unde să înceapă cercetările, ținând cont de faptul că

În ultimul timp Mike, în partea de răsărit a orașului, singura cârciumă unde puteai găsi băutură pe o rază de treizeci de mile. A doua zi după-amiază devreme, Harper trecu pe acolo. Salută câțiva prieteni vechi și intră în vorbă cu câteva cunoștințe întâmplătoare. Nu a trebuit să depună eforturi mari. Toți cu care s-a întâlnit acolo sau în altă parte erau nerăbdători să vorbească despre Mike. Din nefericire, nimic din ceea ce i s-a povestit lui Harper nu-i era de nici un folos.

S-a dus și la garajul lui Billy să vorbească cu șeful lui Mike, dar Bill Collier nu era acolo. Toți trei frații, Bill, Willard și Frank Collier erau plecați din oraș, fiind anunțați că tatăl lor care locuia la Tusla făcuse un atac de cord. La garaj, Harper a stat de vorbă cu colegii lui Mike, dar nici de această dată nu a aflat nimic.

În acea după-amiază, după școală, Jason, Annie și Harper au mutat lucrurile lui Jason în fosta cameră a lui Mike și au transformat camera lui Jason din spatele casei în cameră de musafiri. N-au terminat decât când Jason trebuia să meargă la culcare. Două ore mai târziu, Harper a renunțat bucuros la confortul îndoielnic al canapelei pentru patul dublu din noua cameră pentru musafiri.

În următoarele câteva zile, Harper a fost de mai multe ori în oraș în vizită la prieteni vechi, aflând ce s-a întâmplat cu ei în ultimii ani și stând cu urechile ciulite pentru a descoperi orice amănunt care să-l fi lămurit de unde trebuia să primească Mike o sumă mare de bani. S-a mai dus o dată la garajul lui Bill Collier și de această dată Bill era acolo.

-Am auzit de tatăl tău, spuse Harper. Cum se simte?

-Acum se simte mai bine. A fost o alarmă falsă. Ieri a ieșit din spital.

Au stat de vorbă câteva minute evocând vremurile din trecut, apoi Harper aduse vorba de Mike. Nu a aflat mai mult decât știa, doar că Bill pretindea că nu știa de falsificarea raportului oficial cu privire la moartea lui Mike în ce privește ora decesului și că Mike băuse. Era un subiect pe care Harper a decis să nu-l pomenească deocamdată. Dacă s-ar confrunța cu autoritățile locale în această privință, ar fi obligat să se implice oficial și nu era încă pregătit pentru acest lucru. Bill i-a spus de asemenea este adevărat că cu multe reticențe-că da, a fost neobișnuit ca Mike sau oricine altcineva să vină să lucreze în mijlocul nopții.

-Cum a intrat? Avea o cheie? Bill dădu din umeri.

-Da, desigur. El și Ben Carpenter veneau în locul meu să deschidă sâmbetele.

Ambii aveau cheie.

Un lucru pe care Harper l-a aflat în timpul vizitelor efectuate în oraș a fost caracterul deosebit al localității Crow Creek, necunoscut de el în timpul anilor în care a lipsit. Au apărut suficiente afaceri și case noi pentru ca să existe o atmosferă activă, în același timp au rămas și lucrurile vechi și familiare. Iar vechii prieteni ai lui Harper s-au comportat de parcă ar fi fost plecat numai un weekend, nu de ani de zile. Chiar și Willard cu ochiul sălbatic s-a purtat de parcă Harper n-ar fi fost plecat niciodată. Harper s-a întâlnit cu el într-o cafenea și au stat câteva minute la aceeași masă. Scurta conversație i-a amintit lui Harper că el și Mike nu au fost singurii frați atât de diferiți ca ziua și noaptea. Willard și Bill erau bărbați liniștiți, politicoși, amândoi cu adevărat foarte amabili. Cu totul deosebiți de fratele lor Frank. Harper putea foarte bine să se lipsească de Frank.

Dar toate celelalte-prășul, întâlnirea cu prietenii vechi, verdele viu al grâului de iarnă pe câmp-puri, cârdurile de ciori de la care și-au luat numele și orașul și districtul-au exercitat asupra lui o fascinație inexplicabilă.

Apoi ferma. Și Annie. Și Jason. În capul lui cei trei formau un amalgam. Nu putea să se gândească la unul fără să-și amintească de ceilalți doi. Și când se gândea îi dorea. Pe toți trei. Era un lucru simplu, dar imposibil.

În timp ce Harper încerca să obțină informații, viața la fermă și-a recăpătat rutina cotidiană. Fiecare zi începea cu imensul mic dejun pregătit de Annie. Harper uitase cât de gustoase pot fi ouăle când provin de la găini care ciugulesc libere în curte. Ouăle provenind de la găinile lui Annie erau bele mai bune din câte a mâncat vreodată. După micul dejun Jason se grăbea ca să prindă autobuzul școlii care se oprea acolo unde drumul de lângă casă întretăia, la un sfert de milă la sud, șoseaua principală.

Jason nu se apropiase prea mult de Harper, dar tensiunea care plutise în aer de fiecare dată când erau în aceeași cameră dispăruse. Băiatul nu-l mai privea furios, n-o mai proteja pe Annie de apropierea lui Harper. Nu mai ignora prezența lui Harper. Și nu-l mai sfida de fiecare dată. De fapt, se întâmpla ca ei doi să stea de vorbă mai îndelungat fără ca Jason să fie brutal sau ofensiv. Harper începea să spera că, cu timpul, lucrurile se vor îmbunătăți și mai mult.

S-ar putea obișnui cu acest mod de viață, se gândea, ideea uluindu-l totuși. În trecut nu a luat în considerare posibilitatea de a se însura și a avea o familie, dar locuind la fermă cu Annie și cu Jason și-a dat seama că ar putea să-i fie bine într-un cămin adevărat, cu o soție și un copil. Rutina „normală” care se

instalase în casă l-a făcut să gândească în acest fel. Dar când își termina treburile și se întorcea acasă, revenea la realitate și-și dădea seama că aceste visuri nu sunt pentru el. Dar tocmai atunci ușa din față se trântea și Jason fugea la școală și Harper nu putea să nu se întrebe cum ar fi să vină acasă așa cum se pregătise s-o facă cu zece ani în urmă și să rămână. Dacă Mike nu i-ar fi despărțit cu minciunile și cu intrigile lui... Dacă Annie ar fi avut încrederea și forța să-l aștepte. Dacă evenimentele s-ar fi desfășurat diferit, Harper ar fi stat aici unde stătea acum, la masa de la bucătărie. Annie ar fi fost de zece ani soția lui. Fiul lor tocmai ar fi plecat la școală. Poate ar mai fi fost și alți copii.

Normalitate. Tocmai ceea ce și-a dorit pentru el și pentru Annie în toți acești ani din urmă. În schimb, acum între ei există diferențe de netrecut și totuși sunt aici și încearcă să pară normali. Pretinzând că nu sunt străini.

După ce Jason pleca, în fiecare zi, casa părea cam prea liniștită până când Annie nu dădea drumul la aspirator sau la mașina de spălat. Când Harper rămânea acasă la prânz, erau numai ei doi și se părea că atâta timp cât menținea distanța fizică, Annie se eliberează de tensiune. Numai când se apropia de ea, lucrurile păreau că se complică.

Joi dimineață, a doua zi după ce se întâlnise cu Willard Collier, Harper s-a hotărât să-și testeze teoria. Annie, îmbrăcată într-un trening verde și cu șosete roșii, stătea la chiuveta din bucătărie și freca cu o sârmă grăsimă care se lipise pe exteriorul unui vas din oțel inoxidabil. Apa curgea, hota era și ea în funcțiune, așa că ea nu l-a auzit când a venit în spatele ei. Își sprijini brațul stâng de servanta din spatele ei și-și întinse pe cel drept să-și pună ceașca de cafea lângă chiuvetă.

Speriată, Annie scoase un țipăt. Vasul îi alunecă din mână și se lovi de chiuvetă.

Scăpă din mână și sârma.

-Stai liniștită, spuse Harper, punându-i o mână pe umăr. Sunt numai eu.

Ea își apăsă pieptul cu palma udă și încercă să se strecoare de lângă el.

-M-ai speriat de moarte.

-Îmi pare rău. Dar nu-i părea atât de rău încât s-o lase să plece, deoarece planul lui de a-și demonstra teoria potrivit căreia ea era nervoasă când el se afla în apropierea ei a avut efectul contrar, într-adevăr era nervoasă, dar ceea ce simțea el după ce o atinsese ar fi trebuit să fie nepermis. Ceva fierbinte. Electric. Intens. A mai stat un minut simțind cum ea tremura la atingerea lui, înainte să se poată aduna și să-și ia mâna de pe umărul ei. Cu o înjurătură mută, se întoarse și se trezi cu privirea la geamul camerei de zi, ceața din capul lui neavând timp să se risipească, nefiind conștient cum a ajuns acolo. Ea îl dorise. O simțise prin umărul ei, ca un strigăt puternic. Cel puțin așa credea că a simțit. Poate a greșit.

Poate nici nu-l dorea pe lângă ea. Poate că pur și simplu își imagina reacția ei, așa cum a fost și în noaptea în care a sărutat-o. Poate își amintea cum a lovit-o Mike și nu dorea ca un bărbat să-o atingă. La naiba, habar n-avea ce-i trecea ei prin cap. Singurul lucru pe care-l știa era că ori de câte ori se apropia de ea, pulsul ei se accelera și ea găsea scuze să poată pleca. O dorea cum n-a dorit niciodată pe nimeni. Și era cea mai mare prostie. Era femeia care zece ani de zile a ascuns că are cu el un fiu. Femeia care poate că-l dorește numai fiindcă este tatăl lui Jason. N-ar trebui să aibă încredere în ea. Nu era posibil să-o dorească. N-ar trebui să-o dorească.

„Harper, bătrâne, este prea târziu. Mult prea târziu. Întrebarea este ce dracu vei face în această situație?”

Annie închise ochii și se împotrivi fiorului care amenința să-o înghită. El trebuia să-și fi dat seama. După tensiunea degetelor lui care o țineau strâns de umeri putea spune că știe ce simte dacă el o atinge. S-a ținut atât de bine toată săptămâna, comportându-se normal, zâmbind, vorbind. Ascuzându-și sentimentele față de Harper. Ținându-se la distanță pentru ca el și Jason să aibă timp să fie împreună fără ea în jur. Asupra acestui lucru ar trebui să se concentreze, să-i apropie pe cei doi, ajutându-l pe Jason să se împace în sinea lui cu Mike și cu Harper. N-ar trebui să aibă viziunea pielii fierbinți care atinge așternutul răcoros, a unor suspine blânde și răsuflări sacadate în întunericul intim. Nu are dreptul la Harper. Cu ani în urmă, a dat cu piciorul la orice fel de pretenție față de el. Singurul lucru pe care nu-l știa era cât va mai putea locui sub același acoperiș cu el fără să se descompună în mii de bucățele. Ar putea, dacă ar evita apropierea lui. S-a comportat suficient de rezonabil în restul zilei, dar seara când telefonul a sunat tocmai după ce Jason s-a dus la culcare, ea a întins mâna să ridice receptorul și brațul lui Harper a cuprins-o și i-a smuls receptorul din mână. Știa că el speră să fie din nou cel care o mai sunase. Au trecut patruzeci și opt de ore de când nu mai aveau nici un semn de la el.

În timp ce Harper spunea alo, Annie se îndepărtă puțin de el, suficient de mult să nu-i simtă căldura. Suficient de mult, spera ea, ca pulsul ei să se liniștească.

Deodată Harper trânti receptorul în furcă.

-La naiba!

-Ce s-a întâmplat?

-A închis. Începu să înjure, cu o voce înfundată și brutală. Jigodia, ne lasă să așteptăm patru zile în loc de două și atunci închide. Annie avea o mare experiență în ce privește bărbații furioși. De multă vreme învățat că viața poate

fi mai lină dacă-i poți împlânzi, chiar dacă nu era ea cauza supărării. Cum Harper continua să înjure, mecanismul programat de apărare s-a declanșat în interiorul ei. Fără să se gândească, își lăsă ochii în jos.

-N-ai vrea o ceașcă de cafea?

-La dracu, nu, nu vreau o ceașcă de cafea. Vreau să lovesc pe cineva. Cu toată forța. Annie tresări. Gura-i deveni uscată, iar de frică pulsul ei a început să facă salturi mari, neregulate.

-A mai rămas o bucată de plăcintă, mă duc să ți-o aduc.

-Nu vreau blestemata de plăcintă. Inima-i tresări.

-B...bine. Poate o ciocolată fierbinte?

-Ce dracu-i cu tine? Bombănitul lui furios putea tăia oțelul. Ți-a fost spartă casa de două ori, un nebun te sună la telefon pretinzând să-i dai ceva despre care habar n-ai, sunt furios de-mi vine să scrâșnesc și tu îmi oferi plăcintă și ciocolată fierbinte? Femeie, ți-ai pierdut mințile.

-N...nu, am crezut doar...

-Uită-te la mine, îi ceru el. Annie încercă să înghită nodul fricii lipsite de rațiune, dar nu putea.

-Pe dracu, Annie, uită-te la mine! Încet își ridică privirea și întâlni niște ochi cenușii cuprinși de furie...și îngheță. Harper! Este Harper, nu este Mike. Nu este Mike. Realitatea îi dădu o senzație de ușurare și un sentiment de eliberare despre care nu știa că o posedă. Frica dispăruse tot atât de repede pe cât de repede își făcuse apariția. Harper făcu ochii mari.

-Doamne Dumnezeule, șopti chinuit. Ce ți-a făcut? Annie clipi.

-Cine?

-Nu-mi vorbi baliverne. Mike. Dragul meu frate dispărut. Regretatul tău soț.

Adineaori te-ai uitat la mine de parcă îți era teamă că am să-ți tai capul. Parcă mi-ai spus că înainte de acea ultimă seară nu te-a lovit niciodată.

Simțindu-se oribil din cauza a ceea ce a dezvăluit fără să vrea, Annie roși.

-Nu m-a lovit...Doar...înghiți și privi în lături. Numai că, atunci când se înfuria devenea foarte rău. M-am obișnuit să-l împlânzesc. Acum nici măcar nu mi-am dat seama ce fac. Putea simți privirea lui furioasă îndreptată asupra ei și atingând-o cu căldura ei. Îmi pare rău.

-Nu-mi place să mă confunzi cu Mike. Annie, nu sunt el. Încearcă să faci această deosebire.

-Nu mi-a fost niciodată greu să nu vă confund, îi răspunse furioasă, privindu-l în sfârșit. Tu ai plecat. El a rămas. Harper s-a dat înapoi de parcă l-ar fi lovit. Annie hohoti și-și acoperi gura cu ambele palme, făcând ochi mari.

-O,Doamne,nu-mi vine să cred...Nu asta am vrut să spun.Îți jur,Harper,nu asta am vrut să-ți spun.Harper abia a mai auzit-o prin vâjâitul produs de aceste cuvinte.”*Tu ai plecat.El a rămas.*”

-Harper.Voia să-l atingă,dar apoi își lăsă brațul în jos.O Harper,eu...

-Nu,spuse el,părându-i-se că vorbește din fundul unui tunel.Ai dreptate.Eu am plecat.

-Trebuia.Era munca ta.Tot timpul,se gândi Harper amețit,a învinuit-o pe Annie.

În toți acești ani.Niciodată n-a luat în considerare,sau n-a vrut să recunoască,ideea vinovăției lui,dar iată că ea era prezentă,în fața lui,răsunându-i în minte.Se considera tânăr și invincibil,având certitudinea că,în viața lui totul va merge bine.Considera drept sigur că după ce se va sătura să se joace de-a șoarecele și pisica,ceea ce-i umplea venele de adrenalină,o va regăsi pe Annie așteptându-l.Nu a făcut nici un fel de efort să ia legătura cu ea fiindcă știa că-l iubește.Nimic nu putea să se întâmple.Nimic nu putea să meargă prost.Doar încă o însărcinare,deoarece era bun în munca lui și el știa.Îi plăceau emoțiile,pericolul muncii de agent secret.

Cât de prost a putut fi! S-a gândit că n-âr fi trebuit să aibă încredere în ea,când de fapt el a fost cel care a decepționat-o,considerând-o drept-o certitudine.

-Da,spuse cu amărăciune,era munca mea.Dar aș fi putut refuza însărcinarea.Ar fi trebuit s-o fac.Atunci aș fi fost aici unde aveai tu nevoie de mine,în loc să fiu Dumnezeu știe unde,jucându-mă de-a agentul secret pentru narcotice.O coardă invizibilă îi strângea pieptul.Se uită la plafon și trase aer în piept să se mai elibereze de tensiune.Și tot timpul te-am învinuit.

-Fiindcă eu sunt de vină pentru toată această încurcătură.

-Annie,te-am părăsit.Aveai nevoie de mine și eu nu eram aici.

-De unde era să știi că eram o lașă mică și naivă?

-Erai tânără și însărcinată,singură și speriată.Credeai că nu mă mai întorc.

-N-aveai de unde să știi,protestă ea.Trebuia să am o mai mare încredere în tine.

Trebuia să știu că te vei ține de cuvânt.El îi zâmbi cu tristețe la gândul,oarecum ironic,că e firesc că încearcă să-și asume vina,după ce a învinuit-o în permanență pe ea,și spuse:

-Da,trebuia să știi.Privirea ei jignită l-a făcut să-și regrete cuvintele.A rănit-o.

Poate că o parte din el a vrut s-o pedepsească pentru rolul jucat în despărțirea lor în toți acești ani.Dar el știa că trebuie să treacă peste toate acestea,să-și accepte partea de vină,să se confrunte cu ea astăzi,să privească spre viitor.Amândoi sunt vinovați și învinuirile sunt inutile,își întinse brațul s-o tragă spre el.

-Annie....Cu ochii mari,ea se dădu înapoi,departe de mâna lui întinsă.

El își lăsă mâna să cadă și-și strânse pumnii.

-Te gândești și-acum că vreau să te lovesc? Mă confunzi cu Mike?

Tonul ascuțit al râsului ei amar l-a surprins.

-Nu.Crede-mă,cunosc deosebirea.

-Atunci pur și simplu trebuie să presupun că nu vrei să te ating.Cuvintele, adevărul evident din ele i-au lăsat un gust acid.Din nou ea păru jignită.Se prinse cu brațele și închise ochii.

-Harper,nu-i vorba de asta.

-Atunci despre ce? răspunse el frustrat.De fiecare dată când mă apropii de tine la o distanță de un metru,sari ca o pisică speriată.Ce altceva să mai cred? Nu știu ce naiba-ți trece prin cap.Ochii ei se deschiseră larg și ea își încheșta maxilarele.

-Dacă n-ai fi atât de orb,ai ști precis la ce naiba mă gândesc când te apropii de mine,îi răspunse ea furioasă.El nu-i înregistra aproape deloc cuvintele.Se simți prins de tonul ei și de supărarea din ochi.Ea furioasă.Pentru prima dată de când a văzut-o la înmormântarea lui Mike,a dat frâu liber emoțiilor.

Ea se apropie de el și-l împunse cu degetul.

-Te crezi deștept tu,domnule agent OSBI,cel mare și cel rău? îl împunse din nou,ochii ei aruncând flăcări.Nu vezi nici măcar ce se întâmplă sub nasul tău.

Harper o privi uluit; fascinat de ceea ce se petrecea acum aici.Iat-o pe adevărata Annie,cea de care își amintea,plină de pasiune și de viață.Frumoasă de ți se taie respirația.

-Atunci poate că ar fi mai bine să-mi spui deschis.Ea-și ridică o mână spre cer și-și dădu ochii peste cap.

-Cum de-ai ajuns polițist? Acum știu de ce nu te-ai căsătorit toți acești ani.Un bărbat care nu percepe că o femeie îl dorește merită să trăiască singur!

El își stăpâni un râs uluit.

-Mă dorești? Fața ei deveni tot atât de roșie ca șosetele pe are le purta.

-Ți-am spus tot ce aveam de spus.

-O nu,n-ai spus.Înainta spre ea până când o lipi de servanta din bucătărie.Nu te opri tocmai acum,când lucrurile devin interesante.

-Râzi de mine? Grijuliu să nu-i atingă pielea,îi dădu la o parte șuviță de pe obraz.

-Doamnă,în nici un caz.Pe de o parte instinctul îl avertiză să se retragă.Era o greșeală.Pe de altă parte,era atât de uimit că simpla atingere a părului ei putea să-i trimită un val de căldură în coapse,încât era convins că nu se va putea îndepărta nici măcar dacă viața lui ar fi depins de acest pas.

-Harper...

-Dacă tu mă dorești și eu te doresc,de ce ne certăm?

Ochii ei s-au transformat într-un albastru ca al loptii.

-Nu cred...Se apropie și înghiți.Nu cred că este o idee bună.

El se apropie și mai mult și inspiră.Mirosul pudrei pentru copii i se urcă direct în cap ca un afrodisiac puternic.

-De ce?

-Pur și simplu...nu este.

-Annie,doar un sărut.Se aplecă și mai mult până când îi simți respirația.Ne trebuie numai un sărut.În clipa în care buzele li se întâlniră,amândoi și-au dat seama că el minte.Un sărut nu va fi niciodată suficient.Gustul ei îi provocă fierbințeală,foame,sete.Își strecură brațele în jurul ei și o trase la pieptul lui, dorind s-o simtă.Era paradisul.Deoarece nu era suficient de aproape.

Scâncetul abia auzit de dorința împărtășită îl înnebuni.În câteva secunde pulsul lui se accelerează,simțindu-l în întreg corpul.Ea se înfierbântă în brațele lui, uluindu-l cu patima răspunsului ei.

„Mă dorește”,se gândi el mirat.Nu se putea nega după felul în care l-a sărutat și ea,după felul în care mâinile ei lacome s-au prins de el,după cum respirația ei devenea tot atât de febrilă ca a lui.Aceasta era Annie pe care o știa.Această femeie aprigă,plină de pasiune care îi făcea ca inima să-i bată nebunește.

Doamne,cât de mult i-a lipsit! Nici o altă femeie n-a fost în stare să facă tot ceea ce-i făcea ea-ca după numai un sărut genunchii să-i tremure iar coapsele să-l doară din cauza întăririi penisului.Își lipi din nou buzele de ale ei și încercă să-și stăpânească un geamăt.Dar tremurul ei de răspuns i-l smulse din gură.

Prea repede.Lucrurile se desfășurau prea repede.Harper își dezlipi buzele de ale ei și-și sprijini fruntea de ea,luptând pentru aer.

-Annie,suflă el.Doamne Annie.Își înalță capul și privi în jos la ea.

Cu ochii închiși ea tremura în brațele lui.

-Annie? Cu degetul mare și arătătorul sub bărbie îi înalță capul.

Încet,ea-și deschise ochii.Dorința ce i se putea citi în aceste profunzimi albastre ar fi fost suficientă să-l înece.

-Vrei să ne oprim? o întrebă cu glasul abia audibil,cu inima care-i lovea cu putere sternul.Ea își umezi buzele.

-Vrei să te oprești? Limba ei,buzele ei umede și umflate,întrebarea ei i-au accelerat pulsul.

-Pentru nimic în lume,reuși să spună.Annie privi în ochii cenușii fierbinți și simți că pământul i se clatină sub picioare.De zece ani îl dorea,de zece ani avea nevoie de el,de zece ani îi lipsea.Zece ani a trăit în minciună cu un alt bărbat și

se simțea moartă pe dinăuntru.De zece ani se simțea vinovată.Și-acum el este aici și o dorește și nici o vină și durere din lume nu poate opri dorința ei acută.

Îi prinse cu brațele grumazul și se întinse.Sub mângâierile degetelor ei,părul lui era ca mătasea groasă.

-Atunci nu te opri,îi șoptiră buzele lui.Ca o iască aprinsă de o scânteie,flăcări au izbucnit în ea,atingând-o,torturând-o,chinuind-o cu fiecare mișcare a buzelor,cu fiecare mângâiere a mâinilor lui.Șocată de propriul ei răspuns disperat,se lipi mai strâns de el,îl trase mai aproape,implorând mută mai mult.

Mesajul ei a stârnit focul în sângele lui Harper.Din cauza bățăilor de nestăpânit ale inimii,mâna îi tremură toată când îi prinse sânii.Când ea începu să gâfâie și se smuci,își trase mâinile,speriat că poate se mișcă prea repede.

-Nu,șopti ea plină de patimă.Te rog.Îi călăuzi mâinile înapoi la sânii ei și se lipi de palmele lui.Te rog.Emoțiile acute și grele pulsau în el ca niște lovituri de ciocan.Nu voia emoții.Voia eliberarea de chinul provocat de ea.Nu voia să se gândească la ziua de ieri,la cea de astăzi sau de mâine,sau la consecințe,sau la un fiu care poate nu-l va accepta niciodată.Voia doar să se contopească cu focul ei.Îi părăsi buzele și se plimbă cu gura pe gâtul ei până întâlnește marginea tricoului pe care-l purta.

-Cu ani în urmă,îi șopti răgușit,visam să te duc sus,să mă pierd în tine,să te iubesc până când amândoi vom înnebuni.Cu gura pe gâtul ei își strecură mâinile sub tricou și fu cuprins de un tremur,simțind în palme greutatea mătăsosă a sânilor ei goi.Annie,lasă-mă să te duc sus.Te rog,lasă-mă.Ea își înfipse degetele în umerii lui.

-Da,șopti ea cu un geamăt.Da.Răspunsul ei pătrunse până în profunzimea lui.Era cât pe ce să cadă în genunchi.Gestul de a-i elibera sânii era gata să-l omoare,dar a făcut-o ca s-o poată lua în brațe și s-o ducă sus.Cu o parte a minții Harper era conștient că Jason dormea exact față-n față cu camera lui Annie,așa că o duse în a lui.După ce intră,închise ușa cu umerii,apoi traversă camera și o așeză lângă pat.În cameră era întuneric aproape deplin,dar un fascicul palid de lumină de la becul din curte se strecura prin jaluzelele lăsate.Suficientă lumină să-i poată citi dorința din priviri.O trase la piept și o sărută din nou.Ultima lui judecată rațională a fost că poate nu trebuie s-o ia atât de repede.Asta înainte ca ea să-i răspundă la sărut.Cerule,oare și înainte când a fost cu ea,a fost tot atât de bine? A simțit oare la fel? Atât de copleșitor?

Se dădu înapoi și-i trase tricoul deasupra capului,în timp ce ea îi desfăcea nasturii cămășii.Nu mai avea timp pentru cuvinte,strălucirea palidă a sânilor ei goi în semiîntuneric i-a golit tot aerul din piept.Erau albi,și lăptoși și perfecți,cu

sfârcurile mai întunecate, făcându-l să simtă în palme furnicăturile dorinței. Era mult mai frumoasă decât în visele lui. Odată cu răsuflarea lui sacadată deveni conștient de un lucru. În ciuda autosugestiei, în ciuda voinței lui, în toți acești ani a visat-o, din nou și din nou. A visat unica lor noapte împreună cu mult timp în urmă. Visa să mai fie cu ea din nou, s-o atingă, s-o guste, să se piardă în căldura ei. Iată visul lui. Ea era visul lui. Și deodată și-a dat seama cu patimă că nu vrea să se grăbească în această noapte. Vrea să savureze fiecare clipă petrecută cu ea, fiecare părticică din trupul ei. Cine știe dacă va mai avea vreodată o astfel de posibilitate? Ea îl urmărea tremurând, având întipărit pe față un sentiment de incertitudine. Ar fi trebuit s-o mai întrebe dacă era sigură că asta vrea, dar n-o va face. Nu putea s-o facă. Îi era prea frică să nu-și schimbe părerea. Ea trebuia să spună dacă vrea ca el să se oprească. Dar un lucru trebuia discutat.

-Nu m-am gândit că vom ajunge aici, îi spuse el, cu inima grea. Nu am nimic cu ce să te protejez. Spune-mi dacă folosești măsuri contraceptive. Te rog.

-Pastilele, reuși să rostească ea, cu răsuflarea la fel de grea ca a lui. Iau anticoncepționale. A crezut-o. Avea încredere în ea. Dacă ea spunea că ia anticoncepționale, chiar dacă s-a jurat că de ani de zile n-a fost cu Mike, n-o va lua la întrebări. Nu voia.

-De ce? i-a scăpat totuși din gură. Pielea de pe sânii ei s-a făcut ca de găină.

-Din cauza unui dezechilibru hormonal. I-a auzit răspunsul, dar dorința intensă resimțită l-a făcut să uite întrebarea. Stătea în fața lui, pe jumătate goală iar el nu-și putea închipui pentru nimic în lume de ce vorbesc când sunt lucruri mai importante de făcut. Îi acoperi sânii cu mâinile care erau departe de a fi sigure.

Inima îi bătea puternic trimițându-i valuri-valuri de căldură până la călcâie.

-Doamne, ce piele moale ai!

Atingerea lui era ca un foc, un foc fierbinte, mătăsos care ardea mai degrabă cu o plăcere pătimașă decât cu durere. Scâncetul scos de ea a deranjat-o dar nu l-a putut opri. Fluxul lichid al senzațiilor în însăși esența lor era prea acut, prea uluitor, prea binevenit ca să încerce să-și oprească reacția. Cu mâini nerăbdătoare, îi întoarse mângâierile și a fost răsplătită cu geamătul lui de răspuns.

De atâta timp visa la el, fără nici o speranță vreodată că îl va mai putea mângâia. Era o minune că puteau fi împreună și deodată a devenit nesățioasă. Și-a plimbat mâinile pe spatele lui, pe mușchii abdomenului. A mirat-o tăria acestor mușchi, dar nu în așa măsură încât s-o oprească să-l cuprindă jos prin materialul gros al blugilor. La atingerea ei întregul lui trup s-a încordat. Simțea prin blugi cum crește, pulsează și se întărește. Simți în ea răspunsul unui val de căldură care i-a smuls un strigăt slab.

Apoi,mâna lui începu s-o mângâie până jos și genunchii i s-au înmuiat. Harper o prinse și o strânse la piept,mirat de reacția ei la atingerea lui.Amețit de mirosul înfierbântat al pudrei pentru copii și al femeii,o culcă pe pat și-i prinse gura cu a lui.Forța sărutului lui,viteza cu care a scăpat de restul de îmbrăcăminte au fost o bătaie de joc la adresa hotărârii lui de a nu se grăbi.Putea să se abțină doar atât ca să nu intre în ea deodată și să-și ofere o eliberare rapidă, fierbinte,dorită cu înfocare de mădularul lui.Annie merita cu mult mai mult. Amândoi meritau mai mult.În timp ce-i mângâia pielea ca de satin,iși impuse mâinilor calm.Dar când ea își înfipse degetele în umerii lui și picioarele ei mătăsoase s-au atins de ale lui,voința i s-a făcut țandări.O trase sub el și i se așeză între picioare.

-Da,șuieră ea.Da.Șoldurile i s-au arcuit,implorându-l să intre acolo unde dorea el cel mai mult.El s-a oprit un moment,rușinat parcă de gestul ce trebuia să-l facă.Ea se zvârcolea sub el,implorându-l cu sunete violente scoase din gâtlej,cu disperarea mâinilor ei nesățioase.Reacția ei l-a excitat și a intrat în ea.

Doamne,era strâmtă!Era ca prima dată,când ea nu cunoscuse nici un bărbat, numai că acum era mai bine.Mai fierbinte.Mai netedă.Era ca și cum ai fi venit acasă,iar plăcerea de nesuportat amenința să-l zdrobească.Profunzimile ei fierbinți,mătăsoase am înghițit totul.Dorința și căldura l-au lipsit de ceea ce i-a mai rămas din stăpânirea de sine.Se retrase,apoi zvâcni din nou,mai puternic și mai repede de fiecare dată,până când deodată ea îl strigă pe nume cu un glas disperat,întregul ei corp încordându-se.Intră din nou în ea,iar ea se aprinse de tot,climaxul ei uluindu-l cu patima sa,aruncându-l dincolo de normalitate și ducându-l cu ea într-o izbucnire de căldură și lumină și emoții care l-a orbit.

Când gândurile lui Harper se limpeziră,iși dădu seama că Annie îl mai ținea strâns,agățându-se de el de parcă i-ar fi fost teamă că va dispărea.Apoi îi văzu lacrimile.Se ridică în coate și-i prinse fața cu ambele mâini.Plângea tare,pieptul ei ridicându-se și coborând din cauza efortului de a-și stăpâni suspinele.

-Scumpo? Auzind acest nume,cel cu care obișnuia s-o cheme,cel cu care Mike a chinuit-o ani de zile,dar care era acum rostit de buzele bărbatului pe care niciodată n-a încetat să-l iubească,Annie începu să plângă și mai tare,incapabilă să se oprească.Atât de mult s-a stăpânit de-a lungul anilor încât acum nu mai putea să se controleze.Plăcerea violentă pe care i-a dat-o el a anihilat ultimele ei bariere și a deschis stăvilarele.

CAPITOLUL 10

Lacrimile ei l-au umilit,iar când a văzut că nu se opresc au început să-l îngrijoreze.

-Annie,scumpo? Ea se înfiora în brațele lui.

-Îmi pare rău,reuși ea să rostească printre suspine chinuitoare.Îmi pare rău.

-Liniștește-te.Trupurile lor erau mai apropiate.El începu să se retragă,dar ea îl apucă mai strâns și-l ținu.

-Nu încă,se rugă ea.Nu mă părăsi încă.

-Nu,n-am să te părăsesc,dar,scumpo,ce s-a întâmplat? O scutură un alt suspin.

-N....nimic.

-Am fost prea brutal? Te-am rănit?

-Nu...nu.A fost...Ai fost perfect.O ținu și o mângâie pe cap,lacrimile ei sfâșiindu-l.

-Numai...că...nu mă pot opri.

-E-n regulă.Ținând-o strâns,se trase din profunzimile ei și se îndepărtă, legănând-o.E-n regulă.Tulburat de reacția ei,o ținu până când adormi în mijlocul lacrimilor.Lui nu-i era somn și era bucuros.Voia să-și amintească fiecare clipă a acestei nopți, chiar și lacrimile ei,deoarece era convins că știe cauza,cel puțin a unora,i-a povestit că n-a mai dormit cu Mike de patru ani.I-a povestit că, chiar și înaintea acestei perioade,partea fizică a căsniciei lor nu a satisfăcut-o.

I-a povestit că de la noaptea petrecută pe malul eleșteului-singura dată până acum când făcuseră dragoste-n-a fost niciodată satisfăcută.Judecând după felul în care a reacționat în brațele lui,nu era de mirare că și-a dat frâu liber emoțiilor. Chiar dacă era un sentiment meschin,egoist și detestabil,Harper era deosebit de fericit că ea nu a fost în stare să-i ofere lui Mike ceea ce i-a oferit lui în această noapte.Dar oare întreruperea lungii ei abținente să fi fost singurul motiv al lacrimilor ei? Ce a însemnat pentru ea această noapte,în afara eliberării fizice explozive? Nu știa și nici nu va ști decât dacă o va determina pe ea să vorbească. În ce-l privește,știa ce a însemnat pentru el această noapte.Actul dragostei l-a tulburat.Cu excepția nopții petrecute atunci demult cu Annie,n-a fost niciodată atât de tulburat.Foarte multe lucruri pe care le-a simțit acum nu le-a mai simțit înainte.Lipsea plenitudinea,reconectarea cu o parte din sine pe care n-a cunoscut-o.Sentimentul de a ști că măcar pentru moment,el și cu Annie sunt destinați să fie împreună.Dar se întreba ce va fi mâine.Se întreba dacă va reuși să scape odată și pentru totdeauna de toate vechile amărăciuni și de neîncredere. Dacă va putea accepta rolul lui în distrugerea visurilor lor.Vrea oare un viitor împreună cu ea? Oare ea vrea un viitor împreună cu el?

Harper înghiți cu greu și se uită la tavan,degetele jucându-se cu părul ei des,moale.Adevărul este că nu știa ce voia,la ce să se aștepte.Exceptând faptul că nu voia ca această noapte să fie singura lor noapte împreună.

Trecuse de mult de miezul nopții când își dădu seama că ar trebui s-o ducă pe Annie în patul ei.Voia s-o țină în continuare în brațe.Era atât de bine cu ea în brațe,mai ales că a crezut că niciodată nu o va mai simți.Dar ei nu i-ar fi plăcut ca Jason s-o vadă dimineța ieșind din camera lui Harper și Jason nu era pregătit pentru o asemenea imagine,chiar dacă n-ar fi înțeles pe deplin implicațiile.

Harper o lăsă pe Annie.Brațele ei se strânsură în jurul mijlocului lui și-i murmură numele.Se sufocă de emoție.Ultimii zece ani ea și i-a petrecut cu Mike.Harper abia s-a întors în viața ei și n-au vorbit nimic despre viitor.Cu toate acestea numele lui l-a șoptit în somn.L-a mișcat profund.

Până la urmă s-a sculat de lângă ea și și-a îmbrăcat blugii.Dacă cumva Jason s-ar fi trezit,Harper n-ar fi vrut să fie prins-în sensul strict al cuvântului-cu fundul gol.Încet să n-o trezească,a tras cearceaful și a luat-o în brațe.S-a cuibărit cu capul lângă umărul lui ca o pisică ce se încolăcește pe un loc călduros la soare.

O,Doamne,Annie,ce facem,tu și cu mine? Vom avea un nou început,dar de această dată bun sau ne vom răni din nou?

A dus-o jos în hol și în camera ei,închizând ușa fără zgomot,înainte de a o așeza ușor pe pat.În timp ce-și trăgea brațele de sub ea,brațele ei i-au prins grumazul.A scos un sunet somnoros care i-a stârnit dorința de a se culca lângă ea și de a o ține în brațe toată noaptea.

-Te-am visat oare? șopti ea.

-Dacă da,îi răspunse simțind că-i vine să zâmbească,am avut același vis, scumpo.Ea îl trase mai aproape.Când vorbi din nou avea o voce adâncă,fierbinte și încă somnoroasă.

-Crezi că mai putem visa o dată? O,Doamne! Chemarea unei sirene și nu era deloc imun la ea.Inima lui a prins viteză.Faptul că ea îl dorea i-a aprins orgoliul masculin alături de o altă parte anatomică foarte masculină.

-Ești sigură că ești trează?

-O,da.Își împleti degetele în părul lui și-i dădu sărutul cel mai fierbinte,cel mai erotic ce se putea imagina.Era pentru el un ordin de a se apropia.O cerere de participare.Nu era deloc sărutul unei femei care,cu câteva ore în urmă,a plâns de n-a mai putut.Era sărutul unei femei care știa ce dorește și nu se va mulțumi decât cu el pe de-a întregul.Sunt cu certitudine trează.

Cu mâinile tremurând,Harper își scoase blugii și se strecură lângă ea în pat.

-Atunci,scumpo,hai să visăm.

Carnea dezgolită întâlnește carnea dezgolită și noaptea s-a aprins arzând durerile din trecut,luminând calea către o împlinire împărtășită atât de puternică încât puțini au aflat vreodată cât de tari pot fi senzațiile și emoțiile.În acea noapte,în patul ei,Annie și Harper au aflat.

Annie se trezi în zori și se întinse către căldura compactă a bărbatului care a iubit-o noaptea atât de pătimăș. Amintiri fierbinți și erotice palpitau în sânii ei și între picioare.Niciodată nu și-a imaginat că ar fi capabilă să răspundă unui bărbat așa cum i-a răspuns lui Harper în această noapte,din nou și din nou.Voia să-l mai simtă,avea nevoie de căldura și de forța lui,să se asigure că noaptea trecută a fost adevărată.Dar înainte ca să-și desfacă degetele de pe cearceaful răcoros,moale,își dădu seama că el a plecat.Se simți cuprinsă de goliciune, răceală și de apăsarea unei greutate.A părăsit-o în timp ce dormea.

A urmat apoi jena.Sfinte Dumnezeule! Lucrurile pe care l-a lăsat să i le facă-lucrurile pe care i le-a făcut ea! Amintindu-și,simți cum o roșeață i se ridică din călcâie până la pielea capului.Îngrozită de comportamentul ei în timpul nopții,se făcu mică gândindu-se ce-o fi crezut Harper despre ea.O văduvă singură,dornică de dragoste,al cărei soț n-a satisfăcut-o niciodată.O,Doamne,de ce a trebuit să-i spună? Cum îl va mai putea privi în față? Niciodată în viața ei nu s-a comportat atât de violent! A fost minunat,mai cutremurător decât orice fel de vis.Dar după o astfel de noapte împărtășită,poate o femeie să mai privească în ochii bărbatului?

Harper o auzi pe Annie mișcându-se în dormitorul ei și se întrebă ce-i putea trece prin cap.Așteptă ca și ea și Jason să intre în baie și să coboare,înainte de a-și părăsi și el camera.Regretă oare noaptea de dragoste petrecută cu el?

Harper nu-și dădea seama ce se va întâmpla după noaptea trecută,știa doar că vrea să afle.Ajungând în bucătărie,nu i-a trebuit prea mult să-și dea seama că dacă lucrurile erau lăsate pe seama lui Annie,după noaptea trecută,nu se va întâmpla nimic.Ea stătea lângă servanță,lângă prăjitorul de pâine și aștepta ca pâinea să fie gata.Umerii-i erau rigizi,mișcările necontrolate și nu voia să-i întâlnească privirea.

-Bună dimineața,începu el.Cu fața roșie ea privi undeva în vecinătatea celui de-al treilea nasture al cămășii lui,apoi în jos spre servanță.

-Dimineața,mormăi ea.Micul dejun este gata în câteva minute.Harper a mai stat o clipă,dorind ca ea să se întoarcă și să se uite la el,simțind nevoia ca ea să confirme noua lor intimitate.Dar ea n-o făcu.

-Annie? Măinile ei au tresărit, dar nu s-a uitat la el. Jason năvăli în cameră. Umerii lui Annie s-au lăsat într-un gest care i s-a părut lui Harper că este de ușurare.

-Bună, dragule, îi spuse lui Jason.

-Bună, mami. N-ai uitat că după școală mă duc acasă la Zack să-i văd cățelușii?

-N-am uitat, răspunse ea cu un zâmbet.

-N-ai uitat că puii sunt destul de mari să fie despărțiți de mama lor?

-De fapt am uitat. Puse patru felii de pâine prăjită unse cu unt pe o farfurie. De această parte am uitat.

-Ei bine, sunt destul de mari. Tatăl lui Zack a spus că dacă nu le va găsi cămine noi, nu știe ce va face cu ei. Ți-am spus cât de drăguți sunt?

-A, da, cred că mi-ai spus.

-Ți-am spus că au nevoie de un cămin nou? Luptându-se cu un surâs, Annie trânti o cutie de fulgi de ovăz pe masă, la locul lui Jason.

-Mănâncă-ți micul dejun. Dacă pierzi autobuzul nu-ți voi da voie să te duci după-amiază la Zack. Lingurița lui Jason zbură de la ceașcă la gură și invers. În pofida îngrijorării că Annie el evită, Harper n-a putut să-și stăpânească un chicotit. Se așeză la masă iar Annie s-a dus să aducă și cafeaua.

-Sunt sigur că nu mă va lăsa să iau un cățeluș, mormăi Jason. Harper își întinse șervetul pe genunchi.

-Vrei să mă ocup de ea cât ești la școală? Privirea lui Jason se îndreptă spre Harper, apoi spre Annie și din nou spre Harper.

-Ai vrea? Harper tăcu. A fost cuprins de o plăcere profundă, violentă. Pentru prima dată Jason îl ruga ceva. Annie reveni la masă și își trase scaunul, fără să se uite la Harper.

-Voi face o încercare, îi spuse Harper lui Jason, prin nodul pe care-l simțea în gât. Ochii lui Jason s-au luminat. Îi zâmbi sfios lui Harper, apoi continuă să-și mănânce fulgii. Când, cu câteva minute mai târziu, plecă la școală, mai era cu zâmbetul pe buze. Harper la fel. Bucătăria se umplu de tăcere ca întotdeauna când Jason pleca. Singurul zgomot era cel al linguriței care se lovea de ceașcă în timp ce Harper și Annie terminau micul dejun, precum și cel al zumzăitului monoton al frigiderului. Congelatorul de alături pornea și se oprea, dar sunetul abia se deslușea.

-Annie? Măinile ei s-au oprit din gestul de a împături șervetul.

-Vrei să-mi dai te rog laptele? O roșeață puternică i-a acoperit obrajii.

-Da, desigur. Întinzând mâna să ia cana de plastic de la ea, Harper i-a atins deliberat degetele. Ea s-a tras înapoi brusc, iar el era cât pe-aici să scape cana din mână. Privirea ei a prins-o pe a lui-el era sigur că involuntar-dar în sfârșit a

putut-o privi în ochi.A văzut un amestec de sfială,jenă,nesiguranță și dacă nu se înșela cu totul în privința ei,de dor.

Oare ce dorește? Ar vrea să se repete ce-a fost cu o noapte în urmă sau vrea mai mult? Și dacă da,ar putea el să-i ofere? Harper recunoștea cu toată onestitatea că nu știe.Deși și-a recunoscut partea lui de vină pentru cele întâmplate cu zece ani în urmă,în mintea lui îi venea greu să n-o mai acuze.De-a lungul timpului învinuirea ei a devenit un obicei.De fiecare dată când se gândea la ea,se umplea de amărăciune.Acum acest sentiment a început să slăbească și dorea acest lucru, dar amărăciunea și supărarea care l-au dominat atât de mult l-au schimbat.Știa că o dorește.Numai că nu mai era sigur dacă va mai fi în stare să iubească o femeie,mai ales pe această femeie pe care o acuzase atât de vehement atât de multă vreme de faptul că i-a zdrobit inima.

Oricum,era o problemă de discutat.Poate că Annie nu voia sentimente profunde și o angajare.De la vârsta de la optsprezece ani a avut o căsnicie nefericită.Poate că dorea un respiro.Poate nu dorea dragoste,sau nu din partea lui.

Dar voia ceva,ca și el.

-Îmi dau seama,spuse el pe un ton cât mai obișnuit posibil,că Jason vrea un câțel.Cu privirea ațintită în jos,ea luă o înghițitură de cafea.

-Da,se rezumă să-i spună.

-Ai să-i dai voie? Congelatorul se opri,apoi frigiderul,lăsând în urma lor o tăcere asurzitoare înainte ca ea să răspundă.

-Nu știu.

-Bineînțeles că un câțel va însemna o muncă în plus pentru tine și trebuie să-l ții la distanță de puii tăi,dar,Annie,orice băiat trebuie să aibă un câine.O umbră de zâmbet îi rotunji buzele în timp ce cu vârful linguriței făcea rotogoale în fulgii de ovăz.

-Te-a convins să-i pledezi cauza?

-M-am oferit.

-Ești cam moale.

-Annie,uită-te la mine.

-O,Doamne,vezi cât e ceasul.Împinse scaunul și-și duse farfuria la chiuvetă.

Trebuie să mă apuc de treabă.Vitele aproape că nu mai au fân.Trebuie să desfac câteva baloturi.Și cotețul găinilor...

-Annie,la naiba.Harper își împinse scaunul și se ridică.Vrei să pretinzi că azi noapte nu s-a întâmplat nimic? Ea îngheță lângă chiuvetă,cu mâinile sprijinite de marginile ei ascuțite.Se întoarse încet către apă și-și clăti farfuria.

-Bineînțeles că s-a întâmplat.

-Dar ai fi vrut să nu se fi întâmplat? întrebă el și se apropie de ea.

-N-am spus asta.Vocea ei era calmă și potolită,așa cum a fost atunci când s-a întors prima dată la fermă,când și-a stăpânit toate emoțiile.Distantă.

Rezervată.Ura acest comportament.

-Nu.N-ai spus absolut nimic.Nici măcar nu te uiți la mine.Aș vrea să știu de ce.

Annie se lupta cu usturimea lacrimilor,cu nevoia de a-și pune pur și simplu capul pe brațe și a hohoti.Tremura din cauza efortului,neștiind nici măcar de ce vrea să plângă,cu excepția faptului că-i era teamă,atât de teamă că tot ceea ce au împărtășit noaptea trecută pentru el n-a însemnat același lucru ca pentru ea.Totul.

-Annie,vorbește cu mine.Întoarce-te și vorbește.Ea înghiți un nod mare și se uită la chiuvetă.

-Harper...nu știu ce-ar trebui să spun,cum ar trebui să mă comport.Niciodată...

Mâini mari,calde i s-au așezat pe umeri,provocându-i durerea dorinței de a le simți cum o atrag spre el.

-Se obișnuiește,spuse el blând,cu gura la câțiva centimetri de urechea ei dreaptă, că,după ce două persoane au petrecut noaptea împreună,să înceapă dimineața cu un sărut.O trase cu blândețe de umeri până când ea a ajuns cu fața la el,dar ea tot nu se hotăra să se uite la Harper până când el i-a pus un deget sub bărbie și i-a îndreptat capul.

-Nu știu care este părerea ta,spuse el încet,cu voce profundă și emoționată,dar fără nici o îndoială,noaptea trecută a fost cea mai incredibilă noapte din viața mea.Cuvintele lui au fost ca un balsam dulce pentru sufletul ei.O atrase către pieptul lui și-i apăsă capul pe umărul lui.

-O,Harper,și pentru mine a fost la fel.

-Atunci,scumpo,care-i problema? La auzul acestei alintări simți prin vene mângâierea unui foc dulce.

-Pur și simplu nu știu cum să mă comport după noaptea trecută.Cred că am rămas tot atât de naivă ca înainte.Harper scoase din piept un chicotit profund.

-Scumpo,după ce s-a întâmplat noaptea trecută,n-aș putea să afirm că ești o naivă.Ea se roși de jenă.

-Nu-mi vine să cred că lucrurile...

-Și mi-a plăcut tot ce-ai făcut,ca de-altfel și ție.Annie nu mă mai îndepărta.Nu acum.

-Harper,cred că mi-e teamă.El îi masă partea inferioară a spatelui.

-De ce?

-De ce se va întâmpla în viitor.Nu știu ce aștepti de la mine.

Liniștea de dinaintea răspunsului lui i-a încordat rervii la maximum.

-Oare nu ți-a trecut prin minte că nici eu nu știu ce aștepti de la mine? Vocea, felul în care îi freca spatele erau liniștitoare. Cuvintele lui-nu.

-Mi-ai dat de înțeles de la început cât de vinovată te simți din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu zece ani în urmă și că vrei să repari greșeala. Poate mi-ai oferit noaptea trecută din această cauză. Prima reacție a lui Annie a fost o durere usturătoare în piept. Crede oare cu adevărat că ar fi în stare să se prostitueze și să se pedepsească deoarece a dat crezare minciunilor lui Mike? Apoi un val de furie, fierbinte și rapidă. Dar înainte de a face altceva decât să-și încordeze mușchii pentru a se pregăti să se îndepărteze de el, i s-a dezvăluit adevărul. În ce privește relațiile dintre ei doi, el era la fel de confuz și de nesigur ca ea:

Forța ei a izvorât din incertitudinea lui. Își înalță capul și-i întâlnește privirea.

-Ce s-a întâmplat noaptea trecută a fost pentru că te-am dorit. Deoarece ești singurul bărbat pe care l-am dorit vreodată și cu ani în urmă am renunțat la speranța că vom mai fi vreodată împreună. Și apoi, iată că ești aici și m-ai dorit și tu și nu-mi pare deloc rău de ce s-a întâmplat. Perdeaua întunecoasă ce acoperea ochii lui cenușii s-a ridicat și îi zâmbi.

-Chiar așa? Ea îi zâmbi la rândul ei.

-Chiar așa.

După amiaza târziu, Harper a plecat cu Annie să-l ia pe Jason de la casa prietenului lui, Zack.

-Te-ai decis deci în privința cățelului? o întrebă în timp ce conducea.

Annie se decisese în urmă cu o săptămână, dar nu voia să recunoască.

-Dacă vrei cu adevărat să joci un rol în viața lui Jason, atunci cred că ar trebui să iei tu o decizie.

-Cât de generoasă poți fi, îi răspunse el sec. Dacă va fi așa, când voi pleca acasă și te vei trezi că trebuie să ai grijă de un câine, mă poți blestema. Annie simți o răceală în profunzimea ei. Știa că va pleca acasă. Bineînțeles că știa. Această remarcă n-ar trebui s-o doară. Ținu mai strâns volanul și-și fixă privirea pe șosea.

-Sunt pe deplin conștientă că băieții de nouă ani nu prea au simțul răspunderii, dar Jason este destul de bun. Nu-mi va fi greu să am eu uneori grijă. Dacă vrei să aibă un cățel nu mă voi opune. Harper își sprijini cotul de ușa mașinii și fața de palmă. Era ciudat cum cu blestematul ei de ton rezervat putea să-l îndepărteze, dar să-l și includă să acționeze ca un membru al familiei. Voia neapărat ca Jason să aibă un câine. De fapt se gândea că un cățeluș o va înveseli și pe Annie. Își dădea seama ce voia ea să facă. Îl împingea către rolul de părinte.

Era tatăl lui Jason și ea voia ca el să simtă acest lucru, să se comporte ca atare. Își mușcă buzele, întrebându-se cum se va simți Jason dacă deodată Harper va începe să ia decizii pentru el.

-Annie, nu mie mi-a cerut voie, ci ție.

-Asta fiindcă nu este obișnuit să se gândească la tine ca la tatăl lui.

-Crezi că astăzi se va schimba situația?

-Dacă nu dorești să fii părinte, spuse ea calm de parcă considera neimportantă decizia lui, indiferent care va fi, trebuie doar să-mi spui. Nu vreau să te simți obligat.

-Tu știi că nu mă simt obligat. Când mă gândesc la Jason mă simt binecuvântat. Doar că nu vrea să-l presez, să-l grăbesc în hotărârea lui de a mă accepta. Dacă permisiunea de a avea un căluș depinde de mine, nu vreau să fiu acuzat că vreau să-l cumpăr din nou.

-Chestiunea se poate rezolva ușor.

-Da? Cum?

-Spune-i că nu poate să aibă cățelușul. Harper râse.

-Mulțumesc mămică, mi-ai fost de un real ajutor.

Soarele se afla la orizont când au ajuns la ierma familiei Robson unde locuia Zack, prietenul lui Jason. Robsonii, Peter și Emma, erau în vârstă de aproape patruzeci de ani și aveau patru fii. Toți băieții semănau cu mama, moștenindu-i părul și ochii negri.

-Mami, înainte de a pleca, trebuie să vezi cățelușii, îi ceru Jason. Annie îi aruncă lui Harper o privire.

-De fapt astăzi nu mă prea interesează cățelușii, dar poate că pe Harper da. Pe fața lui Jason se putea citi dezamăgirea își închipuia că dacă mama lui nu este interesată de cățeluși, nu va avea noroc.

-Hai, camarade, îi făcu Harper cu ochiul. Arată-mi puii.

Jason părea confuz și oarecum prudent, dar îl duse pe Harper în spatele casei, în grajd. Zack și părinții lui, împreună cu Annie, i-au urmat. Harper simți o durere în suflet văzând cum ochii lui Jason se aprind când șase cățeluși grași, negru cu alb, de rasă amestecată, cu picioare uriașe și zâmbete nerăbdătoare se dădeau peste cap și se împiedicau de propriile picioare numai să ajungă la băiat. Jason se lăsă în genunchi și chicoti când îl răsturnaseră în paie.

-Cred că te plac, comentă Harper.

-Ar fi cazul, spuse Robson cu un surâs. În această după-amiază el cu Zack i-au îndopat cu un galon de lapte proaspăt. Sprânceana lui Annie se ridică.

-Fără să li se dea voie? Emma Robson trase un cot în coastele bărbatului ei.

Peter se roși și zâmbi.

-Nu tocmai.

-Nu tocmai este formularea corectă,recunosc Emma,aruncându-i soțului ei o privire ascuțită.Au avut un mic ajutor.Harper chicoti și-l urmări pe Jason cum se joacă cu căteii.

-Care dintre ei îți place? Jason își răsuci cu rapiditate capul și ochii i se făcură mari.Se uită la Harper,apoi la mama lui.

-Vorbiți serios? Annie dădu doar din umeri și părul plictisită.

-Întreabă-l pe Harper.Cu el negociezi.Ochii lui Jason se făcură și mai mari.În sfârșit își îndreptă privirea spre Harper.

-Vorbești serios? Harper surâse.

-Vorbesc serios.Alege unul dacă vrei.

-Dacă vreau? Oho,Zack! Pot să-mi iau un cățel!Imediat a devenit evident că Jason își alesese deja un favorit.Cățelul dolofan avea o pată albă pe ochiul stâng,o lăbuță din față albă și un semn alb pe piept,restul fiind negru.

-Pe ăsta-l vreau.Harper își făcu gura pungă să nu râdă.

-Ești sigur?

-Da,sunt sigur.Harper se întoarse către Annie.Ea avea o expresie ciudată și privea cu intensitate la grămada de cățeluși.

-Ce zici,mami? o întrebă.

-Eu zic,rosti ea încet,că nu mă prea interesează ideea unui alt copil unic,chiar dacă este vorba de un câine.Jason și cu mine ți-am putea povesti că dacă ești copil unic te poți simți însingurat.Aș vrea acea cățea mititică cu urechile albe.

O mică adiere ar fi putut să-l dărâme pe Harper.Dar nu și pe Jason.Pentru o secundă îngrozitoare părea de parcă ar fi vrut să plângă.

-Dar,mamă,mie-mi place ăsta.Ea-și strânse gura și examina amândoi cățelușii zglobii,apoi își scutură capul și se uită la familia Robson.

-Nu știu.Cred că până la urmă va trebui să-i luăm pe amândoi.Mai întâi Jason o privi șocat.Apoi,după ce pricepu sensul cuvintelor,a tras cu pumnul în aer.

-Uraaa!După câteva minute,cu cățelușii zburdalnici,râsete de încântare și trei kilograme de mâncare pentru câini din partea Robson-ilor satisfăcuți că au luat doi pui,Harper,Annie,Jason și doi cățeluși încârligați au pornit în sfârșit spre mașină.

-Cât timp conduc ar trebui să-l ții pe ăsta,îi spuse Annie lui Harper.

-O,nu.Râse,o ocoli și se îndreptă spre locul șoferului din mașina ei.

-Doamnă,este cățelușul tău,să-l ții în poala ta.

-Cine are nevoie de el,vorbi Annie cu cățelușul ei.

Oricum fetițe,nu-i așa că nu vrei să stai în poala lui?

Harper se strecură pe locul șoferului.Annie se așeză alături și-i întinse cheile în timp ce Jason, strângând la piept cățelul să nu cumva să-l piardă, își făcu loc în spate.Mașina se umplu de gâfâituri umede,cozi mișcătoare și scâncete blânde, nerăbdătoare.Nici n-au ajuns la șosea când Annie se trezi pe față cu o limbă lungă,umedă,de cățel.

-Stai cuminte!Jason începu să chicotească și cățelușul lui,considerându-l un semnal, îl trată cu aceeași demonstrație de afecțiune.Când Harper ajunsese pe șoseaua principală și porni spre casă râsetele au umplut mașina.

Își dădu seama uluit că este împreună cu Annie și cu Jason de aproape două săptămâni și în această seară a fost pentru prima dată când i-a auzit râzând.Simți o strângere de inimă. „Mike,blestematule,ce naiba le-ai făcut?”

CAPITOLUL 11

Harper credea că după discuția de dimineață cu Annie și după ce s-a destins și mâi mult cu noii cățeluși,se va relaxa și în relațiile cu el.Dar n-a fost așa.Când au ajuns acasă,i-a ținut pe Jason și cățelușii între ei doi,jucându-se cu puii,râzând mai mult decât era cazul,plănuind unde vor dormi,ce vor mânca-a petrecut zece minute dezbătând în care vas să li se pună apa-de parcă soarta lumii libere ar fi depins de deciziile ei.Distanța deliberată pe care o păstra,mai ales după cele trăite împreună în urmă cu o noapte,l-a tulburat.Ca să fie cinstit,l-a iritat.Și l-a jignit.Dezbaterea dintre ea și Jason cu privirea la locul unde vor dormi căței era pe sfârșite.

-În regulă,cedă Jason,nu cu mare bucurie.Grajdul.Dar eu tot mai cred că ar trebui să doarmă în casă.

-S-au obișnuit cu grajdul.O să le placă și al nostru,ai să vezi.

Harper se duse cu ei să-i ajute să-i culce pe căței.Când cei trei s-au întors în casă,telefonul suna.Două secunde după ce Annie a răspuns,Harper a știut cine este cel care a sunat.Felul în care a pălit era cel mai caracteristic semn.

-Cum pot să-l găsesc dacă nu știu despre ce-i vorba? Vorbea aproape șoptit și ținea receptorul atât de strâns încât degetele i s-au albit.Ce-ar trebui să caut? îl întrebă pe cel de la capătul celălalt al firului.

O clipă mai târziu, cu o mișcare lentă, puse jos receptorul.

-Ce-i? întrebă Harper.La urgența dură a vocii lui,Annie tresări.Apoi se întoarse spre Jason.

-Dragul meu,este timpul de culcare.

-Dar,mamă...

-E târziu, îl întrerupse Annie. Noapte bună, dragul meu.

-Noapte bună, răspunse el nedumerit. Noapte bună, Harper.

Deși nerăbdător să afle ce s-a vorbit la capătul pelălalt al firului, Harper s-a trezit cu un zâmbet pe față, pornit din profunzimile lui. Era pentru prima dată când Jason i-a spus noapte bună de bunăvoie. Poate că mituirea are avantajele ei.

-Noapte bună, Jason. Annie abia a observat încântarea lui Harper.

Era prea ocupată să-și strângă brațele în jurul corpului, să încerce să scape de răceala care circula în brațele ei. Într-un fel a reușit să se auto-convingă că a fost ultima dată când individul a sunat-o. Dar vocea era atât de reală. Atât de sinistră.

Tulburătoare. Încordându-i nervii până aproape de cedare.

-Ce ți-a spus? Annie clipi, dându-și seama în sfârșit că Jason plecase în camera lui.

-Annie?

-O carte. Spunea că este o cărticică neagră. Este ceva banal, nu?

-A mai spus ceva?

-Nu.

-A spus ce cuprinde cartea?

-Nu. Doar s-o caut. Încruntat, Harper întrebă:

-Știi unde este?

-Bineînțeles că nu.

-Știi ce cuprinde?

-Harper?

-Știi ceva despre ea?

-Harper, până la primul telefon habar n-am avut că trebuie să caut ceva. De ce crezi că ascund ceva? Fiindcă așa crezi! strigă ea. Harper închise ochii și-și scutură capul. Întrebările i-au venit pe buze automat. N-avea nevoie să creadă că Annie ascundea ceva. Nici un motiv decât amărăciunea din trecut, pe care s-a jurat că o s-o înfrângă. Începând din această clipă, s-a angajat în sinea lui s-o creadă pe Annie pe cuvânt.

-Nu, vorbi el, deschizându-și ochii și uitându-se la ea. Annie, nu cred că ai ascunde ceva. Am încredere în tine. Dar cred că trebuie să fii pregătită. Spărgătorii voștri obișnuiți-nemaivorbând de cetățenii care respectă legea-nu dau telefoane anonime căutând cărticele negre care au dispărut. Annie se înfioră.

-Ce vrei să spui?

-Nu vreau. Spun. Fie Mike a fost amestecat în ceva ilegal, fie a luat un lucru de la cineva care a fost implicat. Annie înghiți cu greu.

-Sau amândouă?

-Sau amândouă.

Au început în capetele opuse ale casei și au cercetat fiecare ungher, cotlon sau ascunzătoare, apoi au schimbat locurile și au căutat din nou. N-au găsit nimic.

După miezul nopții au renunțat.

-Dacă n-o vom găsi niciodată? întrebă Annie. Gura ei încordată, pupilele mișcorate, încleștarea degetelor trădau starea ei agitată. Va continua să ne sune la infinit? Va veni să răscrolească aici de fiecare dată când plec de-acasă? Ce-am să mă fac?

-Mai întâi, spuse Harper întorcând-o și frecându-i umerii, trebuie să te liniștești. Știi că este cumplit, dar voi avea grijă de tine. Ori găsim cartea și rezolvăm încurcătura, ori până la urmă el își va da seama să tu nu o ai și va renunța. Nu ne-am uitat în mașină, nici în camion. Primul lucru pe care am să-l fac mâine dimineața este să caut și-acolo, apoi continuăm cu grajdul, cotețul găinilor, magazia, șopronul. Vom căuta peste tot. Vom căuta și în vechiul tractor *John Deere* al tatei. Annie, o vom găsi. Dar nu în seara asta. Du-te la culcare. Voi închide eu jos.

Când puțin mai târziu Annie ieși din baie, ușa camerei lui Harper era închisă. A încuiat casa și s-a culcat. O combinație de ușurare și de disperare a făcut să se zgribulească. Emoțiile erau de asemenea puternice, confuze. Îi părea bine că nu trebuia să examineze mai în profunzime întrebarea care i-a pus-o în acea dimineață despre motivul pentru care s-a culcat cu el seara trecută. Da, desigur, l-a dorit. Dorința fizică a crescut odată cu trecerea fiecărui minut, de când l-a văzut primă dată la cimitir, cu două săptămâni în urmă. Da, l-a dorit.

Dar aceasta era explicația numai pentru lucrurile pe care le-a acceptat din partea lui noaptea trecută, lucrurile pe care le-a luat, pentru plăcerea ei. Nu explica deloc ceea ce a oferit, nevoia de a-i tace pe plac, de a face ca inima lui să bată la fel de puternic ca a ei, de a face ca răsuflarea lui să devină atât de grea. Era oare vorba doar de nevoia și dorință unei femei de a-i fi pe plac unui bărbat anume și în acest fel să obțină și ea o plăcere mai mare? Sau Harper a avut dreptate, cel puțin în parte, când a sugerat că i s-a dăruit într-o încercare de a se căi?

Bineînțeles că a negat, atât față de el cât și față de ea. Dar ar putea fi adevărat? Oare o parte din dorința ei a fost menită să-i dăruiască plăcere pentru a putea opri remușcărilor permanente din sufletul ei? Dumnezeu, oare ar ajunge chiar până laici ca să-și elibereze conștiința? Spera că nu. Credea că nu. Dar el a făcut-o să se îndoiască. Știa că va sta trează ore întregi pentru a se examina în modul cel

mai serios. Așa că ar trebui să fie mulțumită că el s-a culcat și a lăsat-o să doarmă singură. Într-adevăr, ar trebui să fie. Dar nu era deoarece, indiferent de motivele care au determinat-o să-i ofere tot ce i-a oferit noaptea trecută, era încă destul de nesățioasă să dorească mai mult. Dorea să simtă greutatea lui apăsând-o în saltea. Dorea să-i simtă mâinile, buzele. Voia să-l mângâie și să-i simtă mușchii puternici ai umerilor, ai brațelor, ai șoldurilor și ai picioarelor. Dorea, simțea nevoia ca această carne a lui să se unească cu a ei și să o ia într-un avânt toată noaptea. Doamne, cât de mult îl dorea!

Evident el nu simțea la fel, deoarece nu numai că s-a culcat și a închis ușa, dar nici măcar nu i-a spus noapte bună. S-a culcat în timp ce ea era în baie. Ca să nu trebuiască să o înfrunte și să-i spună că nu mai dorește să petreacă o altă noapte cu ea? Cu un mic suspin, Annie stinse lumina de la baie și se duse în camera ei. Va fi o noapte lungă și însingurată.

Urletul sinistru al unui coiot i-a amintit lui Harper, dacă mai era nevoie să i se amintească, sentimentul de singurătate. Ciudat, de ani de zile nu s-a simțit singur. Nu de când a părăsit ferma imediat după înmormântarea tatălui său., când Annie era însărcinată cu fiul lui.

Doamne, și ăștia doi. Numai când îi vedeai și-ți venea să le oferi tot ceea ce au nevoie. Securitate, stabilitate. Respect. Afecțiune, grijă, dragoste, în primul rând dragoste. Niciodată n-a întâlnit doi oameni care să aibă atâta nevoie de dragoste ca Annie și Jason. Se îngrozea numai la gândul cât de multă nevoie aveau. Se îngrozea numai la gândul că eventual nu le mai putea oferi.

Dorea acest lucru. Dorea să aibă grijă de ei-de amândoi. Voia să aibă certitudinea că sunt în siguranță și ocrotiți, fericiți și sănătoși. Voia să-i iubească pe amândoi, pe fiecare în felul lui, până când nici unul dintre ei nu va trebui să se întrebe ce simte el. La naiba, i-a plăcut de Jason chiar înainte de a afla că este fiul lui. De atunci, pe zi ce trecea, sentimentele lui deveneau mai puternice. Ce n-ar fi dat să fie o parte a vieții cotidiene a lui Jason! Voia să-l vadă cum crește, voia să compenseze timpul pierdut, să se ducă cu el la pescuit, să-l ia în excursii, să arunce împreună mingea la coș. Să râdă cu el vara viitoare când vor desface furtunul și vor îmbăia câinii și se vor stropi cu apă să spele săpunul pe care câinii l-au scuturat pe ei. Voia să-l vețe tot ce știa despre pământ, cum să-l grijescă, să-l respecte și să-l hrănească, în așa fel încât și acesta să-l hrănească pe el. Doamne, voia atât de multe lucruri! Și o voia pe Annie lângă el, în tot ce făcea. Dar aici era cea mai mare problemă. Annie. Sau mai degrabă sentimentele față de ea. Cu mult înainte de seara trecută, a simțit că se îndrăgostește de ea din nou ca

un adolescent fără experiență. Acest lucru îl îngrijora. Oare reînvia sentimente vechi, dragostea unui tânăr față de o fată, sau bărbatul care a devenit să-și îndrăgostea de femeia care a devenit ea?

Nu știa și până să afle trebuie să fie reținut și-și bine trebuia să-o lase singură. Cât de mult se putea. Dar atracția fizică era atât de puternică încât și păstrarea distanței dintre ei doi s-ar putea dovedi imposibilă. Hormonii lui continuau să-i încetezeze mintea. Nu trebuia să-o aducă seara trecută în patul lui, nu până nu știa precis ce simte față de ea, dar pur și simplu i s-a urcat la cap ca o băutură. Iar un bărbat rezistă greu unei băuturi tari.

Poate că ea era mai isteată ca el, adoptând această poziție calmă, fără pasiune și ținându-l la distanță așa cum făcea. Pe dracu, poate nu-l dorește pe Harper bărbatul. Poate vrea numai un tată pentru Jason. Oare asta vrea? Până nu află, ar fi o prostie să încerce să dea jos zidurile pe care ea le înalță.

Noua sa hotărâre nu a reușit să atenueze profunda lui dorință de a o ține în brațe și de a se lăsa în voia focului ei. Dar asta nu era dragoste. Ea avea nevoie să fie iubită. Merita. Iar el trebuia să se convingă, de fapt era convins; că nu voia doar un tată pentru Jason. Ea avea nevoie și de dragoste.

Harper nu mai era sigur dacă știe să mai iubească. A fost atât de mult timp în sinea lui amar și rece. Dorea să se schimbe. Din nou dorea să trăiască în lumina și căldura dragostei unei femei a dragostei lui Annie. Numai că nu era sigur dacă știa cum.

Afară în noaptea rece, coiotul urlă din nou.

Dimineața, după ce Jason a plecat la școală, Harper a cercetat mașina lui Annie și camionul lui Mike. În camionul lui Mike a găsit patru șurubelnițe-trei cu capătul plat și un Philips-două șepci de baseball pline de grăsime, o revistă sexy băgată sub scaun împreună cu mai multe pungi vechi de hamburger de la Mc Donald's- cel mai apropiat magazin fiind la aproximativ cincizeci de mile de la Crow Creek-trei dolari și ceva mărunțiș în scrumieră, iar în compartimentul pentru mănuși o cartelă de verificare pentru asigurare, actul de proprietate a mașinii, o chitanță pentru niște anvelope, alta pentru un acumulator și harta orașului Dallas. Cu excepția câtorva fire recente din blana cățeilor, mașina lui Annie era mult mai curată. Avea o măturică, o umbrelă și o răzuitoare de gheață sub scaun, în compartimentul pentru mănuși toate actele necesare, o brichetă, iar pe scaunul din spate o jumătate de pachet de șervețele. Începu să caute mai serios. Se uită sub covorul din mașina lui Annie; camionul lui Mike n-avea covor, doar suficient noroi uscat pe podea să umple toate gropile din districtul Crow. Apoi a tras

scaunele și s-a uitat sub ele. A căutat în portbagajul lui Annie și a defăcut capacul butucului la ambele mașini, s-a uitat sub capotă și la motorul mașinii. S-a strecurat sub cele două portiere, a luminat dedesubt cu o lanternă fiecare centimetru pătrat de suprafață. Nu a găsit nici un fel de carte neagră, nici mică, nici mare. Nemulțumit și murdar, reveni în casă. Tocmai se spăla pe mâini la chiuvetă când Annie intră, după ce-și hrănise puii. Într-o mână ținea un pachet învelit în hârtie cerată pe care a rupt-o. Probabil că a fost la congelatorul mare din casa scârilor.

-Prea mic pentru o friptură, începu Harper, încercând să scape de nemulțumirea de a nu fi găsit nimic în mașină. La naiba, este prea mic pentru un pachet de bologna. Sper că nu ai acolo cina noastră de astăzi. Numai când ea s-a uitat la el, observă că fața-i era ca cenușie.

-Ce-ai pățit?

-Nu este... pentru cină. În timp ce ea puse cu atenție pachetul pe servanta de lângă chiuvetă, Harper luă o cârpă de bucătărie să se șteargă pe mâini. Apoi, cu precauție, dându-și deodată seama ce va găsi, își folosi degetul întors pentru a desface hârtia.

-Așa. Nu mai trebuia să căutăm în grajd și în coteț. Era mică, era neagră, era o carte. Dar groasă de peste trei centimetri. Pulsul i se accelerează. O cărticică neagră groasă. În congelator? Cu o mână tremurândă, Annie dădu la o parte o șuviță de păr ce-i cădea pe față.

-Nu. Tractorul.

-Glumești?

-Nu. Își scutură capul și-și umezi buzele. Mă întorceam de la cotețul găinilor și m-am gândit, de ce nu? Tractorul este unul dintre lucrurile de-aici de la fermă, căruia până-n primăvară nu i-aș fi acordat nici o atenție. M-am gândit, hai să mă uit... așa, să mă liniștesc. Era băgat sub scaun. Ce... ce cuprinde?

-Să vedem. Harper trase un sertar și scoase un coup-papiers.

-Pentru ce?

-Pentru pachet, îi răspunse el distrat. Hârtia este prea netedă, coperta cărții prea zgrunțuroasă. Mă îndoiesc că vom găsi vreo amprentă, dar n-are rost să stricăm ceea ce ar putea fi util. Folosi lama cuțitului pentru a scoate cartea din învelitoarea de hârtie cerată.

-Am atins-o, spuse Annie cu părere de rău.

-Nu-i nimic, nu-ți face probleme. Mă întreb de ce a folosit hârtie cerată.

-Mike nu s-a gândit la acest aspect. O folosim pentru orice. Chiar și pentru cadouri. Cu vârful cuțitului, Harper a deschis coperta neagră. Paginile erau albe și

liniate cu dungi albastre subțiri. Pagină după pagină se înșirau coloane îngrijite de cifre, scrise cu cerneală neagră. O coloană cuprindea evident date. Cea de a doua-cu cifre compuse din câte cinci numere-părea un mister. Dar a treia i-a sărit în ochi și a fost atât de ușor de descifrat de parcă ar fi fost o listă cu numele celor mai buni prieteni ai lui. Annie îl auzi cum a fluierat a mirare. Se aplecă peste umărul lui și se uită.

-Ce sunt toate astea?

-NIV-uri.

-Ce anume?

-Coloana de-aici. Arată cu lama cuțitului Cea de a treia coloană. Numere de identificare a vehiculelor.

-Adică un fel de numere de serie?

-Da, pentru mașini. Fiecare autoturism, camion sau alt gen de vehicul are propriul său NIV.

-De ce ar vrut cineva... O, Doamne! Annie își acoperi gura cu mâna și se dădu înapoi, cu ochii mari lipiți de carte. Mașini furate? Mike a fost amestecat în furturi de mașini?

-Poate că a fost, dar poate că a furat-o de la cineva care a fost, rosti Harper posomorât. Harper știa de multă vreme că districtul Crow era bănuț ca locul posibil în care acționa o rețea de hoți de mașini, dar numărul vehiculelor înscrise în carte era mult prea mare pentru implicarea unei singure persoane din localitate. Într-o zonă atât de puțin populată ca districtul Crow, cineva având la dispoziție prea multe mașini ar fi fost imediat remarcat.

Mici grupuri de cifre răspândite în toată cartea păreau să indice diferite operațiuni. Poate locații diferite. Birouri de ramură, ca de exemplu bănci locale.

Marele semn de întrebare era însă măsura în care Mike era impicat în această afacere. Harper nu credea în coincidențe. Mai ales când era vorba de moarte și crimă. Posibilitatea că moartea lui Mike ar fi putut să nu fie un accident îi îngheță sângele în vene. Mike s-a lăudat că în curând va căpăta o sumă mare de bani și apoi a murit. Șantaj? Crimă?

Isuse! În timp ce luă telefonul, se uită la ceas și văzu că nu este încă opt. Formă numărul de-acasă al lui Trace.

-Am un pachetel care n-aș vrea să-l încredințez poștei, îi spuse partenerului lui. Ai putea veni astăzi la fermă ca să-l iei? îl lămurii despre ce este vorba și Trace îi răspunse că va fi acolo până-n prânz. Harper puse receptorul la loc și se uită pierdut afară pe geam. Soarele de dimineață răspândea o lumină aurie, blândă. Se uită multă vreme, amintindu-și lucruri de demult.

Își aduse aminte de un asasinat întâmplat în districtul Crow, cu cincisprezece ani în urmă. Victima era o persoană ce locuia în celălalt capăt al districtului, omorât pentru douăzeci și șapte de dolari și ceva mărunțiș, de un călător oarecare.

Lui Harper i se păru ciudat ca un alt asasinat să fie comis în acest colț pașnic de lume în timpul vieții lui. Ca victimă-să-fie propriul lui frate. I se părea chiar imposibil. Dar nimic nu era imposibil. Harper știa acest lucru.

Poate că Mike nu era persoana cea mai perfectă din lume-chiar Harper a simțit nevoia de câteva ori să-l strângă de gât, ultima dată săptămână trecută-dar nimeni nu merita să fie ucis. Nimeni nu merita să-i fi strivit pieptul cu o mașină.

Isuse, autopsia a fost falsificată în privința momentului morții lui Mike și a conținutului de alcool în sânge. Acum totul i se părea suspect. Poate că Mike n-a murit strivit de o mașină care i-a căzut pe piept.

Cui îi aparținea cărticica? Cine în această zonă putea să aibă de-a face cu mașini furate? Răspunsurile lui erau atât de evidente încât i se păreau prea simple.

Suspectul cel mai plauzibil care să vândă mașini furate era singurul comerciant de mașini din oraș, Willard Collier. Îți venea greu să crezi că o persoană atât de timidă și de retrasă ca Willard să aibă curajul să facă ceva ilegal. Dar el era proprietarul magazinului de mașini care putea fi ușor folosit pentru vânzarea mașinilor furate. Mai era și Bill, fratele lui Willard. Mike a murit în atelierul lui Bill. În spatele acestor porți glisante, oare se demontau mașinile și se refăceau, punând la loc diferite piese, făcând imposibilă găsirea lor? Oare Bill Collier avea un astfel de atelier?

Și Frank. Fratele cel mai tânăr, care ar face fără nici fel de remușcări tot ce ar dori să facă. Șeriful districtual. Mângâind-o pe cap pe Annie și tratând-o drept o imbecilă, atunci când prima oară cineva i-a spart casa. Cineva care căuta-cărticica neagră. Oare și Frank era părtaș, acoperindu-și frații?

Lui Harper nu-i plăcea să tragă concluzii pripite. Până când Trace nu va reuși să descifreze cartea, toate erau doar presupuneri. Dar de un lucru era sigur. Când vă pune mâna pe cel care i-a produs lui Annie această privire plină de teamă în ochi, va plăti scump.

Trace Youngblood a sosit la prânz. Harper nu i-a vorbit lui Annie prea mult despre teoriile sale deoarece nu avea nimic concret pe ce să se bazeze. Dar Trace era de altă părere.

-Este tocmai piesa de care avem nevoie ca lucrurile să aibă o coerență. Azi dimineață când m-am dus la birou am făcut niște verificări. Se pare că pe tot teritoriul statului și până în Texas există o serie de ateliere pentru mașini furate.

Cel puțin nouă sau zece. Miller și Walkingstick coordonează investigațiile. Crown Creek-ul tău se află în mijlocul întregii tevaturi. În sens literar, figurativ și geografic.

-Din cap până-n picioare, remarcă Harper gânditor.

-Atelierul de reparat și magazinul erau de multă vreme suspectate, dar n-au existat dovezi. Poate acum putem avea. Annie vorbi mirată.

-Bill și Willard Collier? Trace se uită la Harper. Acesta dădu din cap.

-Hai spune.

-Îmi amintesc de acest nume, zise Trace. Dar așa cum am mai spus, nu avem nici un fel de dovezi.

-Și Frank? întrebă Annie. Oare el nu este implicat?

-Ai obținut două puncte, spuse Harper posomorit.

-Cine-i Frank?

-Frank Collier. Cel mai mic dintre frați. Șeriful districtual.

Trace își făcu gura pungă și lăsă să se audă un fluierat.

-Un aranjament perfect. Ar fi putut să-i acopere, să-i avertizeze dacă cineva dădea de un fir.

-Și ce știi despre... Annie își înghiți cuvintele.

-Doamnă? Harper observă paloarea ei și înțelese.

-Vreau să știm cum de fratele meu a pus mâna pe carte. A fost implicat? Poate că a încercat să-i șantajeze? Și lucrul cel mai important-moartea lui a fost cu adevărat un accident?

Harper l-a informat pe Trace despre circumstanțele morții lui Mike, rapoartele falsificate, continuând s-o privească pe Annie, întrebându-se cum va suporta ea toate aceste discuții. Trace așeză cartea neagră și hârtia care a învelit-o într-o pungă specială și se ridică să plece.

-Annie, îmi pare foarte rău de cele întâmplate. Nu știu ce vom descoperi în legătură cu bărbatul tău, dar cred că cu ajutorul cărții vom reuși să soluționăm cazul. Se întoarse către Harper.

-Rămâi pe poziții până când aflăm cine sunt implicați. Te voi înștiința când vom organiza o descindere.

CAPITOLUL 12

Când Jason s-a întors de la școală după-amiază, năvăli în pasă strigând:

-Am venit, apoi fugi pe ușa din dos să se joace cu cățelușii. Harper stătea pe scara din dos și-l urmărea zâmbind. Puțin mai târziu, Jason veni lângă el și împreună au privit cum cățelușii se jucau unul cu coada celuilalt.

-Te-ai gândit împreună cu mama cum o să-i numiți?

-Bineînțeles.Pe al meu îl voi numi Tommy.Harper se trase înapoi și se încruntă.

-Tommy? Dar nu este un nume de câine.

-Nu este,declară Jason cu emfază.Este nume pentru un cățel.Când va crește îl voi numi Tom.

-A,păi de ce nu mi-ai spus de la început?

-Nu-i nimic.Mama l-a numit pe al ei „Butter-cup”-Picioarul cocoșului.Harper,pot să te întreb ceva?

-Bineînțeles.Jason părea atât de serios încât Harper i-a acordat întreaga lui atenție.Despre ce-i vorba?

-Ei bine,Jason zgârie distrat cu o crenguță scara de beton de lângă picioarele lui.Dacă tu ești tatăl meu adevărat,de ce tată mi-a fost tatăl meu?

Harper simți că aproape-se sufocă.În afara zilei în care a aflat că Jason este fiul său,a fost pentru prima dată că băiatul a adus în discuție subiectul tatălui.

”Doamne,ajută-mă să aleg cuvintele potrivite pentru ca un băiat să poate înțelege.” Indiferent ce va spune,trebuie să fie adevărat.În sfârșit,reuși să răsuflă și respiră profund.

-Băiete,nu pui întrebări prea ușoare.Jason privi în depărtare,spre arborii din partea de sud a fermei.

-N-ar fi trebuit să te întreb?

-N-am spus asta.Ai dreptul să pui orice fel de întrebări,mai ales în legătură cu acest subiect.Doar că nu știu prea bine cum să-ți explic.Într-un fel este ca și cum ai lucra pământul.Am venit și am plantat o sămânță,dar apoi n-am fost de față s-o îngrijesc,să veghez să văd cum crește drept și puternic.Fratele meu a fost acolo.Mike a fost cel care a avut grijă de tine,care te-a învățat o serie de lucruri, așa că el a fost tatăl tău.

Annie s-a hotărât să profite de ziua mai blândă și să măture frunzele moarte de pe veranda din față.Tocmai a terminat și a pornit către ușa din spate când l-a auzit pe Jason întrebând despre tați.Nu voia să tragă cu urechea și era convinsă că Harper știa să spună lucrurile așa cum trebuie.Nu i-a venit să plece,dar nici nu putea să apară și să întrerupă discuția în aceste momente cruciale din relația lor în formare.Ascultând explicația lui Harper,a fost copleșită de grațitudine.Putea foarte ușor să spună adevărul,condamnându-l pe Mike în ochii lui Jason,dar el nu a făcut-o.I-a lăsat lui Jason întregi și neafectate prețioasele amintiri despre Mike.

-A,înțeleg,spuse Jason.Nu-i așa că vorbești despre sex? Cunosce problema.

Vocea lui Harper părea sufocată.

-Ce spui? Chiar cunoști?

-Bineînțeles.Ne-au învățat la școală.Spermă și ovul și fertilizarea lor.Dar de ce n-ai folosit un prezervativ? N-ai auzit niciodată despre măsurile de siguranță în domeniul sexual? Annie și-a pus mâna la gură pentru a nu începe să râdă în hohote și să-și trădeze prezența,dar n-a putut să se abțină să nu se uite pe furiș după colț.Expresia uluită și șocată pe fața lui Harper merita toți banii.Își deschise gura,dar câteva clipe nu reuși să scoată nici un cuvânt.

-Ei bine...

-Cum de n-ai fost aici să-mi fii tată? Nu mă voiai pe mine și pe mama?

Annie își ținu respirația,inima fiindu-i sfâșiată din cauza confuziei și incertitudinii din vocea lui Jason,a durerii întipărite pe fața lui Harper:

-Să nu te fi vrut? Vocea lui Harper era răgușită de emoție.Jason,situația a fost mult mai complicată.Nu știam că mama ta te va avea.Nu știam că avea nevoie de mine.Din motive...foarte complicate ea n-a putut să-mi spună nimic despre tine.

Am fost nevoit să stau departe o perioadă de timp și când m-am întors...a fost prea târziu.Erai pe drum și tatăl tău începuse să aibă grijă de mama,și eu am crezut...am crezut că el este tatăl tău adevărat.Jason,am iubit-o pe mama ta.Am iubit-o foarte mult.Dragostea provoacă bărbaților o stare de nebunie.Îi face-să facă prostii.Mi-e teamă că nici mamei tale,nici tatălui tău nu le-am oferit posibilitatea să-mi spună că voi deveni tată.M-am supărat pe ei și am plecat.

Cu câteva zile în urmă m-ai întrebat de ce n-am venit niciodată să te văd.Cred că mai eram supărat.Așa cum ți-am mai spus-nebun.Annie își stăpâni un suspin și clipi ca să scape de lacrimile care au orbit-o dintr-o dată.

-Jason,am stricat lucrurile.Foarte mult.N-am aflat că sunt tatăl tău decât când mi-ai spus săptămână trecută în bucătărie.Cu coada ochiului,Harper o zărise pe Annie lângă casă,dar își concentra atenția asupra lui Jason.Nu putea să-și permită să eșueze.

-E cam confuză situația,mormăi Jason.

-Da,într-adevăr,este confuză.

-Și acum ce se va întâmpla? Vei rămâne aici și vei fi tăticul meu?

Întrebarea pătrunse profund în inima lui Harper.Cuvintele „Mă vrei” i-au venit pe buze,dar le-a înghițit.Nu avea dreptul să impună unui copil de nouă ani o astfel de decizie.

-Jason,nu știu.Mama ta și cu mine n-am discutat despre asta.Trebuie să vedem cum stau lucrurile între noi,între mama ta și mine,și apoi îți voi spune.E bine așa? Jason dădu din umeri.

-Cred că da.Se ridică de pe treaptă și porni spre curte,apoi se opri și se întoarse către Harper cu un zâmbet.

-Harp? Mulțumesc că ai convins-o pe mama să luăm cățelușii.

Harper îi răspunse cu un surâs și-i făcu semn cu mâna.I-ar fi trebuit o rangă să împingă cuvintele prin nodul care i s-a pus în gât.

A doua zi după-amiaza,Trace Youngblood a revenit.

-Trebuie să ai niște vești bune,îi zise Harper,deschizându-i ușa.Credeam că ne suni.Nu te-am așteptat să faci din nou drumul până aici.Trace surâse.Privirea în ochii lui era cea cunoscută de Harper.Privirea unui vânător pe urmele prăzii.Și prada era pe-aproape.Trace îl tachina,știind foarte bine că Harper moare de curiozitate.

-Oricum trebuie să fii în zonă dimineța de-vreme.N-avea rost să mă scol în mijlocul nopții ca să conduc până aici.Ne-am luat camere la Best Western,la șoseaua principală.

-În regulă,m-ai prins.Cine sunt „noi” și de ce trebuie să fim aici dimineța devreme?

-Noi suntem Miller,Walkingstick și cu mine și trebuie să fim aici mâine dimineță-devreme pentru descindere.

-Pe naiba.Povestește-mi.Tocmai atunci Annie își făcu apariția pe scări.

-Trace,te-ai întors?

-Da.Mă pregăteam să-i povestesc lui Harp ce s-a întâmplat.

-Poți cel puțin să intri și să stai jos cât timp povestești.

-Mulțumesc.S-au așezat în camera de zi în lumina după-a-miezei,iar Trace le spuse ce s-a întâmplat.

-Totul a fost verificat.Piesele s-au aranjat.Informațiile din cartea pe care ați găsit-o au constituit baza.

-Cum? întrebă Harper.

-Fiecare capitol din carte reprezintă localizarea câte unui garaj pentru demontarea mașinilor furate,împreună cu persoana din localitate care vindea mașinile.Noi cunoaștem aceste garaje dar nu avem date care să demonstreze că este vorba de o rețea.Cartea ni le-a furnizat.A fost ușor să descifrezi codurile reprezentând localizările.

-Altceva?

-Cei trei fați Collier sunt băgați până-n gât.Crow Creek este cu certitudine centrul,așa cum ai spus.Pe baza celor găsite,se pare că șeful este fratele cel mai mare,Williard.El ia procente de la cele nouă filiale din Oklahoma și de la cele

din Texas.Nici una din combinații nu este mare,dar împreună frații Collier obțin profituri serioase.

-Ce-ai aflat despre Mike? se forță Harper să întrebe.Care este rolul jucat de el? Trace își scutură capul.

-Nu știm.Lucra în garajul fratelui mijlociu,așa că este posibil să fi ghicit ce se petrecea sau poate era și el implicat.Îmi pare rău,bătrâne.Vom ști mai mult când îi areștăm pe toții.Vom coordona descinderile din întregul stat,ca mâine dimineată la opt să-i prindem pe toți.

-Unde vrei să ne întâlnim mâine dimineată?

-Doar n-ai să te...începu Annie.

-Ba da,o întrerupse Harper.Vreau să particip.Singura dovadă cu ajutorul căreia putem face o legătură între moartea lui Mike și frații Collier este cartea, telefoanele și spargerile în casă,dar trebuie să existe o legătură mai solidă.

Accidentul lui Mike a fost prea convenabil pentru liniștea mea sufletească.

-De acord,răpunse Trace.Ai vreo idee? Harper avea.Dar Annie arăta din ce în ce mai palidă,așa că și-a păstrat pentru sine convingerea că Frank Collier a hotărât că Mike știa prea multe și l-a așezat sub mașina ridicată în cricuri.

Annie stătea lângă Harper și privea prin geamul camerei de zi cum se depunea pe șosea și pe iarba uscată praful stârnit de mașina lui Trace.Se simțea înfrigurată.Niciodată în viața ei nu i-a fost atât de frig.Fiorul fricii și al spaimii i-a pătruns până la măduva oaselor.În capul ei totul se învârtea.Hoți de mașini,garaje unde se demontau autoturismele,descinderile OSBI aici,în districtul Crow,unde cel mai palpitant lucru care s-a întâmplat a fost pierderea vacilor de rasă Charolais aparținând lui Bill și Mag-gie Price,regăsite hoinărind pe șoseaua din partea de est a orașului.Acum se emisese mandate de arestare pentru arestarea unor persoane care și-au trăit aici întreaga lor viață și Harper credea că moartea lui Mike era mai mult decât un accident îngrozitor.

„Annie,ai curajul să recunoști,Harper crede că moartea lui Mike a fost un asasinat.” Simțea cum i se face pielea găină și avea crampe în stomac.

Asasinat.Se înfiora de spaimă.Nu părea posibil.Nu Bill,Willard sau Frank.Poate Frank.Nu-i trebuia prea multă imaginație să-l creadă pe Frank implicat până-n gât în activități ilegale.Dar asasinat? Nu în districtul Crow.Nu Mike.

Simți brațele lui Harper strângând-o la pieptul lui.I-a permis fiindcă era slabă, speriată și-i era frig și fiindcă nu l-a mai simțit de două zile și era gata să moară de dorul lui.

-Annie,totul o să fie bine.Nu te îngrijora.

-O să fie bine? Ea se înfiora din nou și se îndepărtă de căldura lui. Nu poate fi bine. Oameni pe care-i cunoașteam de ani de zile au organizat o rețea pentru mașini furate. Într-un fel sau altul Mike era implicat și s-ar putea să fi fost asasinat. Cum va reacționa Jason? Este prea tânăr să poată face față acestei situații. Iar tu vrei să te arunci în mijlocul lucrurilor și să participi la descindere.

Harper, ai putea fi rănit. Te rog, nu te duce.

Se temea pentru el, se gândi el uluit. Oare când a fost ultima oară când cineva să se teamă pentru securitatea Jui? Doamne, se gândi el, poate că ultima persoană în afară de Trace care se preocupa cu adevărat, a fost tatăl lui Harper pe când el lucra ca agent secret.

-Annie, dacă vrei răspunsuri cu privire la amestecul lui Mike trebuie să mă duc. Deocamdată vom căuta să-l ținem pe Jason la distanță, dar eu cu asta mă ocup. Este munca mea.

-Știu. Ea se întoarse din nou cu fața la geam, punând deliberat o distanță între ei. Dar să nu-mi ceri să fiu liniștită. Promite-mi, spuse ea întorcându-și capul și privind-l în ochi, că vei fi atent.

-Bineînțeles că voi fi.

„Bineînțeles că voi fi.” Cuvintele îi răsunau în urechi în timp ce tăia în poarta grajdului o ușiță pentru cățeluși. A asigurat-o pe Annie că va fi atent, de parcă altfel n-ar fi fost, dar adevărul era că trebuia să fie atent fiindcă așa era munca lui și caracterul lui. Era întotdeauna atent. Cu certitudine, nu-și dorea moartea și nici nu voia ca un caz să eșueze din cauza nestăpânirii sau neatenției sale.

Dar era vorba de mai mult. Nu că a fi bun în munca lui și a nu dori să moară n-ar fi fost motive suficiente pentru a-și veghea pașii când lucra la un caz, dar acum simțea că trebuie să fie vorba de mai mult.

Ca în cazul lui Trace. În acest caz bărbatul avea o motivație pentru a fi atent. O soție extraordinară de care era îndrăgostit nebunește și care îl iubea cu o pasiune egală, doi băieți pe care trebuia să-i ghideze și să-i crească. O întreagă viață în afara serviciului. Un motiv care te face să dorești să mergi acasă seara.

Harper n-a avut niciodată aceste sentimente, nu le-a simțit niciodată lipsa, nu s-a gândit niciodată că le-ar dori sau că ar avea nevoie de ele.

Acum se gândea la aceste motive.

Jason. Jason era un motiv pentru care trebuia să fie atent. Și Annie. Dar nu erau ai lui ca să se întoarcă la ei acasă. Nu făcea parte în permanență din viața lor și nici ei dintr-a lui. Timpul pe care l-a petrecut cu ei se apropia de sfârșit. Nu putea pur și simplu să stea pentru totdeauna la fermă. În ultimele zile el și Jason s-au

apropiat foarte mult. Au trecut peste acel obstacol nevăzut și se străduiau să ajungă la un echilibru. După ce întrebările legate de cărticica neagră și moartea lui Mike își vor primi răspunsurile, pretextele lui Harper de a rămâne la fermă își vor pierde din conținut, se vor subția ca nivelul apei pârâiașului Crow la jumătatea lui august. Și acela devenea foarte mic. Aproape inexistent. Și nici concediul lui nu va ține o veșnicie.

Harper nu a reușit să se lămurească nici asupra propriilor sentimente cu privire la Annie. Tot ceea ce știa era că se simțea bine cu ea și cu Jason la fermă. Aici era pace și plenitudine. Simțea o emoție puternică atunci când o atingea. Și în sinea lui, știa că, în ceea ce o privește, este vorba de mult mai mult decât atât.

Dar era oare suficient? Ar putea s-o iubească atât cât merită o femeie să fie iubită, din toată inima, trup și suflet? De unde poate ști un bărbat dacă poate oferi toate acestea? El credea că da, dar poate era vorba numai de nostalgie. Vechea dragoste de-acum câțiva ani. Nehotărârea lui nu era corectă față de nici unul dintre ei. Annie s-a transformat într-o femeie frumoasă. Poate că unul din motivele pentru care îi vine atât de greu să se decidă ce simțea pentru ea era că reținerea ei permanentă față de el, zidul de calm, rezerva controlată pe care-l plasează în calea lui îl tulburau. La naiba îl tulburau... începeau de fapt să-l enerveze. Și nici asta nu era bine. Annie avea dreptul să se protejeze în orice fel. Dacă așa ceva face acum. În definitiv, nu știe decât că a devenit o persoană rezervată și că această poziție era firească. În fond, s-ar putea ca ea să nu vrea atât de curând un bărbat în viața ei. Poate pentru un timp, ar vrea să rămână singură. Chiar și având această convingere tot îi venea foarte greu s-o părăsească.

Când Jason veni acasă de la școală rămase entuziasmat văzând porțița pentru căței, care le va permite să intre și să iasă din grajd, dar care putea fi închisă ca să-i țină înăuntru dacă era cazul. Annie privea pe fereastra de la bucătărie cum se joacă Jason și Harper cu câinii. Simți în piept o durere înțepătoare. Cei doi-tatăl și fiul-se potriveau atât de bine. Aceeași culoare a ochilor, a părului. Aceeași gropiță. Ciudat cum la unul aceasta produce dragoste de mamă, iar la celălalt stâr-nește sângele unei femei și bătăile ei de inimă.

Când la ora cinci și jumătate, soarele a apus, cei doi „bărbați” ai ei i-au culcat pe căței, au închis cotețul și au intrat în casă. În timp ce ea se ocupa cu pregătirile mesei de seară, cei doi s-au așezat în holișor de parcă ar fi făcut-o de ani de zile. Dorea să li se alăture, să se strângă lângă Harper pe canapea, cu Jason de partea cealaltă, să privească știrile de seară împreună, să stea de vorbă despre evenimentele din ziua respectivă-dintr-o altă zi, se gândea cu disperare, nu din

ziua care a trecut.Nu,nu voia să se gândească la acea zi sau la descinderea din ziua următoare a OSBI.

În holișor,Harper,la rândul lui,voia să dea uitării descinderea de a doua zi.Făcea tot ce putea să rămână indiferent în ce-l privește pe Jason,când de fapt ar fi dorit să-l apuce pe băiat și să-l îmbrățișeze cu toată forța.Dar,se gândi Harper posomorât,pe un băiat de nouă ani un astfel de gest era probabil inacceptabil.Așa că și-a lăsat brațele lângă corp și-l privea pe Jason cum urmărește știrile sportive.Peste câteva minute,simți o decepție când Jason se sculă și părăsi camera fără să scoată o vorbă.

Jason a mers în camera lui și a închis ușa.O clipă mai târziu se așeză pe podeaua dulapului său în perete-vechiul dulap în perete al tatălui lui,cu ambele palme transpirate apăsate pe capacul cutiei de carton din colț.Voia s-o facă,-dar nu știa dacă ar trebui s-o facă sau nu.De când la întoarcerea din oraș a avut discuția aceea cu mama lui,s-a gândit mult.Îi lipsea tatăl lui astăzi,la fel de mult ca și săptămână trecută și nu-și imagina căvreodată va înceta să mai aibă acest sentiment.Îi plăcea să locuiască în fosta lui cameră,îi plăcea că mai poate simți mirosul after-shave-ului lui,dacă trăgea suficient de tare aer pe nas.

Noaptea,singur în pat,pretindea chiar ca totul este o greșeală,că a doua zi sau într-o altă zi tatăl lui va intra în casă întrebându-l pe Jason dacă vrea să arunce cu el câteva mingi la coș înainte de cină.Un timp,aceste gânduri l-au făcut să se simtă bine,dar apoi își aminti că nu sunt adevărate,că el nu va mai veni și, uneori,noaptea târziu,când ei credeau că doarme,plângea.

În ultimele două zile,Jason a încercat din greu să nu-l simpatizeze pe Harper, deoarece undeva i se părea că este o lipsă de loialitate față de tatăl lui.Dar se părea că Harper a spus adevărul când a declarat că nu voia să-i ia locul.

Jason ținea minte ce i-a spus mama lui,că Harper ar dori ca el să-l placă.Era greu să nu-ți placă un tip care era întotdeauna drăguț,un tip care i-a cumpărat o jachetă de aviator,un tip care a convins-o pe mama să-l lase să aibă cățelușii.Dar nu acestea erau motivele,motivele adevărate pentru care,recunoștea în sfârșit Jason,îl plăcea pe Harper.După părerea lui Jason,acesta era adevăratul test.Dacă ar fi convins că Harper nu mai era supărat pe tatăl său pentru ceea ce s-a întâmplat în toți acești ani,Jason nu s-ar simți atât de prost fiindcă îi place.

Oare tati ar afla? Jason își strânse tare pleoapele de parcă făcând așa ar căpăta răspunsurile de care avea nevoie.După câteva clipe lungi,deschise ochii și-și șterse nasul.

-Tati,eu tot te iubesc.Aș vrea să cred că poate nu o să te superi prea tare...dacă o să-mi placă de Harp.În fond este fratele tău; așa că și tu ar trebui să-l iubești și mamei îi place de el și eu cred că și mie trebuie să-mi placă.Tati,desigur nu este ca tine dar eu cred că...dacă nu te mai pot avea pe tine,trebuie să-l accept pe el. Cu o răsuflare profundă,Jason își șterse o lacrimă de pe obraz și deschise cutia.

Annie-și băgă capul pe ușă.

-Ce faceți voi doi...unde-i Jason? Credeam că este aici cu tine?

-A plecat.Lumina blândă a veiozei de la capătul canapelei transformă fața ei într-un auriu palid.Nu mi-a spus unde se duce,dar l-am auzit urcând scările.

-Sunt aici,răspunse Jason din spatele lui Annie.Mami,mă căutai?

-Doar mă întrebam unde ești.Cina va fi gata peste douăzeci de minute.Ce-ai acolo? Jason se uită la pachetul din brațele sale,apoi o privi pe Annie cu speranță și prudență.

-Poze.Pot să le arăt? Când Annie se făcu palidă și se uită la ceea ce păreau albume de fotografii,Harper vorbi fără să se gândească.

-Ce fel de poze,colega? Jason o privi pe maică-sa.

-Crezi că tata ar fi de acord?

-Scumpule...poate ar trebui să mă uit mai întâi prin ele.Harper înțelese imediat paloarea ei bruscă.Jason ținea în brațe albumele cu fotografii de familie.Poze cu Jason,probabil din clipa în care s-a născut.Harper dorea din toată inima să le vadă.Dar vor fi și alte fotografii care-l vor face sa sufere.Fotografii ale lui Mike și Annie împreună.Fotografii ale lui Mike și Jason.Tatăl și fiul.Și Jason voia să i le arate.Decizia băiatului de a-i arăta în acest fel lui Harper întregul lui trecut a însemnat un mare pas făcut de el.În nici un caz nu era momentul de a-l refuza.Însemna prea mult pentru Jason,pentru viitoarea lui relație cu Jason.Dacă Harper dorea să-l câștige pe băiat,trebuia la naiba,să treacă prin asta.A spus de nenumărate ori că nu vrea să distrugă amintirile lui Jason despre Mike,nu vrea să-i ia nimic din toate acestea,în pofida durerii profunde pe care o va simți uitându-se la fiecare fotografie,era momentul sa demonstreze că-și va ține cuvântul.

-Annie,e-n regulă.Nu cred că Mike s-ar supăra.Probabil că era o minciună,dar o minciună pe care Jason voia s-o audă.

-Harper...

-Știu,dar vreau să le văd.Și deodată,după ce a rostit cuvintele cu voce tare,voia într-adevăr să le vadă..Niciodată nu va putea fi deschis și cinstit cu Jason dacă nu va învăța să-l ierte pe Mike.

-Vino încoace,Jason.Arată-mi ce ai.Degete rigide de teamă și de durere i-au strâns inima lui Annie.Stătea în pragul ușii și-l privea pe Jason cum se așează lângă Harper pe canapea,împreună au pus deoparte un album-ultimul observă ea și au deschis pe genunchilor albumul pe care îl începuse cu Mike în ziua căsătoriei.Jason se uită la Harper cu sinceritate.

-N-ai să te superi dacă-ți voi arăta poze cu tăticul meu? Cu Mike? întrebă el,rostindu-i bâlbâit numele.Mărul lui Adam al lui Harper se mișcă în sus și-n jos.

-Jason,e în regulă.Și poți să-i spui „tăticu” așa cum i-ai spus întotdeauna.

-Mda,răspunse Jason cu o privire solemnă.Doar că...Credeam că ție n-o să...știi ce vreau să spun.

-Mda,știu.Un colț al gurii lui Harper se ridică.Nu-ți face probleme.Lucrurile se vor aranja de la sine.Nu-i nici o grabă.Annie stătea înmărmurită în prag,incapabilă să creadă că Harper va fi în stare să stea calm și să privească la fotografiile care prezentau viața ei și a lui Jason împreună cu, Mike.În locul lui,ea mai degrabă și-ar fi smuls părul din cap decât să se supună unor asemenea chinuri.Se simți cuprinsă de îndoieli.Poate că nu era vorba de nici o durere.

Desigur,lui Harper îi părea rău că n-a participat la primii zece ani din viața lui Jason.Annie știa.Și,în pofida celor susținute de el,nu va ierta niciodată rolul jucat de Mike,poate nici rolul ei.Dar poate că nu-l va deranja să se uite la aceste poze caraghioase ale ei și ale lui Mike,făcute atunci când credea că a făcut ceea ce trebuia.Atunci când mai credea că putea fi fericită cu fratele nepotrivit.

Dacă avea dreptate și pe Harper nu-l va deranja să se uite la fotografiile ei și ale lui Mike,atunci nu dorea să stea acolo și să-l urmărească cum acceptă liniștit ceea ce va vedea.Fugi îndemnată de teamă și de lașitate.Harper o văzu cu colțul ochiului că pleacă.Rugându-se să aibă suficientă forță,se concentrează asupra lui Jason și a albumului,deși era convins că-l va sfâșia în bucățele;

-Aici e mama când urma să mă aibă pe mine.Harper își încleșta fălcile,dar în zadar.Oftă lung,în tăcere.Doamne,arăta exact ca în ziua în care el venise acasă și a aflat că ea și Mike s-au căsătorit.

-Ce grasă era!Era grasă.Își dădu seama că poza a fost luată puțin timp după ce Harper o văzuse.Atunci încă nu era atât de mare.Concentrarea asupra detaliilor părea că-l ajută să-și atenueze arsura din piept.

Zâmbea cu gura mare.Poate că l-ar fi rănit,dar s-a întâmplat să-i observe privirea.Profunda ei tristețe l-a și mângâiat,dar l-a și durut.Dacă mai avea vreo îndoială în ce privește motivele pentru care l-a acceptat pe Mike-și numai acum și-a dat seama că se îndoia-privirea ei din această fotografie le-a risipit.Nu erau

ochii unei femei îndrăgostite de bărbatul de lângă ea. Erau ochii unei femei resemnate, ai unei femei care a pierdut ceva de preț. O mică urmă de resentiment care, nici nu și-a dat seama că-l frământa încă, a dispărut.

-Mda, îi răspunse lui Jason, cuvintele și zâmbetul venindu-i mai ușor decât se aștepta. Tu ai făcut-o așa grasă. Arăta de parcă ar fi ascuns un pepene sau doi.

Dacă-i vei spune, am să neg, adăugă el repede. Jason începu să râdă în hohote și-l împinse jucăuș.

-Ha, ha. Un pepene! Harp, ai zis-o. Au chicotit amândoi apoi s-au uitat din nou la poză.

-Ia uită-te cât de caraghios și-a întors tătucu șapca cu cozorocul în spate. Arată ca un fermier bătrân.

-Puștiule, fii atent. Nu-i nimic rău în a fi fermier. De fapt tu provii dintr-un șir lung de strămoși fermieri.

-Dar tu nu ești fermier, ești polițist. Cuvintele stârniră în sufletul lui Harper un mic sentiment de emoție. Comentariile lui Jason despre el ca adevăratul lui tată erau mai frecvente și îi veneau cu mai multă ușurință.

-Mda, dar nu era prevăzut să rămân atât de mult timp. Ceea ce mi-am dorit întotdeauna cu adevărat a fost să vin acasă și să lucrez acest pământ.

-Vorbești serios?

-Vorbesc serios.

-Și de ce n-ai făcut-o? Cuvintele inocenței. Harper era gata să-l întrebe pe Jason ce-ar spune dacă s-ar instala la fermă, dar și-a înghițit cuvintele. Nu avea dreptul să-i inspire băiatului astfel de gânduri când nici el nu știa ce vrea. În acest sens nici Annie nu i-a spus că ar dori ca el să rămână. Dădu din umeri indiferent și întoarse pagina. Și primi o nouă lovitură.

-Eu sunt. Aveam aproximativ o oră. Când în sfârșit Harper reuși să vorbească, în ciuda nodului din gât, chicoti.

-Îmi retrag cuvintele. Nu erai deloc un pepene verde. Nu erai mai mare decât un bob de fasole.

În bucătărie Annie îi auzea râzând și rămase stupefiată. Se aștepta la explicații calme, tăceri pline de emoție. Ceva. Întoarse cu furculița macaroanele cu brânză, apoi se duse să cerceteze. Erau ghemuiți pe canapea cu albumul desfăcut pe genunchii lor. Și avea dreptate. Râdeau.

-Nici măcar un pepenaș? îl întrebă Jason pe Harper.

-Nici vorbă. Îi auzea râsul în voce, îl vedea întipărit pe față. Un bob de fasole.

Annie se sprijini de ușă, atentă și recunoscătoare ca să se mai întrebe de această

întorsătură.

-Mi se pare că vă este foame.Du-te să te speli pe mâini.Cina-i gata.

Îi răspunseră două voci la unison:

-Da,doamnă.Apoi au râs din nou.

Mai târziu,după cină,după ce Jason s-a culcat și vasele au fost spălate,Annie îl găsi pe Harper în holișor.Stinsese televizorul și se uita lung la albumul închis și așezat pe măsuta de lângă el.Râsul îi dispăruse din priviri.

Annie se strecură pe scaunul de lângă canapea și-și strânse picioarele sub ea.

-Harper,regret că a trebuit să treci prin toate astea.Dacă m-aș fi gândit vreodată că le va scoate,le-aș fi ascuns de el.Harper mai studie puțin albumele,apoi întoarse încet capul spre ea.

-Annie,nu putem pretinde că trecutul n-a existat.Dacă n-aș putea nici măcar să mă uit la un teanc de fotografii vechi,cum aș putea spera că voi putea înnoda relații decente cu Jason?

-Vrei să ai relații cu el?

-La naiba,șigur că da.Ochii lui au sclipit.Cum poți să întrebi așa ceva?

-Îmi pare rău,răspunse ea repede.Trebuia să-mi dau seama.Numai că...n-ai vorbit niciodată nimic de ce se va întâmpla în viitor.

-Aș putea să-ți răspund că nici tu.Annie privi în jos și scutură o scamă de pe blugi.

-De fapt nu depinde de mine ce fel de decizii iei în ce-l privește pe Jason.

-Ce decizii să iau? Este fiul meu.Ce să decid? Aș vrea să-l văd cât de des posibil. Dacă acest lucru vă convine și ție și lui.

„Doamne,Dumnezeule,deja vorbește despre dreptul la vizită.Se pregătește să plece.”Durerea sfâșietoare din pieptul ei era atât de imensă,încât pur și simplu i s-a tăiat respirația.Se va întoarce cu adevărat la Oklahoma.Știa că o va face,dar spera că poate ar dori totuși să rămână.Speranța este un lucru atât de inutil.Cel puțin pentru Annie așa a fost întotdeauna.

-Cred că Jason va fi mulțumit,reuși ea să spună.

-Și tu,Annie?

„Eu”,se gândi cu o notă de isterie.Cum va supraviețui pierzându-l pe Harper din nou?

„Nu-ți aparține,deci n-ai cum să-l pierzi.” De această dată nu.Și aceasta a durut-o tot atât de mult ca și faptul că în curând,mult prea curând,va trebui să stea și să-l privească ieșind pe ușă.

Bineînțeles că va mai veni.Din când în când.Să-l vadă pe Jason.Va veni oare?

-Ai să vrei să vii aici sau ai să vrei să venim noi în oraș?

El dădu din umeri și privi alături.

-Cum vrei să faci? Annie închise ochii și-și rezemă capul de spătarul scaunului.

"Doamne,dă-mi forță."

-Nu contează ce vreau eu.Zece ani v-am ținut separați.Voi face ceea ce vrei tu.

-Eu vreau,spuse el cu duritate,să încetezi să te simți vinovată,să încetezi s-o faci pe martira.Încetează să te porți atât de calm și de plăcut tot timpul.Obişnuiai să fii...atât de vie.Vreau...la naiba,nu știu ce vreau,nu știu ce vrei tu.Nu mai știu nimic.Nu știu nici ce se întâmplă cu noi doi.Annie a fost cuprinsă de o panică ce o amenința să rămână fără grai.Nu putea să-și permită acum să rămână fără grai.Dacă nu va găsi o cale de a-l opri,o va părăsi.Curând.Pentru ea era totul sau nimic.Îi veni în minte o vorbă pe care tatăl lui Harper obișnuia s-o spună și i se păru potrivită.Era timpul ca lucrurile să se lămurească într-un fel sau altul.Trase aer în piept.

-Eu nu știu ce simți tu.Își ridică fața și-l văzu privind lung la căminul cu focul stins.În ce mă privește,este dragoste.Capul i se întoarse brusc.Ochii lui îi străpungeau pe ai ei.Îndoiala îi gravă linii sinuoase în jurul gurii.

-Poate că nu vrei să auzi,dar trebuie să fiu cu tine sinceră.Harper,te iubesc.

-Adevărat? își scutură capul și privi din nou la cămin.Nici măcar nu știi ce-am devenit,tot așa cum nici eu nu știu cine ești tu.Poate fata tânără iubește bărbatul tânăr care am fost.Poate și eu simt același lucrul pentru tine.Puțină nostalgie.Poate ne amăgim,încercând să recăpătăm ceea ce am pierdut de multă vreme.

Annie simți cum în interiorul ei se formează un nod rece,tare al disperării.

-Vrei să spui că nu mă mai iubești.

-De unde dracu să știu? Brusc se ridică de pe canapea și începu să umble prin cameră.După două rânduri se întoarse spre ea.Ți-ai sacrificat ultimii zece ani din viață să-i dai fiului meu un tată când ai crezut că eu nu-l vreau,să-i dai un cămin când ai crezut că n-ai să ai.Lăsând la o parte toate reproșurile și amărăciunea,măcar din acest motiv ar trebui să te iubesc.Annie vedea ca prin ceață.Se ridică și-i întoarse spatele ca să nu-i vadă lacrimile pe care încerca să le înghită.

-Îmi dau seama.În acești ani amândoi ne-am schimbat.Cred că pot înțelege că poate nu dorești persoana care am devenit.

-Annie,nu știu ce-ai devenit.Fir-ar să fie,te ascunzi de mine sub aparența aceluia calm rezervat pe care-l afișezi,a acelei cochilii pe care ți-ai construit-o să mă ții la distanță.De unde dracu să știu ce simt pentru tine? Singura dată când îmi dau seama de sentimentele tale este când te ating,dar la naiba,când te ating,amândoi explodăm.Atunci nu te închizi.În noaptea pe care am petrecut-o împreună,nu mi-

ai ascuns nimic.Pe această femeie vreau s-o cunosc,nu preșul în care te-ai transformat pentru fratele meu.

„*Annie, controlează-te.Menține-ți controlul.*” Trase încet de mai multe ori aer în piept,stăpânindu-și zeci de emoții care amenințau să izbucnească.

-Nu ești drept.Nu pot fi ceea ce nu mai sunt.Nu sunt preșul lui Mike.N-am fost niciodată.Dar nu mai sunt nici fata pe care ai dus-o la eleșteu într-o noapte de vară.Nu știu cum să fac să-ți fiu pe plac.

-Eu nu vreau ca tu să faci să-mi fii pe plac.Eu vreau doar să fii ceea ce ești cu adevărat și nu cred că așa ești cum pari acum.

-Nu înțeleg ce vrei să spui.Cu o mână pe umărul ei o întoarse cu fața către el.

-Vorbesc despre acest lucru.Sărutul o luă prin surprindere și o copleși.Durerea din ea deveni mai puternică,i se înfipse mai adânc,dar aceasta n-a oprit-o să se prindă de umerii lui largi și să-i ofere tot ceea ce gura lui dorea.Și dorea totul.Simțea cum se topește în el,simțea corpul lui puternic și fierbinte și,o,atât de primitiv.

-Doamne,Harper,șopti ea buzelor lui.

-Acest lucru-l doresc.Se retrase și-i întâlni privirea.Ochii lui erau fierbinți,pătimași și înfometati.Vreau focul tău,pasiunea ta.Onestitatea ta.Când ești așa, nu-mi ascunzi nimic.Durerea îi umplu din nou pieptul.Își lăsă în jos privirea și-și întoarse capul.

-La naiba,să nu mai faci niciodată asta.Cu mâinile pe umerii ei o împinse și o ținu acolo.Te-am jignit și nici măcar nu știu cu ce.Nu-mi întoarce spatele.Spune-mi te rog,spune-mi cu ce te-am jignit.Jignește-mă și tu,dar nu te închide în tine. Annie își scutură capul.

-Dacă mă simt jignită,nu este din vina ta.Tu n-ai nici o vină dacă eu vreau ca tu să dorești mai mult de la mine decât relații sexuale.Degetele lui au strâns-o de umeri.

-La naiba,Annie,n-am vorbit de sex,am vorbit despre onestitate.Se întâmpla doar că singura dată când ești sinceră cu mine este când te ating.

-Nu este drept.

-Poate nu,dar este adevărat.În această situație,orice altă femeie ar fi țipăt,ar fi dat din picioare,ar fi plâns-s-ar fi manifestat într-un fel.Dar tu nu.Tu trebuie să te stăpânești.Îți ascunzi de mine sentimentele și acest lucru mă înnebunește.Nu știu ce vrei de la mine.Inima lui Annie făcu un salt și stăpânirea emoțiilor ei se prăbuși.

-Vreau totul de la tine,dar deocamdată mă mulțumesc și cu atât.Îi trase capul în jos,îi acoperi buzele cu ale ei.De această dată ea l-a luat prin surprindere.

CAPITOLUL 13

Harper voia să reziste,știa că ar trebui.Voia ca ea să-i vorbească.

Da,este adevărat,ea vorbea,dar nu cu cuvinte.Simțea tensiunea brațelor ei care s-au încolăcit în jurul gâtului său,simțea cum trupul ei tremură lângă al lui.Simți gustul foamei și tristeții pe buzele ei și se pierdu.Dacă asta dorea de la el,dacă asta-i tot ceea ce îi putea oferi,erau blestemați.Dar el a întrebat-o ce dorea și iată acesta a fost răspunsul ei.N-o va refuza,nu putea.Voia s-o țină strâns,s-o savureze,să lase ca focul ei să-l înghită,voia să-i transmită focul lui.

Dorința,nevoia erau atât de puternice încât i-au slăbit genunchii.

Își dezlipi buzele de ale ei și-i sărută obraji,pleoapele,nasul.

-Annie,îmi pare rău,îmi pare rău.N-am vrut să te jignesc.Niciodată nu vreau să te jignesc.Când își plimbă buzele în jos pe bărbia ei,ea își arcui gâtul,invitându-l să meargă mai departe.

-Atunci vino cu mine sus,îi șopti ea.Harper,dăruiește-mi această noapte.

În cuvintele ei răsuna sunetul sfârșitului,al despărțirii.Harper voia să protesteze dar nu putea,deoarece aceasta putea fi într-adevăr despărțirea.Se simțea mai bătrân decât era,mai bătrân cu mulți ani.Era obosit și uzat.Epuizat.Ea avea nevoie de un bărbat care să-i ofere întreaga lui inimă.Harper dorea cu disperare să fie acel bărbat.Se temea că nu este.Dar nu putea s-o refuze.O dorea prea mult ca să refuze pentru amândoi ceea ce ea îi cerea,întreaga ei ființă,gustul ei, mirosul dulce,simpla anticipare a ceea ce se va întâmpla îl lipseau de respirație și-i făceau sângele să clocoteascăÎși îngropă buzele sub urechea ei și oftă.

Mirosul pudrei pentru copii îl lipsea de voință.

-Te doresc atât de mult,încât nu cred că voi mai ajunge să te duc sus.

Annie se agăță de el cu un mic scâncet.

-Atunci aici.În acest loc.Harper se înfioră.Focul l-a pătruns până la coapse și fiecare mușchi al corpului său se întări.Lipindu-și din nou buzele de ale ei,îi șopti numele cu patimă.

-Nimeni nu m-a provocat atât de mult ca tine.

„Atunci de ce mă părăsești?” strigă Annie în gând.Dar vorbele i-au fost blocate de buzele lui.Sărutul a lipsit-o de toate în afara dorinței.Cu mâini febrile i-a desfăcut cămașa și i-a scos-o pentru a-i mângâia pielea fierbinte.Sub atingerea ei,mușchii lui tremurau.Annie simțea cum crește în ea un nou sentiment al puterii.Faptul că putea să-l facă pe acest bărbat să tremure o amețea.

Nerăbdătoare să-și exercite puterea,febrilă deoarece dorea să fie mai aproape de el,atât de aproape încât nimic să nu poată sări separe,lăsă o mână să-i alunece în jos și-i cuprinse mădularul întărit.Cu țipătul unui om torturat,Harper căzu în

genunchi pe covor și o trase și pe ea cu el. Era ca un incendiu în brațele lui, peste el, mistuindu-l, arzându-l de viu înăuntru și pe-afară. Tremură de efortul de a se abține, de a încetini ritmul, dar când simți fermoarul tras de acele degete dibace și chinuitoare, controlul explodează. O dezbracă de blugi și-i puse sub el, o trase pe ea, sărutând-o în continuare, jurându-se că o va săruta până la moarte.

Așezată pe pieptul ei ea se mișcă, răscolindu-l până la paroxism. Apoi ea își încorda șoldurile și se împinse, desprinzându-și buzele de ale lui. El căută să tragă aer în piept, se luptă, aproape că reuși să-și umple plămâni când Annie se lăsă și-l cuprinse în ea.

-Doamne, Annie! Mai avea pe ea tricoul dar el nu mai putea suporta. Îl scoase cu o mișcare și-l aruncă. Imaginea ei deasupra lui goală, acoperită cu o peliculă strălucitoare de transpirație, mișcându-se deasupra lui... Dumnezeu, orice bărbat și-ar fi pierdut mințile.

Se mișcă sub ea, împingând-o cu șoldurile. Tipătul ei de răspuns vorbea de o plăcere tot atât de profundă ca și a lui. Harper și-a împletit degetele între ale ei și o trase în jos, căutând cu capul să ajungă la sfârscul unuia dintre sânii ei dezgoliți. Nici vorbă de dezmierdări cu limba sau apropiere tandră cu buzele. Se aruncă peste sfârc de parcă ar fi fost înfomat de gustul ei și așa era. Îi provoca o foame pe care nu putea să-o nege. Un șuvoi cald și dulce porni de la sânii ei. În jos, acolo unde corpurile lor erau lipite. Durerea ascuțită, plină de plăcere a smuls de pe buzele ei numele lui. El îi apucă șoldurile și o ajută să se miște, dându-i ritmul de care avea nevoie, trimițând scânteii de foc și lumină prin întregul ei corp până când simți în ea explozia uriașă a sentimentelor. Ea se agăță mai puternic de mâinile lui și-și dădu capul pe spate. Cuvintele pe care ultima dată când au făcut dragoste nu le-a putut rosti au izbucnit, din nou și din nou, fără stăpânire de sine, fără nici un gând în momentul în care corpul ei se convulsiona de satisfacție.

Annie stătea prăbușită pe pieptul lui Harper, prea satisfăcută să mai facă altceva decât să respire, cu mintea încețoșată. Degete leneșe se plimbau pe coloana ei în sus și-n jos. Degetele lui Harper. Pieptul pe care era culcată se ridica și se lăsa din ce în ce mai lent. Pieptul lui Harper.

Era dezamăgită simțind că devine conștientă. Nu voia să gândească, voia doar să simtă, să-i simtă mirosul și să se piardă în îmbrățișarea lui. Dar mintea ei nu se lăsa amăgită. Își dădea seama că putea fi ultima ei noapte cu Harper. A doua zi va participa la descindere și dacă totul se va desfășura cum trebuie și va afla adevărul despre moartea lui Mike, nu va mai avea nici un motiv să mai rămână.

Era gata-gata să plângă,dar se stăpâni.El i-a spus că vrea sinceritate din partea ei,dar nu-i putea transmite și tristețea ei,nu acum când o va părăsi.Nu avea altceva de ales decât să-l lase să plece,sperând și rugându-se că dacă va proceda așa el poate dori să se întoarcă.

-Iubito? Opri durerea pe care o simțea de câte ori îi spunea așa.Nu voia să plângă,nu voia să fie tristă.Doar să-i zâmbească,să râdă cu el.Vibrația pieptului lui sub ea când el vorbea o făcu să zâmbească.Își îngropă capul într-un loc mai confortabil pe umărul lui și suspină.

-Mmm? Din cauza chicotitului lui pieptul îi vibra.

-Parcă ai toarce.

-Mmm.Parcă așa simt.Își trecu degetele prin părul lui,lăsând ca șuvițele să-i alunece din nou și din nou.Harper scoase un suspin de ușurare.Cu o clipă în urmă îi simțise lacrimile și se temea să nu se repete ceea ce s-a întâmplat ultima oară.Era fericit,atât de fericit că în seara asta ei nu-i mai venea să plângă.Nu,în noaptea asta,ea dorea mângâieri.Degetele ei în părul lui l-au făcut să ofteze de plăcere.

-E bine.

-Și acum cine toarce?

-Bărbații nu torc.Era o expresie masculină de satisfacție.Așa-mi place.Annie,te rog să mai râzi.Lasă-mă să te aud râzând și să-ți simt veselie.Lasă-mă să te văd măcar o dată fericită.

-Daaaa? Satisfacție? își înalță capul și-i zâmbi.Privirea blândă din ochii ei îi umflă pieptul.

-Femeie,la naiba! Dacă aș fi fost mai satisfăcut,acum aș fi fost mort.Spune-mi atât,că Jason de obicei doar me tun.Buzele ei s-au curbat și mai mult.

-Doarme ca un butuc.

-În acest caz...Harper își încordă mușchii și se ridică,cu Annie ghemuită în continuare în poala lui.Cu brațele în jurul ei o sărută o dată,de două ori...

-Hai să încercăm să căutăm un pat comod și moale.Ea își lipi capul de umărul lui.

-Îmi place ideea,dar sper că ai de gând să mă duci în brațe,deoarece nu mă simt în stare să merg.

-Iubito,dacă vrei te duc,dar nu erez că ajungem mai departe de canapea.

-Canapeaua asta a ocupat întotdeauna un loc special în inima mea.Icnind,oftând și râzând și cu Annie în brațe,au reușit să ajungă la canapea.Harper se întinse și o trase lângă el.

-Să spun că a fost ca pe vremuri când obișnuiam să ne ascundem aici de tata și

să ne iubim,dar...

-Dar atunci aveam hainele pe noi.Harper își apăsă fruntea peste a ei.

-Annie,ne jucăm de-a amintirile? Annie se trase înapoi,suficient de mult ca să i se uite în ochi.

-Te îngrijorează,nu-i așa? El înghiți greu.

-Mda.Mă îngrijorează.

-Harper,ce-am spus mai devreme este adevărat.Te iubesc.

-Annie...

-Nu.Îi închise gura cu degetele.Nu.Doreai onestitate din partea mea și vreau să ți-o ofer.Te iubesc.Nu vreau să te simți obligat să-mi spui ceva care nu este adevărat.Vreau doar să știi ce simt.O parte din sentimentele mele provin din trecut.N-am ce face,Harper,deoarece niciodată,nici o zi n-am încetat să te iubesc.Cutremurat,Harper își închise ochii.

-Doamne,Annie!

-E-n regulă.Știu că nu poți spune același lucru.Înțeleg și accept,repeta ea.Știu că nu te pot face să mă iubești.

-Ai făcut-o înainte,reuși să vorbească printre degetele ei.Te-ai ținut de mine până când n-am mai avut ce face.Nici nu mi-am dat seama ce mi s-a întâmplat,până când nu m-am trezit că sunt îndrăgostit de tine până peste cap.Deschise ochii și o văzu pivindu-l surprinsă.

-Poftim? M-ai acuzat că am fost rezervată față de tine.

-Annie...

-Nu,ai dreptate.Știam că sunt,dar abia acum știu de ce.Poate că,de fapt,nu m-am schimbat așa de mult în toți acești ani.Cred că mă temeam că dacă te voi lăsa să-ți dai seama de sentimentele mele,te-aș fi speriat.Te-ai fi simțit obligat și eu n-am vrut.

-Cum adică,dacă m-ai fi lăsat să-mi dau seama de sentimentele tale,m-ai fi obligat?

-Fiindcă eu vreau să rămâi.Vreau o a doua șansă pentru noi, pentru tine, pentru Jason și pentru mine.Harper,ești atât de bun cu el.Îi faci atât de bine.Și când îți urmăresc privirea peste pășunea către pământul pe care Mike l-a vândut,văd în ochii tăi dorul.Simt aproape fizic cât de mult te doare pierderea acestei părți din trecutul tău,partea pe care odată ai dorit-o să fie viitorul tău.Harper,aici îți este locul.Locul tău este aici la ferma asta cu mine și cu fiul nostru și eu o doresc atât de mult încât mă doare.Nu puteam să-ți vorbesc de aceste lucruri fiindcă mă temeam că te voi face să fugi.Zeci de emoții au năvălit peste Harper,atât de multe și atât de repede încât nu putea desluși nici una din ele.

-Dacă vrei să rămân și ți-a fost teamă să-mi spui aceste lucruri ca să nu mă sperii,de ce mi le-ai spus acum?

-Fiindcă m-ai rugat să fiu sinceră.Pleoapele i se lăsară peste ochi.Și fiindcă în curând tu vei pleca.

-Annie,eu...Degetele ei i-au pecetluit buzele.

-Hai să nu mai vorbim despre aceste lucruri,îl rugă ea cu voce tremurată.

Harper,iubește-mă numai,cât de mult poți.Îmi va fi suficient cât îmi dai.Mi-ai promis această noapte.Noaptea,n-a luat sfârșit.

Suferind din cauza a tot ceea ce ea i-a oferit,aproape sufocat din cauza durerii despărțirii din glasul ei,Harper o strânse și-i luă buzele,cerându-i căldura și dulceața ei.Apoi se opri din sărutare,nedorind să se grăbească și să pretindă.

Dorea să ofere,să ofere până când ea se va dezagrega în brațele lui.Apoi dorea s-o urmeze în uitare,unde nu mai existau opțiuni,decizii,preocupări legate de ceea ce a oferit și nu a oferit unei femei care dorește atât de mult de la el.

Își plimbă mâna pe spatele ei mătăsos,alin-tând-o,încercând să-și stăpânească valul de emoție pură care l-ar fi putut lipsi de orice control.Îi dăruie toată tandrețea sufletului lui,o iubi cu blândețe,simțind cum se pornește căldura, cedând pârjolului nesfârșit,binecuvântând șansa de a savura fiecare clipă.

Intensitatea s-a declanșat ușor,într-un ritm lent,șoaptele cărnii pe carne-fierbinți și erotice.Ținând-o strâns,o ridică și o întoarse până a ajuns sub el,primindu-l în brațe,în îmbrățișarea coapselor ei.Intră încet în ea,savurând căldura umedă, strâmtoarea,plăcerea finală.Îi pecetlui gura cu a lui și-și potrivi ritmul corpului cu acela al limbii,o intensificare în etape a puterii și a vitezei,odată cu focul care îi ardea și-și cerea la rândul său drepturile.Când au fost copleșiți,s-au aruncat împreună cu capul înainte în flăcări,strigătele lor unindu-se în noapte.

Harper se dezmetici cu greu,păstrând cu grijă căldura moale din brațele lui.

Doamne,Dumnezeule,Annie!Ceasul de pe cămin indica cinci și un sfert.Ar trebui s-o ducă sus și s-o culce.Peste două ore Jason se va trezi.Dar nu se mișcă, nu se îndepărtă de ea.Nu putea,știind că în câteva zile cel mult va pleca.Știind că despărțirea de ea îl va ucide.Și de ce,se întrebă el cu duritate.Noapte trecută a fost atât de sinceră cu el.l-a oferit tot ce a dorit și a avut nevoie,i-a vorbit de visurile ei.Voia ca el să rămână.Și numai Dumnezeu știe că și el dorea același lucru.Dar posedă el cu adevărat ceea ce are ea nevoie? Ar putea s-o iubească atât cât merită ea?

Durerea din el creștea și creștea până când ajunse aproape să-l sufocă. De ce trebuie să plece? De ce nu poate fi tot atât de onest cu ea cum a fost ea cu el? Dacă i-ar mărturisi temerile lui, le-ar explica... cine era el să ghicească dinainte cum va reacționa? Poate că tot ceea ce se simțea pentru ea, dorința, nevoia, îndemnul atotcuprinzător de a o proteja și de a avea grijă de ea, poate toate acestea ar fi suficiente. Poate că ar trebui să afle. Totuși nu era corect, nu era drept să-i ceară să-i accepte incertitudinile. Nu după modul în care-l iubește ea. Încetul cu încetul, în timp ce ceasul de pe cămin indica trecerea nopții și cocoșul din coteț anunța apropierea zorilor. Harper și-a dat seama să-i este teamă. Nu că o va răni sau că n-o va iubi atât cât ar trebui. Nu că va reuși cu Jason sau că nu va fi omul pe care l-ar dori Jason sau ar avea nevoie de el. Nu, temerea lui Harper era mult mai personală, mult mai egoistă. Se temea, era îngrozit de-i îngheța sângele în vene că, într-un fel, dacă se va lăsa convins că relațiile dintre el și Annie vor putea fi refăcute, i se va smulge din nou această bucurie. Că de îndată ce lucrurile nu vor merge cum trebuie, încrederea ei în el se va slăbi și ea îi va distruge viața. În mintea lui era convins că ea nu-l va răni niciodată. Inima lui temătoare îl reținea. Trebuia să-i spună. Va fi tot atât de deschis și de onest cu ea cum a fost și ea cu el. Poate împreună vor putea găsi o cale de a depăși temerile și de a avea un nou început. Camera părea că începe să se lumineze. Deoarece afară era încă întuneric beznă, lumina, își dădu el seama, venea din interiorul lui.

-Da, era posibil. Ar putea să reușească. Nu voia s-o părăsească pe ea, Jason, ferma. Voia să formeze cu ei o familie, o familie adevărată, cinstită, așa cum ar fi trebuit să fie de ani de zile.

„O, Annie, Annie, nu renunța la mine. Vom reuși, îți jur. Te iubesc.” Și deodată știu că este adevărat. Cândva în timpul acestor două săptămâni s-a îndrăgostit din nou de ea. Doamne, trebuie să-i spună! Dar mai întâi avea alte lucruri de făcut. Trebuia să afle adevărul despre Mike, pentru a îngropa trecutul o dată pentru totdeauna. Apoi va trebui să se întoarcă la Annie, rugându-se în permanență ca dragostea pe care o simțea să ajungă s-o facă fericită. Nu se trezi deloc când o duse sus și o culcă în pat. Har Domnului, că nici Jason. Dacă cumva băiatul s-ar fi trezit și ar fi ieșit tocmai atunci din cameră, ar fi avut ce vedea!

Cu un zâmbet posomorât, Harper coborî și-și adună îmbrăcămintea risipită.

Harper n-a așteptat ora opt ca să se întâlnească cu Trace și cu ceilalți. Când o va vedea pe Annie, când va vorbi cu ea, dorea ca descinderea și întrebările legate de Mike să fie rezolvate. L-a întâlnit pe Trace la cafeneaua motelului de pe șoseaua principală la șapte fără un sfert. Împreună cu Miller și Walkingstick, au făcut o

trecere în revistă a planului.Poliția locală îi va ajuta,deși încă nu știa.Și din motive evidente,departamentul șerifului nu trebuia deocamdată informat Harper s-a decis că facă pereche cu Walkingstick care avea mandatul de arestare a lui Frank.Trace urma să conducă descinderea la garajul lui Bill,iar Miller îl va căuta pe Willard la magazinul de autoturisme.Lucrurile au început destul de bine.L-au găsit pe Frank la biroul șerifului și l-au arestat.Când poliția locală a fost informată de ce s-a întâmplat și i s-a cerut ajutorul,a fost de acord și a oferit închisoarea pentru a-i ține acolo pe suspecți,în timp ce agenții OSBI se vor apuca de nesfârșita hârțogăraie.Deoarece oficial Harper mai era în concediu,a lăsat bucuros în seama celorlalți completarea documentelor.Au aflat prin radio că Bill Collier și patru din angajații lui au fost ridicați,împreună cu mai multe cutii cu documente.Toate vehiculele din garaj au fost confiscate.Trace a sosit la închisoare cu prizonierii și cu documentele,la scurt timp după ce-au vorbit.

La magazinul mașinilor folosite al lui Willard a fost o mică întârziere,deoarece Willard a sunat spunând că va veni în câteva minute.Între timp s-au confiscat registre,mai mulți angajați au fost arestați și Miller cu partenerul lui,cu mașinile ascunse în spatele clădirii,îl pândeau pe Willard.Au trimis o mașină după el acasă dar plecase.La închisoarea din oraș,Harper a așteptat până când lui Frank i s-au luat amprente și a fost dus într-o celulă.Șeriful țipa tot timpul, amenințându-i pe toți cu procese și pedepse.

-Haide, Frank.Merită oare să vorbești așa?Harper își ținea mâinile în buzunarele blugilor pentru a nu-l apuca pe bastard printre gratii.Eram întotdeauna convins că ai să sfârșești de partea cealaltă a gratiilor.Se pare că am avut dreptate.Frank pufni.

-Pui de cătea,vei plăti pentru asta.

-O,nu cred.Harper îl salută cu capul pe polițistul local care stătea la capătul șirului scurt de celule,apoi se întoarse spre Frank.Ai dat de dracu frățioare.

-Cum adică agentule? Harper scrâșni din dinți.

-Mike.Frank clipi și-și întoarse capul.

-Ce amestec are Mike în toată treaba asta?

-Tocmai asta aș vrea și eu să aflu.Dacă ai crezut că trebuie să moară ca să țină secretă operațiunea voastră murdară,vreau să-ți spun Frank că nu l-ai ucis pe fratele care trebuia.O surpriză nedisimulată îngheță pe fața lui Frank,reducându-l deodată la tăcere.Ochii i-au ieșit din orbite.Începu să se dea înapoi de la ușa celulei.

-Ești nebun! Moartea lui Mike a fost un accident,doar știi.La dracu',Harper,era prietenul meu cel mai bun! Ca un frate.N-aș fi putut să-l ucid așa cum n-aș fi

putut ucide un membru al familiei mele.Isuse,Harp,credeam că mă cunoști mai bine.Harper înjură încet.Frank putea să mintă,dar ochii lui îl trădau întotdeauna. Dar nu de această dată.De această dată reflectau șocul și convingerea,într-adevăr, Frank Collier credea că moartea lui Mike a fost un accident. Harper nu credea.Nu putea să creadă.Puiul de cățea.Dacă nu Frank atunci cine?

CAPITOLUL 14

Annie se trezi târziu.Era dezorientată când și-a dat seama că este în patul ei în loc să fie ghemuită în brațele lui Harp pe canapea.Hainele purtate de ea cu o seară în urmă erau aranjate frumos pe un scaun.Harper.

A dus-o sus și a culcat-o fără măcar s-o trezească.Cum a putut să piardă chiar și un minut din timpul lor din ce în ce mai puțin împreună și să doarmă? Cum de-a părăsit-o fără s-o trezească?

O privire la ceas a informat-o că nu mai are timp să stea în pat și să sufere de dorul lui Harper.Jason va pierde autobuzul dacă nu se grăbește,îl auzea mișcându-se în baie.Ar fi trebuit să fie jos și să-i pregătească micul dejun.

Punându-și repede o pereche de blugi vechi și un tricou ponosit,fugi în bucătărie și-i prăji lui Jason două ouă și fulgii de ovăz.

-Grăbește-te,scumpulo,îi spuse când copilul coborî.Ai să pierzi autobuzul.

-Unde-i Harp? A trebuit să zâmbească auzind cât de ușor îi pronunța fiul numele.

-A trebuit să se întâlnească cu agentul Youngblood dimineața devreme.Simpla amintire i-a înghețat zâmbetul pe buze și se înfioră.

-O,dădu Jason din umeri.Probleme de poliție.

-Mda.Probleme de poliție.Jason înghiți ultimele bucățele de ouă și fulgi de ovăz,apoi se sculă și dădu peste cap laptele.

-în regulă,sunt gata.Îngrijorată că autobuzul va pleca înainte ca Jason să ajungă la semafor,Annie s-a hotărât să-l conducă.Își trase pe ea o jachetă și-l urmă pe ușă.Unul lângă altul s-au grăbit până la capătul aleii și au cotit la stânga către stația de autobuz.În vârful unei mici coline,Annie i-a văzut pe Maryjo și Bobby Turner,copiii vecinilor lor celor mai apropiați,așteptând autobuzul.Văzând că Jason nu este în întârziere și că nu va trebui să-l ducă cu mașina la școală,Annie i-a urat o zi bună și l-a lăsat singur.Până când a ajuns înapoi în casă nasul și obrajii ei ardeau din cauza gerului de dimineață.A făcut un ocol spre grajd să dea cățelușilor de mâncare și apă,a dat drumul la pui,apoi mulțumită s-a îndreptat către casă.O ceașcă fierbinte de cafea va avea un gust minunat.N-a mai reușit să-și bea cafeaua.În schimb,când păși în casă,o întâmpină țeva unui revolver.Willard Collier cu ochiul sălbatic era la capătul celălalt al

revolverului,transpirația curgându-i pe față și până și ochiul lui cel bun părea cam sălbatic.Annie încremeni în prag,cu răsuflarea tăiată,mâinile ca de gheață și inima refuzând să mai bată.

-Ce...ce...Willard? Se înecă pur și simplu de frică.Pistolul se mișca lângă fața ei, negru,și amenințător.Trebuia să fi fost arestat deja,cel târziu la ora opt.Până acum Harper și Trace și ceilalți agenți ar fi trebuit să-i aresteze pe frații Collier. Ce s-a întâmplat? O Doamne,ce s-a întâmplat?

-Unde-i? Annie tremura violent.Era singurul lucru pe care-l putea face ca să rămână dreaptă când instinctele îi cereau să se ghemuiască și să-și sugă degetul.

-La naiba,unde este?

-Ce...? Ce...cauți? El purta mănuși negre de piele.Mâinile-i tremurau,înt-un fel,dându-și seama că și lui îi este teamă,teroarea resimțită de ea devenea și mai puternică,sufocând-o.

-Cartea,țipă el.Cartea neagră.Annie auzi un țipăt profund și prelung și-și dădu seama ca prin ceață că ea era cea care țipase.

-Te mai întreb o dată.Unde dracu' e? urlă el.

-N-o mai am,urlă și ea la el.

-Minți! Știu că era la Mike.Trebuie să fie aici.Cățea,minți.Se apropie de ea.

Putea simți frica dar nu putea să spună dacă a ei sau a lui.

-Willard n-o mai am,îți jur.

-Nu te cred.Trebuie să fie aici.

-A fost.A fost aici.

-Atunci unde este? strigă el,ochii lui,atât cel bun cât și cel bolnav,devenind mai sălbatici.Frica a făcut-o să țipe și pe ea.

-I-am dat-o lui Harper! Este la OSBI! Înjurăturile pronunțate de el i-au ridicat părul de-a lungul gâtului.

Jason își schimbă picioarele pe caldarâmul plin de praf.Ce grabă să-și înghită repede micul dejun ca să ajungă aici la timp și autobuzul întârzie.

-O să dai de dracu',îi spuse Maryjo.Capul lui Jason zvâcni.

-Adică de ce?

-Fiindcă nu ți-ai făcut tema.

-Mi-am făcut-o.Am scris două pagini întregi despre Andrew Jackson.

-Da? Și unde este? Maryjo era în aceeași clasă cu el și era o nesuferită deoarece avea întotdeauna dreptate,avea întotdeauna cele mai bune note și era o mare încrezută.

Jason nu prea reușea s-o înfrunte,așa că acum se pregătea să-și savureze victoria.

Își ridică în sus cărțile și le flutură în direcția ei.

-Ai dreptate...Sfinte Sisoie,caietul.L-am uitat acasă.Nu-i nimic,mă duc să-l iau.

Știa exact unde și-a lăsat caietul cu spirală..Pe masa din bucătărie.

-Autobuzul n-a venit încă,îl îndemnă Bobby.

-Nu a sosit încă,îl corectă Maryjo.

-Exact asta am spus.

-Mă duc acasă,hotărî Jason.Dacă se va arăta în clasă fără lucrare,după ce s-a lăudat că a scris două pagini,nu va avea trai din cauza celorlalți copii,iar doamna Gentry îi va da o notă proastă.

-Dacă te întorci acasă probabil că vei pierde autobuzul,îl avertiză Maryjo.

-Dacă-l pierd,mă va duce mama.La revedere.Jason începu să alerge spre casă.

Mama nu se va bucura că va trebui să-l ducă la școală,dar o va face.Doar dacă nu va fi atât de norocos încât ea să-l refuze atunci va trebui să stea acasă.N-ar fi minunat? O întreagă zi acasă cu mama și cu Harp.

În timp ce se apropia de intrare surâdea visului de a nu merge o zi la școală.

Deodată o mașină viră pe drum și o luă în direcția opusă orașului.

Jason se opri brusc pe marginea șoselei,cu ochii aproape ieșiți din orbite.Mama era la volan.Și Willard cu ochiul sălbatic,bătrânul care vindea mașini pe strada principală avea...avea Sfinte Sisoie! Willard cu ochiul sălbatic avea un pistol îndreptat spre capul mamei!

-Mămico,mămico! Mama.O,Doamne,nebunul o amenință pe mama cu pistolul! Harp!Harp!Dar Harp nu era acasă!Jason fugi spre casă cât îl țineau picioarele.

Trebuia să ceară ajutor!Cineva trebuie s-o salveze pe mama lui!

Șeriful.Îl va suna...nu,nu pe șerif.Jason nu știa ce se întâmpla,știa doar că nu prea-i plăcea de șeriful Frank.Șeriful Frank obișnuia să-l aducă acasă pe tata beat și râdea de el și mama se supăra iar tata începea să țipe la ea.

Luna trecută a venit la școală un polițist să le vorbească copiilor din clasa lui.Era drăguț.A explicat diferența dintre poliția urbană și șeriful districtual.Jason va suna la poliția din oraș.El l-ar putea găsi pe Harper și Harper o va salva pe mama.Jason năvăli în casă și apucă receptorul.A trebuit să-și șteargă lacrimile-lacrimi de bebeluș-ca să poată descifra butoanele speciale de sus: Pompierii, Urgență,Șerif,Poliție.Poliția.Asta căuta el.Apăsă pe buton și se rugă să răspundă cineva.

Imogene Hopkins era singurul dispecer al Departamentului de poliție din Crow Creek,de când cea mai mare parte a populației actuale a orașului era în scutece.

Știa tot ceea ce era de știut despre toată lumea din oraș și din împrejurimi și ceva în plus. Nu a știut că frații Collier erau amestecați până-n gât în furtul de mașini și era un lucru ce nu i se potrivea. Ar fi trebuit să observe ceva, se gândea el cu un sentiment de frustrare. Când telefonul de la biroul ei începu să sune, ridică receptorul și încremeni.

-Stai pe fir, drăguțule, stai pe fir. Imogene strânse receptorul la pieptul ei bogat și simți o durere profundă. Privi în jur și-l văzu pe șerif în partea cealaltă a camerei.

-Milt, ceva s-a întâmplat la familia Montgomery. La telefon este tânărul Jason care vrea să vorbească cu tatăl lui și doar știe că zace în mormânt de trei săptămâni. Îl transfer pe radio ca băieții din mașini să-l poată auzi. Trimite pe cineva să-l aducă pe Harper. Unde s-n dus?

Spre onoarea lui, Milton Howard, șeful poliției din Crow Creek, nici n-a clipit când dispecera lui începu să-i dea ordine. Era și mătușa lui și-i dirija pe toți din oraș de când e lumea. Îi răspunse dând din cap, apoi se întoarse către agentul OSBI, Youngblood.

-Unde este Montgomery?

În fața celulei lui Frank, Harper rămase mult timp nemișcat, conștient că Frank spunea adevărul. El credea cu adevărat că moartea lui Mike a fost un accident.

-Harper! Vino urgent! Strigătul lui Trace din birou îl readuse la realitate, întoarse spatele celulei și reveni în birou.

-Ce? Vocea tânără, frenetică, pe care o auzea prin telefonul hârâit îl opri în loc.

-Vă spun că trebuie să mi-l găsiți pe tata! Cineva a luat-o pe mama mea! A luat-o pe mama și avea un pistol! Harper smulse receptorul din mâinile lui Imogene.

-Jason?

-Tăticule, tăticule, a luat-o! Tăticule, trebuie s-o ajuți!

-Calmează-te, fiule. Cuvintele-i veneau greu, deoarece nici Harper nu era deloc calm. Ești acasă? Cine a luat pe cine?

-Willard cu ochiul sălbatic, tăticule. A luat-o pe mama și are un pistol.

-Jason, când? Când s-a întâmplat?

-Tocmai acum. Așteptam autobuzul școlii și mi-am amintit că mi-am uitat caietul acasă, așa că m-am întors și când am ajuns lângă noi mașina ieșea cu mama la volan.

-Ce fel de mașină, fiule?

-*Cadillac-ul* acela mare, glaben, pe care-l conduce Willard cu ochiul sălbatic.

Tăticule, el are un pistol. Îl ținea îndreptat spre capul mamei care conducea.

-Conducea mama ta? încotro s-au îndreptat?

-Afară din oraș,în cealaltă direcție,spre casa Smith.Tăticule,trebuie s-o ajuți,trebuie.

-Gata,fiule,am plecat.Rămâi acasă.Va veni cineva cu o mașină negru cu alb a poliției să stea cu tine.Jason,negru cu alb.Dacă vezi orice alt fel de mașină,fugi în pădure și ascunde-te.M-ai auzit?

-Te-am auzit,tăticule.

-Bine,bine.Acum am să-i dau înapoi receptorul lui Imogene ca să pot pleca s-o caut pe mama ta.Imogene va vorbi cu tine până când cineva va veni.E-n regulă?

-În regulă...tăticule?

-Mda,fiule?

-Nu-i așa c-o aduci acasă pe mama? Harper aproape că se sufocă.

-Jason,voi face tot ce se poate.Harper îi aruncă receptorul lui Imogene,care rămăsese cu gura căscată.Furia era gata să-l orbească,în timp ce picioarele abia îl mai țineau din cauza fricii.Willard Collier a răpit-o pe Annie amenințând-o cu arma.Cu mâini nu prea sigure își trase '38-ul afară și-i controla încărcătura.Apoi se întoarse și o porni fulgerător spre ușă.

Trace,agentul Walkingstick și șeful Miller s-au repezit după el.Dar când au ajuns în parcare,Harper era departe.Trace înjură și fugi la mașina lui,cu Walkingstick după el.Harper ajunsese la marginea orașului cu optzeci pe oră,fără să-și ridice piciorul de pe accelerator.Radioul de lângă el începu să hârâie.

-Harp? Hai,partenerule,vorbește.Harp îl ignoră pe Trace și privi pe șosea,căutând vreun indiciu al *Cadillac-ului* mare,galben,îndreptându-se spre autostradă.

-Agent Montgomery,aici e Walkingstick.Amintește-ți,este superiorul tău.Spune-ne unde ești.Harper apucă radioul.

-Am părăsit autostrada și am cotit pe șoseaua Pecan Grove.Mă îndrept spre nord.Terminat și închid.

-Să nu faci prostia asta.Vocea lui Trace.Unde naiba este șoseaua Pecan Grove? Harper chicoti posomorât în radio.

-La trei mile de oraș,întoarce la dreapta după cutia poștală care arată ca un porc.

-Un porc.Suntem în urma ta.O,și de altfel,felicitări.

-Pentru ce?

-Gropița puștiului mi s-a părut cunoscută,tăticule.Harper închise și deschise de două ori aparatul semnalând că a luat la cunoștință,apoi îl puse lângă el pe scaun.Când a cotit de pe șosea a trebuit să încetinească mult din cauza drumului de țară,deși nervii lui îl îndemneau,mai repede,mai repede.Annie avea nevoie de el.I-a promis lui Jason că o va aduce acasă.Un bărbat nu poate să nu-și țină o

astfel de promisiune. Se ruga la Dumnezeu s-o poată aduce acasă în siguranță.

Capătul șoselei Pecan Grove era la drumul ce trecea prin ferma unde a crescut Harper. Ferma unde Annie și-a crescut fiul. Ferma unde în aceste clipe fiul lui așteaptă plin de teamă un cuvânt de la ea. Harper o luă la dreapta fermei cu de două ori viteză permisă și simți cum scârțâiau pneurile pe pietriș.

Acolo! Înainte! Un nor de praf se ridică pe drum la mai puțin de o milă.

Dă, Doamne, să fie Annie! Când mașina din fata lui lua curba, cu puțin înaintea podului de peste Crow Creek, Harper avu o imagine mai clară. Era *Cadillac-ul* lui Willard. Radioul începu să tușească.

-Partenere, e cu adevărat nostim, se auzi vocea lui Trace. Șoseaua Pecan Grove s-a terminat. Pe unde s-o luăm acum? Harper apucă aparatul.

-La stânga. Sunt cu o milă în fața ta și tocmai i-am văzut. Îmi pare rău, partenere, dar nu te pot aștepta. Terminat și închis. O clipă mai târziu, Harper zări în oglinda retrovizoare mașina lui Trace și două alte mașini ale poliției. Se afla la mai puțin de un sfert de milă în urma *Cadillac-ului*. De-acum Willard trebuia să-l fi văzut.

Willard nu l-a văzut, dar Annie da. Se uită în oglinda retrovizoare, rugându-se să apară cineva, oricine. Când observă mașina binecunoscută, inima ei începu s-o ia la goană. Harper! Probabil că într-un fel s-a trădat. Willard își îngustă ochii și-și ridică pistolul, apoi privi în oglinda retrovizoare. Înainte ca Annie să-și fi dat seama de intențiile lui, el ținti în spate și trase. Parbrizul se sparse. Ea țipă. Trăgea asupra lui Harper! O, Doamne! Willard ținti din nou. Trebuia să facă neapărat ceva! Făcu singurul lucru care-i veni în minte. Trase brusc volanul la dreapta și intră în șanțul din marginea șoselei. Aripa din față dreapta săpă o groapă în margine, înainte ca mașina să se fi oprit în fața unei stânci mari de rocă. Capota sări cu un zgomot asurzitor, eliberând un jet de aburi.

Harper muri de o mie de ori privind cum *Cadillac-ul* părăsește șoseaua. Annie! Oare Willard a lovit-o? A împușcat-o?

Apăsă pe frână și se opri la trei metri în spatele *Cadillac-ului*. Harper se jură că dacă puiul de cățea a ranit-o, Willard Collier nu va rămâne cu un os întreg.

Auzea cum sar pietricelele mai jos pe drum și știa că ajutorul va ajunge aici în mai puțin de un minut. Dar nu putea să aștepte. Annie avea nevoie de el. Își trase '38-ul și împinse portiera mașinii.

-Annie? strigă el. Annie, răspunde-mi!

-Sunt bine. Dar după voce nu părea. Părea speriată de moarte. Măinile lui ardeau de nerăbdare să-l strângă de gât pe Willard.

-Nu va fi bine dacă nu te dai înapoi! strigă Willard. Părea nervos, ceea ce nu era bine. Un om nervos cu un pistol ațintit asupra unui ostatic poate provoca probleme mari.

-Willard, las-o să plece! Las-o să plece și mă retrag.

-Da, sigur! Cunoscut genul tău, Montgomery. Tu și fratele ăla al tău, cu intențiile voastre de a face bine și de a fi cinstiți.

-Mike? întrebă Harper. În acest moment lui Harper nu-i păsa de Mike și de circumstanțele morții lui nici cât negru sub unghie, dar dacă-l va ține pe Willard de vorbă, ar putea să-l și prindă. Vorbim despre același Mike Montgomery? La naiba, Willard, lucra pentru voi. Era băgat și el până-n gât. Asta numești tu cinste?

-Bastardul nenorocit, ne-a trădat! Willard mormăi ceva pe care Harper nu l-a înțeles. Apoi motorul *Cadillac-ului* scuipe. Annie încerca să-l pornească.

„Nu! țipă Harper mut. Doamne, nu lăsa ca mașina să pornească!”

Motorul găfâia și găfâi, apoi se înfundă. Harper râsuflă ușurat. În cel mai rău caz, i s-a rupt furtunul de la radiator. În cel mai bun caz, chiar radiatorul are o gaură frumoasă. Oricum, mașina nu va pleca nicăieri.

-Mike te-a trădat? îi strigă lui Willard. Cum, încercând să te șantajeze? De aceea l-ai omorât? Râsul lui Willard era plin de nebunie și Harper simți un fior rece de-a lungul coloanei vertebrale. Se strecură spre aripa din față și privi. Mașinile care au tras în josul șoselei i-au distras atenția lui Willard tocmai suficient ca Harper să poată fugi până la *Cadillac*. Un alt glonț atinse mașina. Se ghemui lângă roata din spate a mașinii lui Willard și întâlni privirea speriată a lui Annie din oglinda din față. Harper își puse degetul la gură, făcându-i semn să tacă.

Ea se întoarse spre Willard.

-Mike te șantaja? îl întrebă pe acesta. „*Fir-ar să fie Annie, ține-ți gura! Nu atrage atenția asupra ta.*” Dar Harper știa ce vrea să facă. Ea îi distrăgea atenția lui Willard. Nu avea de ales, trebuia s-o lase s-o facă.

-Fetițo n-ai crezut că va fi în stare, nu-i așa? Pornește mașina asta blestemată.

În timp ce ea întoarse cheia de contact și ascultă zgomotele inutile ale motorului, Willard vorbi cu emfază:

-Nici eu n-am crezut că Mike va fi în stare, până când mi-a spus că vrea cincizeci de mii de dolari pentru cartea aia blestemată. De fapt, se gândea să încaseze banii, dar apoi, tâmpitul, a avut o criză de conștiință.

-Un șantajist cu conștiință? Willard, cred că glumești.

-Nu. Transpirația îi curgea pe față. În timp ce vorbea, se uita afară pe geamul din spate la mașinile poliției și-și șterse gura cu mâna înmănușată. Unde-i Montgomery? îl vezi? De ce este totul atât de liniștit?

Cu inima sărindu-i aproape din piept, Annie își întoarse capul cu precauție să privească la mașina lui Harper. Bineînțeles că el nu era acolo. Era ghemuit lângă portiera mașinii ei, strecurându-se către partea din față a *Cadillac-ului*.

-A rămas ghemuit lângă mașina lui de când ai tras în el, îi spuse lui Willard.

-Mai încearcă să pornești motorul. Poate că până acum s-a răcit..

Observația lui a lămurit-o pe Annie de starea în care a ajuns Willard. Omul vindea mașini să-și câștige existența. Se ocupa de mașini toată ziua, în fiecare zi, iar fratele lui le repara. Până și ea care nu se pricepea aproape deloc la mașini, își dădea seama că aceasta nu va mai porni. Că Willard gândea altfel, o speria aproape tot atât de mult ca revolverul lui.

-Soțul tău drag și dulce a venit în acea noapte și s-a hotărât să fie un bărbat la fel de brav ca fratele lui mai mare. Annie rămase înmărmurită. *"N-ai să fii niciodată ca el. N-ai fost și nici nu vei fi. "Mda? Vom mai vedea. "* Își simți bila în gât.

Willard scoase un hohot scurt, dur.

-Soțul tău stupid a decis că nu mai vrea banii. S-a hotărât să ne trădeze. Mi-a părut bine că am acceptat să mă întâlnesc cu el singur. Bill și Frank n-ar fi avut curajul să facă ce-am făcut. Annie înghiți.

-L-ai...l-ai omorât? Deodată Willard clipi și se îndreptă, dându-și seama abia atunci că în timp ce el își desconfira crima, drumul din spatele lor s-a umplut de polițiști. Îndreptă arma spre Annie și ea era cât pe ce să-și înghită limba.

-Pornește motorul și pleacă, altfel te împușc.

-Cum să-l pornesc? Încotro să merg?

-În partea asta. Arată în față, dar când își urmărești mișcarea încremeni. Două mașini ale ajutoarelor districtuale de șerif îi blocau calea. Din gura lui se revărsară torente de înjurături urâte. Se întoarse către Annie.

-Tu ești de vină! Dacă n-ai fi dat cartea aia blestemată puiului ăluia de cățea aș fi fost acasă, liber. Dacă ai fi condus mai repede, nu ne-ar fi prins.

-Willard! Cineva i se adresa prin porta-voce. Willard Collier! Aici e agentul Youngblood de la OSBI. Ești înconjurat. Aruncă-ți arma pe geamul mașinii și ieși cu mâinile după cap.

-Pe dracu' dacă am s-o fac, mormăi Willard. Portiera de lângă el fu smulsă. Inima lui Annie făcu un salt și i se opri în gât. Willard se întoarse rapid. Harper își înfipse pistolul în fața bărbatului.

-Dacă n-o vei face, dai de dracu'! Șocul l-a imobilizat pe Willard suficient de mult ca Harper să aibă timp să-i ia arma din mână și s-o arunce pe jos, în spatele lui.

Willard se îndreptă și pufni.

-Am să merg, Montgomery. Sunt un om bolnav. Porecla aceea brutală este de

vină.Cea dată de fratele tău.M-am supărat numai.Am nevoie de ajutor.Voi scăpa cu fața curată.Privind la bărbatul care-i rânjea,Harper uită de toate prevederile legale.Uită de procedură și de protocol.Nu putea nici măcar să-și amintească de binecunoscuta regulă de a-l scoate pe Willard din mașină și de a-l percheziționa să vadă dacă nu are o altă armă.Dar până la urmă l-a scos din mașină,apucându-l de cămașă.Auzi pași în urma lui.

-Vino aici,spuse Harper.Ține-l pe ticălos până mă întorc.Îl împinse pe Willard către Trace,apoi se întoarse în mașină și o luă pe Annie în brațe.

Stăteau îmbrățișați cât puteau de strâns,umplându-și fericiți plămânii cu aer.

-Doamne,iubito,te simți bine? Annie se înfioră în brațele lui.

-Sunt bine.Știam că vei veni.O,da,știam.Cuvintele ei erau ca un balsam dulce pentru inima lui răvășită.Acum,când era aproape de moarte,ea a avut încredere în el.A crezut în el.Harper o ținea strâns și se gândea la viață.

-Și cu tine cum este? întrebă ea,cu respirația tăiată.Ești bine?

-Când inima nu-mi va mai bate ca un ciocan pneumatic îți voi spune că în viața mea nu m-am speriat atât de tare ca atunci când Jason a sunat la poliție.

-Jason? Cum...

-Vorbim mai târziu.O sărută puternic,uitând de fluierăturile și râsetele bărbaților din jurul lui.Și în timp ce o săruta,toate îndoielile pe care le avea în privința forței sentimentelor lui față de ea s-au făcut scrum.Își eliberă gura și se trase în spate s-o privească.

-Fă-mi,te rog,o favoare.

-Orice.

-Uită tot ce-am zis azi noapte.

-Ce vrei să spui?

-Am fost un tâmpit.Am fost și prost și orb.Acum ochii-mi sunt larg deschiși.

Te-am acuzat că n-ai fost sinceră,dar eu m-am mințit.Te iubesc,iubesc ceea ce ai fost și te iubesc așa cum ești acum.Te rog să nu-mi ceri să te părăsesc.Nu cred că aș putea.

-Să nu-ți cer să pleci? N-am să te mai las să mă părăsești,îl avertiză ea.De această dată nu.Niciodată.

-Bravo,Annie! i-ai zis-o,strigă Trace.Annie roși,iar Harper începu să râdă și-o sărută din nou.Avea gustul...căminului.Când panica se liniști Harper o ajută pe Annie să iasă din mașină.

-Mai stai o clipă.Am ceva de rezolvat.Se întoarse tocmai la timp să-l oprească pe Walkingstick să-i pună lui Willard o pereche de cătușe.

-Așteaptă un minut,spuse el.Am ceva de discutat cu prizonierul tău.

Walkingstick își îngustă ochii.

-Harp,te simți bine?

-Mă simt bine.Mai am nevoie doar de un minut.

-În regulă.Dar lasă-mă să-i pun cătușele.

-Mai poate să aștepte.Harper îl luă pe Willard de braț și-l trase mai departe de grupul de bărbați care se adunaseră în jurul lui.

-N-am nimic să-ți spun,mormăi Willard.

-Foarte bine.Voi vorbi eu.Cu spatele la ceilalți,Harper le zise peste umăr:

-Măi,voi vedeți vacile acelea de,dincolo de drum?

-Ce-i cu ele,se interesă Trace.

-Doar câteva minute vă rog să le priviți cu toții.Credeți-mă,sunt niște vaci cu totul speciale.O da...și cât timp le contemplați,să nu uitați că eu sunt de fapt încă în concediu.Apoi trase un pumn în stomacul lui Willard.Willard se acoperi cu mâinile și se îndoii.

-Asta-i pentru că ai răpit-o pe Annie și ai amenințat-o cu arma,pui de cățea ce ești.Îl apucă pe Willard de umeri și-l trase în sus.

-Mda,vorbi Trace.Îmi dau seama ce-ai vrut să spui.Într-adevăr,niște vaci foarte interesante.Băiete,cum să-ți spun,îmi pare bine că ești în concediu și că ai putut să ni le arăți.Mi-ar fi părut rău să le scap.Cu pumnul drept încleștat,Harper îl lovi pe Willard sub bărbie și-l făcu knock-out.

-Asta-i pentru că l-ai speriat pe băiat și l-ai făcut să plângă.Îi dădu drumul și Willard se prăbuși.

-Niciodată în viața mea n-am văzut vaci atât de interesante,spuse Howard.

-Băieți,îl puteți lua.

-Oare? întrebă Trace.Încă n-am terminat cu admiratul vacilor.Ai uitat de fratele tău.

-Nu,spuse Harper posomorât,descleștându-și pumnii răniți.N-am uitat.Mă păstrez pentru proces când voi depune mărturie că l-am auzit cum și-a recunoscut crima.Între timp Willard își reveni și se sculă clătinându-se.

-Blestematule,n-ai auzit nimic.Va fi cuvântul tău,împotriva cuvântului meu.

-Nu,nu-i așa.Annie porni încet spre Willard.

-Annie! Harper se apropie s-o dea la o parte.Nu voia ca Willard să pună din nou mâna pe ea.Annie se eliberă și rămase locului.

-L-ai ucis pe Mike.Și eu am auzit,Willard.Am auzit fiecare cuvânt,inclusiv amenințarea că vei pleda că ești nebun.Eu nu sunt atât de răbdătoare ca Harper.Asta-i pentru Mike.Își luă avânt și-i trase un pumn în nas.

-Da,domnule,reuși să rostească Walkingstick printre chicotelii.

Sunt cele mai frumoase vaci blestemate pe care le-am văzut vreodată.

După ce s-au întors la fermă au trebuit să treacă două ore bune ca Jason să-i dea în sfârșit drumul lui Annie. Când i-a trecut teama, ea și Harper au trebuit să-i povestească iar și iar tot ce s-a întâmplat.

Încă n-au ajuns să-i explice asasinarea lui Mike, dar când va veni timpul potrivit, Annie știa că Harper îl va prezenta pe Mike ca pe un erou.

În drum spre casă au stat de vorbă și Annie îi povesti lui Harper ce i-a spus lui Mike în acea ultimă seară, că nu va fi niciodată ca el, ca Harper, în mintea ei știa că Mike purta răspunderea propriilor acțiuni, că moartea lui nu a fost din vina ei. Dar îi venea mai greu să-și convingă inima. Nici cele spuse de Willard că l-ar fi omorât pe Mike oricum, nu au fost de un mare ajutor, dar i-a promis lui Harp că va face totul să scape de acest nou sentiment de vinovăție. El i-a promis că va fi alături de ea și o va ajuta. În afara păstrării secretului cu privire la moartea lui Mike, nu i-au vorbit lui Jason nici despre acele vite fascinante de dincolo de drumul unde Willard a fost arestat. Li s-a părut că nu este tocmai lucrul cel mai potrivit de povestit unui copil.

-Ți-am spus ce mândru sunt de tine? îl întrebă Harper. Jason surâse fericit.

-Mda. De vreo două ori. Harper îi surâse și el.

-Atunci îți voi spune din nou. Jason, ai procedat foarte bine. Te-ai speriat, dar ți-ai păstrat calmul și ai cerut ajutor. Jason dădu din umeri.

-Ce altceva puteam să fac?

-Ai făcut ceva astăzi, dar nu știu dacă-ți mai amintești. Jason își ținu capul în sus.

-Ce anume?

-Când ai sunat la poliție... mi-ai spus „tăticule”. Jason roși și privi în jos.

-Da, cred că da. Harper înghiți greu.

-Tocmai mă întrebam dacă asta înseamnă că n-ai să te superi dacă aș mai rămâne nițel pe aici. Jason își săltă capul.

-Aici? Acasă?

-Dacă ești de acord. Acum i-a venit lui Jason rândul să înghită.

-Cât timp? Harper întâlni din nou ochii lui Annie, acei ochi albaștri, plini de dragoste. Simți o strânsoare în piept.

-Mă gândeam că... pentru totdeauna. Jason făcu ochii mari. Se uită la Harper, apoi la Annie, apoi din nou la Harper.

-Vorbești serios?

-Vorbesc serios. Mă gândeam că dacă nu te superi... aș cere-o pe mama ta în căsătorie.

-Să vă căsătoriți? Cu tort și preot și toate celelalte?

-Dacă nu te superi și dacă mama ta acceptă. Inima lui Annie încetă pentru o secundă să mai bată, apoi o luă la goană. Cu ani în urmă s-a jurat că nu va părăsi niciodată această fermă; Acum Harper o cere în căsătorie. El a spus că ar vrea să rămână, dar munca lui este la Oklahoma. Decizia însă nu-i aparținea. Simți cum zâmbetul o cuprinde toată.

-O, mama lui acceptă, răspunse cu blândețe. Ea acceptă din toată inima. Când vrei să ne mutăm? Răspunsul ei i-a mărit atât de brusc tensiunea, încât s-a temut să nu alunece de pe scaun. A acceptat! Apoi sesiză ultimele ei cuvinte.

-Ce vrei să zici cu mutatul?

-Știu că ai spus că stai aici, dar munca ta... Harper își scutură capul.

-Annie, am terminat. Vreau să plec. Voiam de foarte multă vreme.

-Și ce vei face?

-O, cred că locul ăsta îmi va da suficient de lucru. Ea surâse.

-Acum sunt lămurită. Te căsătorești cu mine ca să pui mâna pe fermă. Harper simți o strângere de inimă.

-Nu cumva crezi că...

-Harper, doar te tachinez.

-Oh! Surâse prostește.

-De fapt, ceea ce a mai rămas din fermă nu este suficient pentru a trăi din ea. Dar am auzit că s-a eliberat postul de șerif districtual. Cine știe? Poate voi candida. Annie clipi.

-Vei candida pentru postul de șerif districtual?

-Aș putea. Ce părere ai?

-Foarte bună. Jason, tu ce crezi? Jason își lăsă din nou capul în jos, părând deodată timid și nesigur.

-E-n regulă. Dar dacă tu vei sta aici pot să-ți spun „tăticule”?

Vederea lui Harp se încetășă. Un nod de emoții de mărimea unui pumn îi tremura în gât. Mâna lui Annie o prinse pe a lui, acolo unde ținea strâns spătarul canapelei. Degetele ei s-au împletit cu ale lui și le mângâia încet, încălzindu-l, liniștindu-l. Spunându-i că este acasă. Pentru prima dată în ultimii zece ani, era cu adevărat acasă. Sentimentul de...pace, de împlinire era copleșitor. Urmele trecutului vor rămâne, dar rănilor se vor vindeca. Acum că Harper era acasă, timpul și dragostea vor încheia procesul început de soartă. Acasă. Casa lui. Soția lui, cu fiul lui cu care Annie l-a binecuvântat. Jason. Care dorea să-i spună tată.

-Fiule, o să-mi placă foarte mult.

SFARSIT